

CĂLĂTORIA LUI ISRAEL

Din Egipt în Sion

Din Egipt în Sion

Brian J. Bailey

CĂLĂTORIA NOASTRĂ SPIRITUALĂ DE PE PĂMÂNT LA CER

Brian J. Bailey

Alfa Omega Publishing
Timișoara, 2004

Redactată de Paul și Betsy Caram

CĂLĂTORIA LUI ISRAEL

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
THE JOURNEY OF ISRAEL - FROM EGYPT TO ZION
OUR SPIRITUAL JOURNEY FROM EARTH TO HEAVEN

By BRIAN J. BAILEY

Copyright by Brian J. Bailey

Martie, 1993

Toate drepturile rezervate

Tradusă în limba română cu permisiunea autorului.

Citatele biblice sunt din *Biblia sau Sfânta Scriptură*,
traducerea D.Cornilescu.

Sublinierea cuvintelor din citatele biblice folosite în această carte aparține
autorului. Abrevierile folosite sunt cele uzuale și cunoscute.

Traducerea: Adriana Tușnea

Corectarea și adaptarea : Simona Luca & Biliانا Panda

Tehnoredactare:Diana Diaconescu

Coperta: Carlo Moldovan

Consilier editorial: Isac-Mircea Matei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAILEY, J. BRIAN

Călătoria lui Israel –Din Egipt în Sion

Călătoria noastră spirituală de pe pământ la cer/

Brian J. Bailey – Timișoara: Alfa Omega Publishing, 2004
p. 250 ISBN

Versiunea în limba română:

CĂLĂTORIA LUI ISRAEL - Din Egipt în Sion

CĂLĂTORIA NOASTRĂ SPIRITUALĂ DE PE PĂMÂNT LA CER

Drepturile asupra ediției în limba română aparțin Departamentului de Educație al

Bisericii Agape Timișoara,

Calea Aradului nr. 15/A, 300629 Timișoara

Tel.0256-305 626; Fax. 0256-200 280

E-mail:agape@mail.dnttm.ro

Editura: Alfa Omega Publishing

OP 8, CP 1141, 300890 Timișoara, România

Tel/Fax: 0256-248 912

E-mail:aotv@mail.dnttm.ro, Web:www.alfanet.ro

ISBN

DEDICAȚIE

Scumpului nostru Domn Isus Cristos care,
precum stâlpul de foc noaptea și norul ziua,
Își conduce poporul afară din Egipt spre Țara
Făgăduinței.

&

Scumpei mele soții, Audrey, care a fost un
partener așa de credincios în propria noastră
călătorie din Egipt spre Sion.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE

PROLOG

PREFAȚĂ

De la Adam la Avraam și apoi la templul lui Solomon

Primele zece generații

Următoarele zece generații

Minunatul legământ

Rezumatul călătoriei

INTRODUCERE

I. VIAȚA LUI MOISE

A. TINEREȚEA

1. GENEALOGIA	Exod. 2:1
2. NAȘTEREA	Exod. 2:2
a. Născut în robie	Exod1:14
b. Ascuns de mama sa	Exod. 2:2
c. Salvat de fiica lui Faraon	Exod.
2:5-9	
3. CRESCUT LA CURTEA LUI FARAON	Fapte 7:22
4. REFUZĂ SĂ FIE FIU DE EGIPTEAN	Evrei 11:24
5. ÎȘI APĂRĂ POPORUL	Exod. 2:11
6. FUGA DIN EGIPT	Exod.
2:15	

B. ÎN DEȘERTUL ARABIEI

1. LE AJUTĂ PE FIICELE LUI IETRO	Exod.
2:17	
2. CĂSĂTORIA CU SEFORA	Exod.
2:21	
3. NAȘTEREA LUI GHERȘOM	Exod.
2:22	
4. INTRĂ PĂSTOR LA IETRO	Exod. 3:1

C. ÎNTOARCEREA ÎN EGIPT

1. RUGUL ÎN FLĂCĂRI	Exod.
3:2-4:17	
a. Pământul sfânt	Exod. 3:5
b. Grija lui Dumnezeu pentru Israel	Exod.
3:7-10	
c. Promisiunea de eliberare a lui Israel	Exod. 3:8, 10
d. Eu sunt cel ce sunt	Exod.
3:13-14	

e. Cele trei semne	Exod.
4:1-10	
f. Moise se supune socrului	Exod.
4:18	
2. CIRCUMCIZIA DE LA POPAS	Exod. 4: 24-25
3. MOISE SE ÎNTÂLNEȘTE CU AARON	Exod. 4:27-28
4. ADUNAREA BĂTRÂNILOR	Exod.
4:29-31	

D. ÎN EGIPT

1. PRIMA RESPINGERE A LUI FARAON	Exod. 5:1-4
2. CREȘTEREA POVERILOR	Exod.
5:5-19	
3. RESPINS DE ISRAEL	Exod.
5:20	
4. DIN NOU ISRAEL NU ASCULTĂ	Exod. 6:9
5. MOISE FĂCUT DUMNEZEU PENTRU FARAON	Exod. 7:1,
	1
	1
	:
	3
6. CONFRUNTAREA CU VRĂJITORII	Exod. 7:10-13

Cuprins - A

7. CELE ZECE URGII	Exod.
7:14-12:29	
a. Apa se preface în sânge	Exod.
7:14-25	
b. Broaștele	Exod.
8:1-15	
c. Păduchii	Exod.
8:16-19	
d. Muștele câinești	Exod.
8:20-31	
e. Ciuma vitelor	Exod. 9:1-7
f. Vărsatul negru	Exod.
9:8-12	

g. Grindina	<i>Exod.</i>
9:22-26	
h. Lăcustele	<i>Exod.</i>
10:1-20	
i. Întunericul	<i>Exod.</i>
10:21-29	
j. Moartea întâilor-născuți	<i>Exod.</i>
12:29	
8. INSTITUIREA PAȘTELOR	<i>Exod.</i>
12:1-29	
9. CĂLĂTORIA LA MAREA ROȘIE	<i>Exod.</i>
12:31	
a. Îmbogățirea lui Israel	<i>Exod.</i> 12:35
b. Ramses spre Sucot	<i>Exod.</i>
12:37	
c. Adunături de oameni	<i>Exod.</i> 12:38
d. Oasele lui Iosif	<i>Exod.</i>
13:19	
e. De la Sucot la Etam	<i>Exod.</i>
13:20	
f. Pi-Hahiroț, Migdol, Baal-Țefon	<i>Exod.</i>
14:2	
10. URMĂRIȚI DE FARAON	<i>Exod.</i>
14:5-12	

E. DE LA MAREA ROȘIE LA SINAI

1. TRECEREA MĂRII ROȘII	<i>Exod.</i>
14:13-31	
a. Frica lui Israel	<i>Exod.</i>
14:10	
b. „Nu vă temeți!” spus de Moise	<i>Exod.</i> 14:
13	
c. „Mergeți înainte!” spus de Dumnezeu	<i>Exod.</i> 14:15
d. Întunericul și lumina	<i>Exod.</i> 14:19-20
e. Despărțirea apelor	<i>Exod.</i>
14:21-22	
f. Învălmășirea egiptenilor	<i>Exod.</i>
14:23-25	
g. Întoarcerea apelor	<i>Exod.</i>
14:26-27	

h. Moartea egiptenilor	<i>Exod.</i>
14:28	
i. Credința lui Israel în Dumnezeu și în Moise	<i>Exod.</i> 14:30-31
2. CÂNTECUL LUI MOISE	<i>Exod.</i>
15:1-22	
3. APELE AMARE	<i>Exod.</i> 15:23
4. DOMNUL CARE VINDECĂ	<i>Exod.</i>
15:26	
5. ELIM	<i>Exod.</i>
15:27	
6. NEVOIA DE HRANĂ	<i>Exod.</i>
16:1-36	
a. Mana	<i>Exod.</i> 16:4
b. Prepelițele	<i>Exod.</i>
16:13	
c. Neascultarea lui Israel	<i>Exod.</i>
16:28	
7. NEVOIA DE APĂ	
a. Se murmură din nou împotriva lui Moise	<i>Exod.</i>
17:2-4	
b. Mersul la stâncă	<i>Exod.</i>
17:5-7	
8. RĂZBOIUL CU AMALEC	<i>Exod.</i>
17:8-16	
9. IETROGARE	<i>Exod.</i> 18
10. AJUNGEREA LA SINAI	<i>Exod.</i>
19:1	

Cuprins - B

F. LA MUNTELE SINAI de la *Exodul* 19:2 la *Numeri* 10:11-59

1. CHEMAT ÎN PREZENȚA LUI DUMNEZEU	
a. Purtat pe aripi de vultur	<i>Exod.</i>
19:4	
b. Comoara specială	<i>Exod.</i>
19:5	
c. Împărăția de preoți	<i>Exod.</i>
19:6	
2. SFINȚIREA POPORULUI	<i>Exod.</i>
19:9-25	

3. PRIMIREA LEGII	Exod. 20-23
4. CONFIRMAREA LEGĂMÂNTULUI CU ISRAEL	Exod. 23:20-33
5. PATRUZECI DE ZILE ȘI NOPTI PE MUNTE	Exod. 24:12
6. PRIMIREA MODELULUI DE CORT	Exod. 25-31
7. VIȚELUL DE AUR	Exod. 32
8. MÂNIA LUI MOISE – SPARGEREA TABLELOR	Exod. 32:19
9. FIII LUI LEVI RĂSPUND CHEMĂRII	Exod. 32:26-28
10. MOISE SE ROAGĂ PENTRU ISRAEL	Exod. 32:30-32
11. DUMNEZEU ÎI VORBEȘTE LUI MOISE FAȚĂ ÎN FAȚĂ	Exod. 33:11,34:6
12. URMĂTOARELE 40 DE ZILE ȘI NOPTI PE MUNTE	Exod. 34:28
13. MOISE POARTĂ VĂL PE FAȚĂ	Exod. 34:29-35
14. CONSTRUIREA CORTULUI ÎNTÂLNIRII	Exod. 36-40
15. CONSACRAREA LUI AARON CA MARE PREOT	Lev. 8
16. NUMĂRĂTOAREA POPORULUI	Num. 1
17. SĂRBĂTORIREA PAȘTELOR	Num. 9
18. PRIMEȘTE AJUTORUL LUI HOBAB	Num. 10:29

G. DE LA MUNTELE SINAI LA CADES

1. FOCUL LUI DUMNEZEU ÎI ARDE PE CEI CE CÂRTEȘC	Num. 11:1-3
2. MULȚIMEA, POPORUL POFTEȘTE CARNE	Num. 11:4-6
3. MOISE STRIGĂ CĂTRE DOMNUL	Num. 11:11-15
a. Eu am conceput poporul acesta?	
b. De unde să le dau carne?	
c. Nu pot purta singur pe tot poporul acesta!	
d. Omoară-mă, ca să nu-mi văd nenorocirea!	
4. NUMIREA A ȘAPTEZECI DE BĂTRÂNI	Num. 11:16-25
5. ATITUDINEA GENEROASĂ A LUI MOISE	

FAȚĂ DE ALȚI PROFETI	Num. 11:25-30
6. ÎNGROPAREA CELOR CE AU POFTIT	Num. 11:31-35
7. MOISE ÎNDURĂ CRITICA LUI AARON ȘI MIRIAM	Num. 12

H. ÎN CADES BARNEA

1. ISCOADE TRIMISE SĂ CERCETEZE ȚARA	Num. 13-14
2. RAPORT NEFAVORABIL AL CELOR ZECE	Num. 13:31-33
3. DOMNUL CAUTĂ SĂ-I DISTRUGĂ	Num. 14:11-12
4. MOISE REFUZĂ ONOAREA DE A DEVENI UN POPOR MARE	Num. 14:12-13
5. APELAREA LA HARUL LUI DUMNEZEU	Num. 14:15-20
6. DUMNEZEU ÎL ÎNTOARCE PE ISRAEL SĂ MOARĂ ÎN PUSTIE	Num. 14:21-37
7. MOISE SE CONFRUNTĂ CU CEI ÎNDĂRĂTNICI	Num. 14:39-45

I. DE LA CADES BARNEA LA PISGA

1. RĂZVRĂTIREA LUI CORE	Num. 16
2. TOIAGUL LUI AARON	Num. 17
3. MOARTEA LUI MIRIAM	Num. 20:1
4. MOISE ISPITIT ÎN PĂCAT	Num. 20:7
5. MOISE ȘI AARON NU POT INTRA ÎN ȚARA PROMISĂ	Num. 20:12
6. EDOM LE REFUZĂ TRECEREA	Num. 20:14-21
7. MOARTEA LUI AARON	Num. 20:23-29
8. ISRAEL DESCURAJAT	Num. 21:4
9. ȘARPELE DE ARAMĂ	Num. 21:9
10. FÂNTÂNA DIN CARE ȚÂȘNEȘTE APĂ	Num. 21:16-17
11. TICĂLOȘIA LUI BALAAM	Num. 22-25
12. NUMĂRĂTOAREA NOII GENERAȚII	Num. 26

13. ALEGEREA UNUI NOU CONDUCĂTOR 27:15-17	Num.
14. ALEGEREA UNEI MOȘTENIRI MAI MICI	Num. 32
15. MOISE REPETĂ LEGEA NOII GENERAȚII 11	Deut. 5-
16. AFIRMAȚII PROFETICE PENTRU ZILELE DE PE URMĂ 31	Deut. 29-
17. MOARTEA LUI MOISE	Deut. 34
18. PREZENTAREA SĂRBĂTORILOR DOMNULUI	Lev. 23

Cuprins – D

Ios. 1:1-9

II. TRECERE A ÎN CANAAN

A. IOSUA, NOUL CONDUCĂTOR

1. CONTEXTUL ȘI PREGĂTIREA	
a. Tinerețea lui	
b. Conduce pe Israel împotriva lui Amalec	Exod.
17:8-16	
c. Stă în prezența lui Dumnezeu	Exod. 33:11
d. Imaturitatea lui	Num.
12:25-30	
e. El și Caleb – singurii care aduc raport favorabil	Num.
14:6-10	
f. Degustarea moștenirii	Num. 13:16-27
g. Se împotrivește părerilor generale	Num.
14:10	
h. Consacrat ca nou conducător	Num. 27:18-23
i. Continuă să-l asculte pe Moise	Num.
32:8-9	
j. Iosua și Eleazar împart țara	Num.
34:17	
k. Moise îl încurajează pe Iosua	Deut. 1:38
l. Adunarea este asigurată cu privire la cărmuirea lui Iosua	Deut.
31:3-8	
m. Schimbarea cărmuirii	Deut.
31:14-15	
n. Moartea lui Moise	Deut.
34:5-6	
o. Dumnezeu îi vorbește direct lui Iosua, noul conducător	

B. TRECERE A IORDANULUI

1. SEMNIFICAȚIA IORDANULUI
  - a. Mort față de păcat – viața crucificată
  - b. *Romani* 6:6
  - c. Experiența autorului
  - d. Cunoaștere, evaluare, supunere
  - e. Cum ajungem la Iordan?
2. IMPORTANȚA CIRCUMCIZIEI
  - a. Care este moștenirea noastră?
  - b. Dovezile unei inimi circumcise
  - c. Împărății ale inimii
  - d. Cea de-a șasea sărbătoare – ziua Ispășirii

C. CEI TREIZECI ȘI UNU DE ÎMPĂRAȚI

D. VICTORIE INCOMPLETĂ

1. CARTEA JUDECĂTORII
  - a. Muștrarea
  - b. Alianțele

III. MOȘTENIREA MUNTelui SION

A. PRIMA DATĂ LA ȘILO

B. DE LA ȘILO LA HEBRON

1. CE REPREZINTĂ HEBRONUL?

C. DE LA HEBRON LA SION

D. CONCLUZII

E. EPILOG

și va fi transformat. Fiecare pagină e îmbogățită și însuflețită de o ungere de învățătură profetică. Este îmbibată cu duhul înțelepciunii și încărcată de adevărate pepite de aur spirituale care au fost adunate de-a lungul anilor de muncă susținută și experiență. De aceea, noi vă recomandăm adevărurile acestei cărți, „știind de la cine le-ai învățat” (2 Tim. 3:14).

Redactorii

CUVÂNT ÎNAINTE

*Pentru o biserică sănătoasă a fost întotdeauna nevoie de viziune, direcție, îndrumare și o bună cârmuire. Acest lucru este valabil în special astăzi pe măsură ce era dispensațională a Bisericii se apropie de sfârșit. În această carte, **Călătoria lui Israel**, Brian J. Bailey ne oferă toate cele menționate mai sus pe măsură ce abordează, într-un mod nou, planul lui Dumnezeu pentru Biserica acestor zile de pe urmă.*

*Dezvăluind secretele cărții **Călătoria lui Israel - Din Egipt în Sion**, autorul arată cititorului o hartă a drumului pentru propria viață, folosind călătoria lui Israel din Egipt până în Țara Făgăduinței. Pe această hartă el folosește puncte de referință (simboluri și tipare) pentru a ne arăta unde ne situăm în prezent în călătoria noastră prin viață, de unde venim și, cel mai important, în ce direcție ne îndreptăm.*

*Marca unui conducător sau sfătuitor excepțional constă în abilitatea lui de a-i conduce pe alții în voia și planurile lui Dumnezeu pentru viața lor. Brian J. Bailey reușește cu succes acest lucru, **definind** nu numai destinația pe care o urmărim, ci și la ce ar trebui să ne așteptăm să întâlnim pe cale. Reușește să facă acest lucru, deoarece el însuși a inițiat această călătorie în propria viață și a adus înapoi pentru noi din perindările sale roadele pământului făgăduit.*

Cu peste patruzeci de ani în lucrare și multă experiență în urma sa, Brian Bailey și soția sa au călătorit în întreaga lume și au lăsat roade spirituale bune și durabile în peste optzeci de țări. Datorită vieții lor exemplare și ireproșabile, influența lor dumnezeiască a făcut, în sens literal, lumea un loc mai bun în care să trăim.

*În **Călătoria lui Israel** autorul îmbină, de fapt, trei subiecte într-unul singur. El nu numai că ne poartă pas cu pas prin călătorie, ci ne și arată pregătirea ce are loc în viața conducătorului pe care Dumnezeu îl folosește pentru a cârmui poporul în călătoria sa. În plus, Brian Bailey mai îmbină în călătorie și cele șapte sărbători ale Domnului. Șapte este numărul perfecțiunii. El explică semnificația spirituală a fiecărei sărbători, iar apoi prezintă cum sunt ele duse la îndeplinire în șapte faze ale vieții noastre pentru a ne aduce la perfecțiune.*

*Calitatea și adâncimea cărții **Călătoria lui Israel** sunt deosebite. Și, deși nu este orientată spre „nou-născuții în Cristos”, eu cred că orice credincios născut din nou, care citește această carte atent, cu mintea limpede și deschisă, va fi învățat de către Duhul Sfânt*

PROLOG

Călătoria fiilor lui Israel a fost un eveniment literar și istoric, conform căruia descendenții lui Avraam, Isaac și Iacov au părăsit țara Egiptului unde au fost ținuți robi timp de 430 de ani.

Dumnezeu i-a eliberat prin mâna profetului Moise, care mai apoi i-a îndrumat sub protecția Domnului din Egipt spre câmpiile Moabului pe o perioadă de peste patruzeci de ani.

Li s-a dat un nou conducător, Iosua, care i-a trecut peste Iordan în Țara promisă.

În final, David s-a ridicat și a subjugat toți dușmanii din țară și și-a adus poporul la ultimul loc de odihnă, Sion, muntele sfânt al Domnului.

Această carte este prezentată cu rugăciunea ca același Domn care i-a adus pe fiii lui Israel din Egipt în Sion să vă aducă și pe voi, dragi cititori, dintr-un Egipt spiritual (lumea aceasta) la Sion – muntele prezenței Sale.

Brian J. Bailey

PREFAȚĂ

Călătoria care i-a purtat pe fiii lui Israel afară din Egipt spre destinația lor, muntele Sion, a fost în cuvintele apostolului Pavel, „scrisă pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:1-11). De aceea, putem afirma cu convingere că această călătorie istorică întreprinsă cu 480 de ani înainte de construirea templului lui Solomon este o alegorie ce descrie călătoria spirituală a sufletului din momentul convertirii până când ajunge „un om desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Cristos”.

Înainte ca o persoană să ajungă din punct de vedere spiritual la Muntele Sion, trebuie mai întâi să treacă prin experiența Mării Roșii care este botezul în apă. Apoi trebuie să plece mai departe spre Muntele Sinai, care reprezintă botezul cu Duhul Sfânt. După aceea trebuie să înainteze cu greu mai departe prin acea pustie vastă și înfiorătoare, să treacă râul Iordan, să experimenteze tăierea împrejur a inimii și să intre în țara Beula. De aici, pe măsură ce își înfrânge dușmanii din interiorul, dar și din exteriorul țării, va intra în adevărata odihnă a lui Dumnezeu, care echivalează cu urcarea spirituală pe Muntele Sion. Pentru că despre Sion Dumnezeu spune: „Aici este odihna Mea pentru totdeauna; aici voi locui”.

Ne face bine, dar ne aduce și răsplată să urmărim călătoria fiilor lui Israel dintr-o perspectivă istorică, dar și dintr-una a eternității. Bineînțeles că această călătorie s-a născut în mintea și inima lui Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii, nu a fost, pur și simplu, ghicită. Evrei 4:3 indică în mod clar acest aspect! De aceea, ar trebui să aruncăm o privire spre planul lui Dumnezeu pentru perioadele începând de la Adam la Avraam care a fost tatăl nu doar al fiilor lui Israel, ci și al tuturor celor care Îl numesc pe Isus Cristos Mântuitorul lor.

De la Adam la Avraam și apoi la templul lui Solomon

4004 î.d.Cr.	1 656 de ani după Adam 2348 î.d.Cr.	1 948 de ani după Adam 2056 î.d.Cr.	Aproximativ 1500 î.d.Cr.	Înainte de 1000 î.d.Cr.
< 10 generații > < 10 generații > <400 de ani de robie> <487 de ani>				
ADAM Facerea	NOE Potopul	AVRAAM Nașterea	Exodul	TEMPLUL LUI SOLOMON (odihnă)

|
|
Dumnezeu i-a arătat dinainte lui
Avraam că sămânța lui va fi robită 400 de
ani într-o țară străină; dar după aceea
Dumnezeu va judeca acel popor și va ieși
de acolo cu mari bogății.

Geneza 15:13-16

Primele zece generații

Prima dispensație de zece generații de la Adam la Noe și potop acoperă o perioadă de aproximativ 1 656 de ani. Oricum, numai șase capitole ale cărții Geneza sunt dedicate acestei durate; a fost o perioadă de longevitate. A avut loc o neobișnuită avalanșă de profeții și erau cunoscute aproape toate adevărurile viitoare. Este vorba despre istoria creației, căderea omului, promisiunea salvării, prima crimă și împărțirea omenirii în două categorii – fiii lui Dumnezeu și fiii omului, binele și răul. A fost introdusă poligamia, a avut loc prima răpire (a lui Enoh), care a profețit despre cea de-a doua venire a lui Cristos și judecata Lui (*Iuda*, v. 9). Apoi a urmat depășirea limitelor puse de Dumnezeu prin endogamie, care a rezultat în progenituri ticăloase și asupriri care, la rândul lor, au dus la prima judecată a întregii lumi sub formă de potop. Prin aceasta, Dumnezeu a pus la dispoziția oamenilor în timpul judecății arca și un avertisment serios pentru cei scăpați care nu au trăit în lumină (*1 Pet.* 3:19-20).

Următoarele zece generații

A doua dispensație, din nou zece generații, cuprinzând perioada *de la Noe la Avraam*, acoperă doar vreo trei sute de ani. Este interesant de observat că Avraam s-a născut la 1948 de ani după facerea lui Adam și că națiunea sa a renăscut în secolul trecut, în 1948. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să părăsească Urul caldeenilor și să meargă spre țara Canaanului, care mai târziu va deveni o moștenire pentru el și seminția sa.

Această perioadă a fost marcată de împărțirea neamurilor în trei ramuri. De la Noe a venit *Sem*, seminția promisă, *Ham* cel blestemat și *Iafet* care a fost ales printr-o promisiune să locuiască sub protecția lui Sem. Răzvrătirea i-a venit prin Nimrod. Și odată cu ea a venit vrăjitoria și sursa tuturor religiilor false de la Babel la Babilon, mama stricăciunilor și grozăviilor pământului. Ca rezultat al turnului Babel, care a fost construit pentru a scoate în evidență și a preamări omenirea, limbile au fost amestecate și neamurile împrăștiate în cele patru zări ale pământului.

Dumnezeu l-a chemat și l-a ales pe Avraam din această stare de haos, amestecături și răzvrătire. Viața lui, așa de bogată în modele și adevăruri pentru creștini, este tratată într-un volum separat intitulat: *Viața și timpurile lui Avraam, Isaac, Iacov și Iosif*. Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, înregistrat în *Geneza* 15, prin care El i-a promis că seminția sa va moșteni țara Canaanului de la râul Egiptului până la marele Eufrat, țara locuită de zece neamuri ale lui Cuș.

De asemenea, Domnul i-a mai zis lui Avraam „Să știi hotărât!” (*Gen.* 15:13-15). Această afirmație a fost confirmarea dată de Domnul referitor la

viitoarea călătorie a fiilor lui Israel, dar mai întâi aceștia trebuiau să treacă prin robie, eliberare și exod. Această călătorie a fost pregătită cu mult înainte de facerea lumii. Domnul a mai spus că seminția lui Avraam va fi mai întâi străină într-o țară care nu-i aparținea (Egipt), că vor fi robiți și asupriți timp de patru sute de ani. Apoi Domnul face referire astfel la cele zece pedepse pe care Moise le va aduce asupra egiptenilor: „Dar pe neamul căreia îi va fi roabă *îl voi judeca Eu*: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății”.

Minunatul legământ

Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam în *Geneza* 15 includea promisiunea de a da toată țara Canaanului lui Avraam și seminței sale pentru totdeauna. În cazul unui legământ există, de obicei, *condiții* care să fie îndeplinite de fiecare parte. În mod normal, ar fi trebuit să fie vorba despre îndatoririle lui Avraam și îndatoririle lui Dumnezeu. Însă nu așa s-a întâmplat în cazul acestui legământ. La acea vreme se obișnuia ca atunci când oamenii făceau legăminte unii cu alții să despice un animal. Ambele părți implicate treceau printre bucățile de animal, pecetluind astfel legământul. Însă acest legământ a fost pecetluit în maniera cea mai neobișnuită. În locul celor doi participanți, Dumnezeu și Avraam, care să treacă printre cele două părți ale animalului despicat, a trecut altcineva. „Un somn adânc a căzut peste Avraam; și iată că o groază mare și un întuneric au căzut peste el” (*Gen.* 15:12). Experiența mea în ceea ce privește acest fenomen este aceea în care cineva are sentimentul unei *neputințe acute*, o incapacitate completă și fără speranță de a realiza ceva. Da, aceasta este exact starea prin care Dumnezeu dorește ca noi să trecem înainte de a ne face o promisiune foarte importantă sau înainte de a începe o nouă etapă a vieții noastre creștine.

Acesta a fost și cazul lui Avraam, care se afla în fața unei noi experiențe ce avea să pună bazele unui impact puternic asupra multor vieți. Dumnezeu i-a făcut o promisiune care literalmente avea să afecteze nu numai viitorul a milioane de oameni din seminția sa, ci și întreaga omenire.

Promisiunea nu urma să depindă de Avraam sau de seminția sa, ci avea să fie responsabilitatea lui Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Aceasta pentru că Avraam nu a trecut *niciodată* printre bucățile de animal despicat. Pe când el se afla într-un somn adânc și o groază mare și întuneric erau peste el, *alte două persoane* au trecut printre bucățile de animal despicat. „După ce a asfințit soarele s-a făcut un întuneric adânc; și iată că un fum a ieșit ca dintr-un cuptor aprins și o lampă aprinsă a trecut printre animalele despicate. În ziua aceea Domnul a făcut un legământ cu Avraam și i-a zis: «Seminției tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat»” (*Gen.* 15:17-18).

Cuptorul aprins este simbolul lui Dumnezeu Tatăl, despre care se spune „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Lampa aprinsă nu este nimeni altcineva

decât Domnul Isus Cristos care a declarat despre Sine că este „Lumina lumii”. De aceea, în realitate, promisiunea nu depinde în nici un fel de Avraam sau de seminția lui, deoarece Tatăl și Fiul s-au înțeles să le dea țara Canaanului pentru a o stăpâni pentru totdeauna. De aceea legământul este imuabil și nu poate fi încălcat, pentru că a fost făcut între Tatăl și Fiul. Dumnezeu Tatăl și Fiul Său preaiubit vor fi aceia care îi vor aduce pe fiii lui Israel mai întâi în Egipt, apoi îi vor scoate din Egipt și îi vor duce în țara Canaanului sau Palestina, așa cum o știm astăzi. Țara aceasta este țara lui Dumnezeu și El i-a dat-o lui Israel, nu palestinienilor sau filistenilor, cum mai sunt numiți în scripturi.

Așadar, acum ne întoarcem la studiul nostru al *Călătoriei fiilor lui Israel* îndreptându-ne mai întâi atenția asupra eliberatorului ales de Dumnezeu, Moise. Sub cârmuirea lui, Israelii au plecat din Egipt și au trecut prin pustie, până când, în sfârșit, împăratul David i-a adus la odihnă aducându-i la Muntele Sion.

Această călătorie s-a născut în mintea și inima lui Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii, nu a fost pur și simplu ghicită. Evrei 4:3 indică în mod clar acest aspect. Dumnezeu i-a arătat dinainte lui Avraam întreaga imagine. Înainte de toate, el și urmașii lui erau moștenitorii țării Canaanului printr-un legământ imuabil pe care Dumnezeu l-a făcut cu Sine Însuși. De asemenea, seminția lui va fi mai întâi în robia unui neam străin și îi vor servi 400 de ani. Apoi Dumnezeu va judeca acel neam (prin cele zece urgii), dar urmașii lui Avraam vor ieși de acolo cu mare bogăție. Literalmente, Israel i-a ruinat pe egipteni atunci când a plecat. Astfel putem înțelege că Dumnezeu a plănuit întregul destin al lui Israel.

Rezumatul călătoriei

GENEZA – această călătorie a fost hotărâtă de Dumnezeu încă înainte de începutul lumii (*Evr.* 4:3). Nu cu mult după potop, Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și seminția lui, promițându-le întreaga țară a Canaanului (*Gen.* 15:18-21). În Canaan se afla Muntele Sion, unde El locuia. De asemenea, Domnul i-a subliniat în mod clar lui Avraam că, înainte ca urmașii lui să moștenească țara, aceștia vor trebui să fie mai întâi alienați într-o țară străină (Egipt) și să fie asupriți timp de 400 de ani. Mai apoi, Dumnezeu va judeca acel neam, iar pe ei îi vor scoate de acolo cu mare bogăție (*Gen.* 15:13-14). În mod evident Dumnezeu a planificat întreaga călătorie cu mult timp înainte ca ea să aibă loc, pentru că, înainte de toate, l-a trimis pe Iosif în Egipt. Apoi o foamete i-a forțat pe Iacov și familia lui să se mute acolo. Ei au rămas în Egipt mai bine de 400 de ani, devenind un popor numeros, de 3 milioane de oameni. Apoi, un alt faraon a urcat pe tron și a adus asupra urmașilor lui Avraam robie și asuprire.

DE LA EXODUL LA DEUTERONOMUL – La momentul potrivit s-a născut Moise, la șapte generații distanță de Avraam. A fost instituit Paștele și a fost oferită salvarea de la moarte prin sângele unui miel. Moise a adus judecata lui Dumnezeu peste faraon și Egipt. Apoi l-a scos pe Israel din robie și l-a îndrumat spre Țara promisă. Astfel a început călătoria. Destinația lor nu era numai Țara promisă, ci Muntele Sion din acea țară (*Exod.* 15:17). Muntele Sion este locul unde Domnul locuiește. Chemarea nu e numai spre o lucrare sau moștenire, ci la o Persoană. Din Egipt au trecut Marea Roșie (botez în apă). Apoi au ajuns la Muntele Sinai în a treia lună, perioada Cincizecimii. Sinai reprezintă botezul cu Duhul Sfânt. Însă, chemarea finală nu a fost să facă tabără la poalele muntelui sau Cincizecimea. Acest munte se afla în pustie. Chemarea era spre un munte mai mare, Sion. După ce au eșuat în trecerea celor zece teste în pustie, Dumnezeu a declarat la Cades Barnea că ei nu vor ajunge niciodată la odihna Lui. Odihna se află dincolo de Iordan, în Țara promisă și, în final, în Sion. Astfel, Israel a rătăcit fără țință încă 38 de ani până când acea generație a murit.

IOSUA – Iosua a condus o nouă generație peste Iordan în Țara promisă. Iordanul reprezintă „mort față de păcat”. Inimile lor au fost altfel după ce au trecut Iordanul. Israel nu mai dorea să se întoarcă în Egipt. Ei au experimentat circumcizia la Ghilgal și au făcut față poftelor. Iosua a pornit în a-i conduce împotriva a 31 de împărați, care reprezintă stăpânii ce conduc viața interioară a unui om. Fiecare zonă a vieții proprii trebuie disecată, bucată cu bucată, cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu.

JUDECĂTORII – Iosua a declarat că „Atâta timp cât sunteți leneși în a stăpâni țara [...] va rămâne încă mult pământ de stăpânit”. Iosua nu i-a adus niciodată la odihnă completă (*Evr.* 4:8). După moartea lui Iosua, cartea Judecătorii ne arată modul în care Israel s-a mulțumit să ajungă la un compromis și să trăiască alături de dușmanii săi. Au ignorat și au evitat zone în care ar fi trebuit să folosească sabia. Sionul era încă în stăpânirea iebusiților, la fel ca și alte teritorii.

I-II SAMUEL – După câteva generații, David, un om după inima lui Dumnezeu, a devenit împărat. La vârsta de 37 de ani el a cucerit cetatea Sionului și a pus acolo chivotul legământului. Sionul a devenit cunoscut sub denumirea de Muntele cel Sfânt. Oh, gloria, puterea, lauda și intimitatea care existau în Sion! În sfârșit, la 443 de ani după ce Israel și-a început călătoria din Egipt, au ajuns în final în Sion.

I-II ÎMPĂRAȚI, I-II CRONICI – Fiul lui David, Solomon, a construit templul, a adus din Sion chivotul gloriei și l-a pus în templu. Puterea și gloria erau așa de mari, încât preoții nu se puteau ține pe picioare (*1 Împ.* 8:1-11). Neamuri întregi au venit să vadă gloria și înțelepciunea lui Dumnezeu care ieșeau din acest templu. De aceea, scopul fiecărui credincios este să își termine călătoria Din Egipt în Sion, să ajungă la glorie și apoi să facă această glorie cunoscută neamurilor.

CĂLĂTORIA LUI ISRAEL DIN EGIPT ÎN SION

INTRODUCERE

Tema *in extenso* a acestei cărți este „Călătoria fiilor lui Israel și Sărbătorile Domnului”. Aceste două subiecte vor fi tratate în paralel. Nu vom avea „Călătoria” un subiect, iar „Sărbătorile” alt subiect, ci ele se vor împleti într-un singur adevăr. Deci, haideți să vedem cum începe călătoria.

CONTEXTUL – DE LA AVRAAM LA MOISE, ELIBERATORUL

La *Geneza* capitolul 15 este povestea vieții lui Avraam. Pe acest fundament ni se oferă prezentarea fiilor lui Israel. În *Geneza* 15:13, Dumnezeu îi vorbește lui Avraam, spunându-i: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei.” *Sămânța ta* se referă la fiii lui Israel. Îl avem pe Avraam, Isaac și apoi pe Iacov, al cărui nume a fost schimbat în Israel. Fiii lui Israel sunt sămânța despre care vorbește Dumnezeu.

„Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu.” Acest neam este Egiptul. „Și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.” Aceasta este promisiunea făcută lui Avraam, tatăl multor neamuri și tatăl fiilor lui Israel. Dumnezeu i-a arătat dinainte că urmașii lui vor fi în Egipt timp de patru sute de ani, vor fi robiți, iar mai apoi vor fi eliberați și vor ieși de acolo cu mari bogății. Acest lucru s-a împlinit când eliberatorul lor, Moise, a trimis cele zece urgii și i-a eliberat pe israeliți din sclavia faraonului. Israel a ieșit mai apoi din Egipt cu mari bogății.

Acum vreau să fac un salt în timp la *Psalzii* 105:17, unde ne apropiem de momentul în care fiii lui Israel se pregăteau *să coboare* în Egipt. Dumnezeu spune în *Psalzii* 105:17 că, pentru a pregăti un loc pentru ei, „Le-a trimis un om înainte; Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în butuci, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a împlinit ce vestise el și l-a încercat Cuvântul Domnului. Împăratul a trimis și i-a dat drumul; stăpânitorul popoarelor l-a lăsat liber. L-a făcut domn peste casa lui și stăpân peste toate averile lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea.” Apoi, versetul 23 – „Atunci Israel a venit în Egipt și Iacov a locuit în țara lui Ham.”

Aici e progresia: mai întâi, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam: „Îți voi trimite sămânța într-un alt neam căruia îi vor fi robi.” Apoi, povestea se continuă.

Iosif e închis și apoi ridicat la statutul de conducător pe lângă faraon. El a devenit conducătorul tuturor oamenilor. Apoi, pe când el era conducătorul oamenilor, Israel a venit în Egipt. „Și Iacov a locuit în țara lui Ham.” (*Țara lui Ham* este Egiptul.) Versetul 24 spune: „Și Domnul a înmulțit pe poporul Său foarte mult și l-a făcut mai puternic decât asupritorii lui. Acestora (egiptenilor) El le-a schimbat inima, ca să urască pe poporul Său și să uneltească împotriva robilor Săi.”

„A trimis pe robul Său Moise și pe Aaron, pe care-l alesese” (v. 26). Urmăriți progresia aici: mai întâi, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam și i-a spus ce se va întâmpla cu seminția lui. Apoi s-au făcut pregătiri pentru a-i trimite pe fiii lui Israel în Egipt, iar Iosif a fost trimis primul. Mai apoi, i s-au alăturat Iacov și fiii lui Israel. După aceea, poporul a fost înmulțit foarte mult. Pe urmă, Dumnezeu și-a întors fața și

CĂLĂTORIA LUI ISRAEL DIN EGIPT ÎN SION

CELE ȘAPTE SĂRBĂTORI ALE DOMNULUI

Aceste șapte sărbători urmează a fi împlinite în viețile noastre pe măsură ce înaintăm în călătoria noastră. Urmăriți progresia și observați *numerele* de pe harta dumneavoastră.

1. **Paștele – mântuire**
2. **Sărbătoarea Azimelor – hrănirea cu doctrină pură**
3. **Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade – o tipologie a botezului în apă**
4. **Ziua Cincizecimii – umplerea cu Duh**
5. **Sărbătoarea Trâmbițelor – sunetul de trâmbiță pentru înaintare**
6. **Ziua Ispășirii – o curățire nouă și mai profundă**
7. **Sărbătoarea Corturilor – gloria lui Dumnezeu, scopul nostru în Sion**

MAREA MEDITERANĂ

Ținutul Gosen (1-2)

EGIPT

Marea Roșie

Mara

Elim

Muntele Sinai (4)

Cades Barnea

PUSTIA (*Deut.* 8:2)

Câmpiile Moabului (5)

Muntele Pisga

Trecerea Iordanului (6)

SION (7)

Șilo

Galileea

Hebron

a schimbat inima egiptenilor împotriva poporului Său, israeliții. (Amintiți-vă, Dumnezeu niciodată nu împietrește inimile curate; El împietrește doar inimile ticăloase.) Acest lucru ne aduce în vremea lui Moise, omul care a fost trimis de Dumnezeu pentru a fi eliberatorul lor.

Doresc aici să fac pentru o clipă o digresiune, pentru a sublinia un fapt foarte important! În *Geneza* 46:27 sunt menționate șaptezeci de suflete care îl însoțesc pe Iacov. Există o lege a interpretării biblice numită *legea primei menționări*. Când ceva este menționat în *Biblie* pentru prima oară, acest lucru este cheia interpretării adevărului. Aici avem numărul *șaptezeci* menționat pentru prima oară în Cuvântul lui Dumnezeu. Mai încolo va însemna *bătrânii*. Este interesant de remarcat că în acest grup de șaptezeci existau atât bărbați, cât și femei. Motivul pentru care acest lucru e atât de important este că din *Scriptură* reiese că și femeile pot face parte dintre bătrânii bisericii și pot, de asemenea, să participe la lucrare. Aduc acest lucru în discuție, deoarece în anumite locuri femeile nu sunt acceptate în lucrare, dar avem nevoie de dovezi biblice pentru a elimina astfel de probleme. Poate că surorile noastre se vor simți impulsionate spre lucrare, iar unii vor întreba: „De ce faci asta?”, iar tu vei putea răspunde: „Am fost numită printre bătrânii bisericii.” Respingerea se face simțită încă o dată: „Îhî, asta cred cei din biserica ta!” La care tu răspunzi: „Nu, din punctul de vedere al *Scripturii* existau șaptezeci de persoane printre bătrânii de bază ai casei lui Israel (șaptezeci simbolizând vârsta înaintată), iar printre ei erau și femei.”

VIAȚA LUI MOISE - ELIBERATORUL

Pentru fiecare etapă a planului Său de răscumpărare Dumnezeu alege anumite vase pe care le înzestrează cu har și înțelepciune. Acești conducători numiți de Dumnezeu apar în momente specifice ale istoriei pentru a duce la îndeplinire planurile Sale predestinate și de a-i aduce pe oamenii Săi în acea fază a moștenirii care a fost hotărâtă pentru generația lor. Astfel, îi vedem apărând pe scena istoriei pe Adam, Noe, Avraam și Moise. După ei au urmat Iosua, David, Solomon, profeții, iar mai apoi însuși Domnul. În perioada Noului Testament au

fost apostolii; în special apostolul Pavel, pentru a duce neamurilor vestea cea bună. El a fost cel care a trasat cele mai importante doctrine pe baza cărora s-a întemeiat biserica. Ulterior, pentru a scoate Biserica din Evul Mediu și groaznica decadentă în care ea a căzut îi avem pe învățații Wycliff, Luther și Wesley. Cu toate acestea, această carte își concentrează atenția în principal asupra vieții lui Moise, eliberatorul, cel ridicat de Dumnezeu pentru a-și scoate generația din robia egipteană și a o conduce spre moștenire, țara pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam și seminției sale.

Acum avem nevoie de o hartă, deoarece trebuie să vedem încotro ne îndreptăm și unde se găsesc toate locurile. (Vezi harta de la pagina alăturată.) Ca și învățător este esențial să urmărești două lucruri: în primul rând, trebuie să prezinți viziunea de ansamblu și punctul spre care te îndrepti. În al doilea rând, trebuie întotdeauna să duci la îndeplinire acea viziune atunci când îndrumi, arătându-le cum să ajungă în acel punct. Niciodată nu îndruma fără să-ți duci la îndeplinire sarcina!

Călătoria poporului lui Israel începe în Egipt cu exodul, traversarea Mării Roșii, a pustiei, a râului Iordan în Țara promisă și ajungând, în cele din urmă, la Muntele Sionului. Însă, pentru a ajunge la rădăcina unor adevăruri foarte importante, trebuie să studiem în detaliu viața lui Moise, deoarece el este conducătorul pe parcursul acestei călătorii.

1. Conducătorul – Moise   2. Egiptul   3. Exodul   4. Pustia   5. Râul Iordan   6. Țara promisă   7. Muntele Sion

Viața lui Moise

Viața lui se împarte în trei perioade distincte.
Fiecare dintre ele are o durată de patruzeci de ani.

1. <i>Chemat</i> – de la naștere până la fuga din Egipt (40 de ani)   2. <i>Ales</i> – în aridul deșert al Arabiei (40 de ani)   3. <i>Credincios</i> – lucrării care i s-a încredințat (40 de ani)

De ce am folosit această împărțire? Deoarece Moise, ca și conducător credincios, este un exemplu demn de urmat de fiecare dintre noi. Voi, cei care citiți aceste cuvinte ați fost chemați să fiți conducători la diferite nivele. *Apocalipsa* 17:14 spune: „Cei care sunt cu El (Mielul) sunt chemați, aleși și (găsiți) credincioși.” Există un motiv pentru care am folosit cuvintele *găsiți credincioși*. În *Evrei* 3:5 se spune: „Și Moise, într-adevăr, a fost credincios în toată casa Lui, ca servitor, ca mărturie a lucrurilor care aveau să fie vestite mai târziu.” Când Dumnezeu l-a cercetat, Moise a fost găsit credincios. Fiecare dintre noi este chemat de Dumnezeu pentru o lucrare. Fiecare lucrare și chemare este diferită, dar toți avem, prin harul lui Dumnezeu, o chemare în viața noastră. Vă amintiți că Domnul Isus Cristos a spus: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” Este un lucru să fii chemat de Dumnezeu și un alt lucru să fii ales de Dumnezeu.

Care este diferența între a fi chemat de Dumnezeu și a fi ales de Dumnezeu? Cel mai ușor mod de a ilustra acest lucru este analizând viața lui David. David a fost chemat de Dumnezeu pe când avea vreo șaptesprezece ani. Originar din Betleem, David a fost uns de Samuel ca împărat. Aceasta a fost prima dintre cele trei ungeri. La această ungere el a fost *chemat*. David a fost *chemat* să fie împăratul lui Israel. Când a fost *ales*? Doar când a ajuns în Hebron a fost uns a doua oară! Ce s-a întâmplat când a fost uns a doua oară? A fost așezat în lucrarea pe care o avea de făcut. *Alegerea* este actul prin care Dumnezeu ne așează în lucrarea pe care o avem de făcut. Mai apoi, pentru a fi *găsiți credincioși* în timpul lucrării noastre, trebuie să facem exact ce Dumnezeu ne-a dat să facem, fără a ne abate spre stânga sau spre dreapta. Deci, există trei etape distincte ale vieții noastre. Trebuie să avem chemarea lui Dumnezeu. Apoi, între chemare și alegere există o perioadă de pregătire. Dacă trecem de perioada de pregătire, vine o zi când Dumnezeu ne așează în lucrarea pentru care am fost chemați. Dar nu aici se termină totul; pe parcursul lucrării în care am fost numiți de Dumnezeu trebuie să fim *găsiți credincioși*.

Un alt adevăr important în viața lui David este faptul că există trepte ascendente în lucrare. El a fost chemat la vârsta de șaptesprezece ani și a fost uns în Betleem. Apoi a fost ales la Hebron împărat al lui Iuda. Pentru ce a fost, la început, chemat de Dumnezeu? Pentru a fi împărat al lui *Israel*, nu doar al lui Iuda. Dumnezeu ne așează mai întâi pe un nivel al lucrării, unde ne încercă. David a fost încercat timp de șapte ani și șase luni ca împărat al lui Iuda. După aceea, a intrat în deplinătatea lucrării sale, aceea de a fi împărat peste *tot Israelul*.

Deci, încă o dată, care este concluzia? Pe parcursul vieții noastre, distanța dintre chemare și alegere poate fi destul de mare. Apoi, când Dumnezeu ne așează în lucrare, ne așează la un anumit nivel. După aceea, când am dovedit că suntem credincioși la acel nivel, intrăm în *deplinătatea* a ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi. Deci, există nivele ale lucrării. Pe parcursul vieții, Dumnezeu te poate numi, probabil într-o biserică mai mică, pastor asistent, apoi pastor senior. Odată

ce ai trecut de acel nivel, El te poate așeza în deplinătatea a ceea ce a pregătit pentru tine. Aceștia sunt pași bine stabiliți. Acum vom arunca o privire asupra vieții lui Moise, deoarece dorim să vedem pregătirea omului care a fost ales să scoată din Egipt poporul Israel.

I. VIAȚA LUI MOISE

A. TINEREȚEA

„Un om din casa lui Levi luase de soție pe o fiică a lui Levi” (*Exod. 2:1; 6:20*). Mergând la *Exodul 2:1-10*, vedem că aceștia au avut un fiu pe care îl chema Moise. Moise era din casa lui Levi; de aceea, e nevoie să știm contextul și trăsăturile acestei case. Răsfoiți cu mine la *Maleahi 2:4-7*. „«Veți ști că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca legământul Meu cu Levi să continue», zice Domnul oștirilor. «Legământul Meu cu el era de viață și de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine; și el s-a temut de Mine, a tremurat înaintea Numelui Meu. Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nedrept pe buzele lui; și i-a întors pe mulți de la rău. Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă legea, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor.»” Levi este ramura familială sau casa din care provenea Moise.

GENEALOGIA

Genealogia este foarte importantă, deoarece noi suntem produsul bunicilor și al părinților noștri. Este un pasaj în *Maleahi* pe care doresc să îl subliniez pentru a putea înțelege mai bine importanța pe care Dumnezeu o dă căsătoriei. Citiți *Maleahi 2:13-16*. Versetul 13 ne spune că Dumnezeu nu ascultă rugăciunile și plânsetele oamenilor la altar. Descumpăniți, oamenii întreabă pe Domnul: „De ce?” Dumnezeu le răspunde: „Pentru că Domnul a fost martor între tine și soția tinereții tale, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este însoțitoarea ta și soția legământului tău. Și nu i-a făcut El una? [...] El caută sămânță din Dumnezeu.” Aceasta e ideea - *El caută sămânță din Dumnezeu*. Astfel, Dumnezeu dorește căsătorii sfinte din care să rezulte copii sfinți. Familiile destrămate și căminele în care au loc conflicte creează probleme mari în viața copiilor.

Fiecare sămânță produce după felul ei

Știm foarte bine din natură și din creația lui Dumnezeu că fiecare sămânță produce după felul ei. Prin urmare, ceea ce noi producem (copiii noștri) depinde de

arborele nostru genealogic și, de asemenea, de ce fel de persoane suntem. Va trebui să clarific ceea ce tocmai am spus, pentru a nu exista în mintea dumneavoastră tot felul de nedumeriri și întrebări.

În primul rând, este evident în natură că un măr nu poate produce altceva decât mere. Cu toate bunele intenții ale omenirii, nu va produce niciodată pere. Aceasta este legea irevocabilă a creației. De asemenea, în funcție de soiul de măr va produce un anumit tip de măr. Am locuit la un moment dat în statul Washington unde se fac merele numite Golden delicios. S-au investit ani de muncă perfecționându-se mărul pentru a obține mult râvnitul produs cunoscut sub numele de Golden delicios. Astăzi acesta se găsește în toată lumea. De aceea, fructul depinde de soi.

Gândindu-ne la sămânța dumnezeiască, doresc să observăm viața părinților lui Moise, Amram și Iochebed în *Exodul 6:20*. Am menționat deja faptul că Moise provine din casa lui Levi și că Levi avea un legământ cu Dumnezeu datorită credinței sale. În *Exodul 6:20* îl găsim pe *Amram*, care e nepotul lui Levi. În versetul 16 citim: „Iată numele fiilor lui Levi după generațiile lor: Gherșon, Chehat și Merari. Anii vieții lui Levi au fost o sută treizeci și șapte de ani.” Și apoi în versetul 18: „Fiii lui Chehat: *Amram*, Ițehar, Hebron și Uziel. Anii vieții lui Chehat au fost o sută treizeci și trei de ani.” Și în versetul 20: „Amram a luat de soție pe mătușa sa Iochebed.” (Avem astfel pe Levi, Chehat, Amram și Moise.) Prin urmare, Moise este strănepotul lui Levi.

În acest punct aș dori să aduc în discuție o observație interesantă referitor la progresia spirituală. Înainte de nașterea lui Moise, lui Amram i se născuseră deja Miriam și Aaron. Aici există progresie: Miriam a fost *profet*, Aaron a fost *profet și înalt preot*, dar Moise a fost cel mai mare dintre toți. El a devenit „ca Dumnezeu” pentru faraon. Adevărul pe care doresc să-l subliniez este acesta: în funcție de nivelul spiritual al părinților la conceperea copilului lor, așa este și copilul. Pe măsură ce părinții progresează în viața lor spirituală, copilul beneficiază de pe urma lor. Putem vedea în mod clar că părinții lui Moise au progresat spiritual, iar copiii au devenit tot mai înzestrați și mai mari în rang.

Este un lucru deja cunoscut că, copiii se aseamănă cu părinții. Îmi amintesc bine povestea unui pastor care se plângea amar lui Dumnezeu despre natura copiilor săi. Domnul i-a răspuns: „Au preluat trăsăturile tale de atunci când i-ai conceput.” Acest lucru a adus pocăință! Cu ceva vreme în urmă o prietenă de-a noastră își privea copiii și spunea: „Doamne, pot să văd în băieții aceștia tot ce e rău în mine. Ce am născut?” Apoi Domnul a zis: „Seamănă o nouă recoltă.” Dumnezeu îi spunea: „Aduni ce ai semănat, dar începe acum să semeni în ei o altfel de sămânță.” Și ea așa a făcut! Rezultatul a fost că băieții ei au mers la Universitatea „Oral Roberts” (ORU) și nu numai că au devenit niște creștini excepționali, dar au absolvit în fruntea clasei. Menționez acest lucru, deoarece doresc să echilibrez ceea ce am spus. Acest principiu de urmare a trăsăturilor

părinților se aplică pozitiv în viața lui Moise, dar în cazul altora capătă valențe negative. Oamenii au tot felul de probleme din cauza înaintașilor lor. Aceste lucruri nu pot fi, pur și simplu, ignorate.

În consiliere trebuie să țineți minte că există un motiv pentru care oamenii acționează în modul în care o fac. Acest lucru își are originea în ceea ce ei au moștenit de la părinții, bunicii și neamul lor. Viața părinților și a buniciiilor determină, nu numai *natura* copiilor, dar și *problemele* sau *binecuvântările* lor spirituale. Există binecuvântări transmise urmașilor. Există o ungere care se transmite din generație în generație. Există situații când Dumnezeu încheie un legământ cu un părinte, iar apoi, datorită acestui legământ, ungerea este transmisă. Dar la fel de bine, din cauza vieții părinților și buniciiilor, pot fi transmise și alte lucruri.

În Africa discutam cu un pastor care avea cancer. L-am întrebat: „Au avut părinții și bunicii tăi aceeași problemă?” El mi-a răspuns: „Da, de multe generații în familia mea se moare relativ tânăr de cancer.” Acest duh a fost transmis din generație în generație și ne-am rugat ca duhul să fie legat și să nu mai fie transmis copiilor. Ceea ce spun este că nu numai *natura* unui om este transmisă de la părinți și bunici, ci și binecuvântările sau blestemele pot fi transmise. Binecuvântările și blestemele sunt transmise până sunt oprite. Genograma e importantă în consiliere; ea ne ajută să înțelegem problemele oamenilor. Observând părinții și bunicii, putem să ne dăm seama cu ce avem de-a face. Acest lucru ni se aplică și nouă.

Dumnezeu mi-a dat o viziune când vorbeam la o întâlnire a femeilor „Aglow” din Noua Zeelandă. Audiența era compusă doar din femei, excepție făcând consilierii care erau pastori. Am văzut în această viziune o bunică, o mamă și o fiică. În această viziune bunica avea o mică buruiănă în inimă. A transmis-o mamei; în cazul mamei devenise deja o tufă cu rădăcini foarte puternice. Privind la inima fiicei, am văzut că acea tufă devenise un arbore. Trebuie să ne dăm seama că dacă nu tratăm problemele din inima noastră, le transmitem și devin și mai pregnante în viețile copiilor noștri. Este nevoie să tratăm aceste zone din propriile noastre inimi. Ele nu numai că se vor regăsi în copiii noștri, dar vor și *crește în intensitate*. Ca și părinți avem o responsabilitate uriașă; ne putem „multiplica” într-un mod pozitiv sau negativ.

SCHIȚA CU INIMILE

Ce este *reproducerea spirituală*? Odată am vizitat o biserică pe al cărei pastor îl cunoșteam. În acea dimineață el nu a putut deschide serviciul divin, așa că m-a rugat pe mine să o fac. Ne simțeam foarte bine cântând niște refrene. Apoi a urmat un moment de închinare. Mai trebuie să vă spun că eram într-o clădire care avea podea de lemn. Era cam veche, așa că se cam lăsase. Dintr-o dată, am simțit, efectiv, că podeaua se mișcă și m-am întrebat ce se întâmplă. Când mi-am deschis

ochii, am văzut pe cineva cum țopăia. Această persoană avea fața foarte roșie, apoi a început să profetească. Vorbea atât de repede, încât nu puteam înțelege ce spune. Prin urmare, nimeni nu a putut înțelege ce spunea, iar cele spuse nu erau tocmai o binecuvântare.

Am așteptat o vreme, apoi altcineva a început să vorbească în limbi. Din nou se mișca podeaua, din nou se țopăia și persoana în cauză se făcuse roșie la față și din nou se vorbea în limbi. Apoi cineva a făcut interpretarea folosind exact aceleași mișcări și gesturi ca și primul om. După toate acestea, m-am gândit că e cazul să spun ceva, dar, înainte să pot deschide gura, a intrat pastorul. Nici nu a ajuns bine la amvon, că am simțit podeaua mișcându-se. Mi-am deschis ochii și l-am văzut foarte roșu la față și profetind de mama focului, dar nu se auzea ce zicea. În acest caz nu era vorba de îndreptarea oițelor. La urma urmei, trebuia să vorbesc cu *pastorul*.

Deci, ce vreau să spun eu aici? Rodim după sămânță! (*Osea 4:9* „Și cum va fi poporul, așa va fi și preotul”.) După cum profetim, la fel o vor face toate oițele. Vor imita modul în care vorbim și felul în care ne comportăm. Tonul pe care îl dăm în biserică va fi reprodus. Cu toată amabilitatea, majoritatea celor pe care îi păstoriim nu îl văd pe Isus, ci îl văd pe pastor. Ei presupun că pastorul e precum Isus. Dacă pastorul strigă, adunarea strigă. Dacă pastorul e tăcut, adunarea e tăcută. Ei se comportă după cum o face pastorul. Acest lucru este valabil și în cazul copiilor.

Cu câțiva ani în urmă aveam o școală biblică în Elveția. Într-o zi, soția mea s-a dus în vizită la un prieten de-al nostru care era directorul școlii. În timp ce era acolo, a observat un băiețel de vreo patru ani care se plimba de colo-colo cu mâinile la spate în timp ce vorbea. Și l-au întrebat: „David, ce faci?” Și el le-a răspuns: „Sunt ca fratele Bailey.” Se pare că eu aveam obiceiul de a-mi ține mâinile la spate în timp ce predicam. Și pot să adaug că acesta era un obicei de care eu habar nu aveam. Dar în mintea micuțului aceasta însemna predicare. Ceea ce încerc să spun este că din punct de vedere al doctrinei, cât și din orice alt punct de vedere, ne reproducem pe noi. Prin urmare, este foarte important pentru noi să fim exemple pozitive. Trebuie să avem obiceiuri bune, deoarece vom fi imitați de către cei pe care îi păstoriim.

În concluzia celor spuse de mine despre genealogie, este important să ținem minte că uneori în consilierea unor oameni avem de-a face cu lucruri pentru care ei nu sunt responsabili. Vom avea de-a face cu legături care au fost transmise. Trebuie să le rupem, să îi eliberăm pe acești oameni și să ne asigurăm că aceste probleme nu vor fi transmise generației următoare. Fiecare generație *întărește* obiceiurile rele; și adesea întărește și obiceiurile bune.

Trebuie să ținem minte următorul lucru: dacă cineva provine dintr-o linie familială negativă, acea persoană poate ajunge la disperare gândindu-se că dacă părinții și bunicii săi au avut aceste probleme, atunci nu există speranță pentru ea.

Dar există un alt verset, care spune că în Cristos suntem o creație nouă (2 Cor. 5:17). De aceea trebuie să hrănim această nouă creație și viața ei internă, care e înnoită prin adevărata cunoaștere. În acest adevăr se găsește speranța victoriei totale. Cheia este să ne oprim din a semăna sămânța nepotrivită, să începem să semănăm sămânță bună și să o dezrădăcinăm pe cea rea care a fost deja semănată.

Se pune întrebarea: „Când observi caracteristicile păcatului în copilul tău, cum faci să le pui capăt?” Pentru a răspunde la această întrebare, vreau să mă întorc la exemplul femeii care avea doi fii-problemă. Această doamnă îi avea pe copii cu mult înainte de a se converti. Până să ajungă ea și soțul ei să experimenteze nașterea din nou și să fie umpluți cu Duhul Sfânt, rezultatul pe care ei l-au produs până în acel moment era mai puțin decât bun. Așa că ea și-a ridicat mâinile spre cer cu disperare și a zis: „Mă văd pe mine și viața mea trecută transpusă în ei.” Domnul i-a spus: „Este perfect adevărat, dar acum începe să semeni o recoltă nouă.”

Ea i-a luat pe acei doi băieți și a început să-i educe și chiar s-a străduit mult cu ei. Azi ei sunt excepționali – nu numai în ceea ce privește mintea, ci și în ceea ce privește inima. Datorită caracterului lor creștin li se poartă de grijă oriunde ar merge. Toată lumea dorește să le fie în preajmă. Sunt niște tineri extraordinari. Dar ea a început să lucreze cu ei imediat ce Dumnezeu i-a vorbit. I-a disciplinat și îndreptat. A fost și tandră cu ei, dar a fost și fermă. Ea a început să planteze în ei adevăruri care mai apoi au învins celelalte lucruri negative. Pentru a ilustra acest lucru, mă gândesc la o grădină plină de buruieni. Când plivim buruienile și le înlocuim cu sămânță bună, pământul răspunde.

NAȘTEREA

Nașterea lui Moise este înregistrată în *Exodul* 2:2, dar aș dori să ofer contextul nașterii lui Moise. În *Exodul* 1:6 scrie că Iosif a murit. „Și fiii lui Israel erau roditori, s-au mărit, s-au înmulțit și au ajuns foarte puternici și țara s-a umplut de ei. Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat care nu cunoscuse pe Iosif. El a zis poporului său: «Iată, poporul fiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi»” (*Exod.* 1:7-9). Și împăratul Egiptului a decis să-i asuprească. „Și au pus peste ei supraveghetori, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel el a zidit cetățile Pitom și Ramses, ca hambare pentru faraon” (*Exod.* 1:11). Prin urmare, este vorba de o asuprire *grea*.

Născut în robie

„Atunci egiptenii au obligat pe fiii lui Israel la o muncă aspră” (*Exod.* 1:13). Era în vremea aceea asuprire și necazuri. În versetul 14 este folosită o altă expresie – „Le-au făcut viața amară prin lucrări grele.” Deci, avem cuvintele

următoare: asuprire, aspră, amară și robie. Nu era o situație tocmai ușoară. Ei deveniseră robi, iar acum Moise se născuse în acest context. Deseori se afirmă că *mediul* este cel care deformează caracterul. Unii susțin că dacă avem parte de condiții sociale ideale, liniștite, și copiii vor fi la fel. În orice caz, dacă ne uităm în *Scriptură*, vom vedea că unii dintre cei mai măreți oameni ai lui Dumnezeu s-au născut în situații fără prea multe avantaje. Gândiți-vă numai la Moise, de exemplu. Practic s-a născut într-un popor de robi. În Egipt exista asuprire, cârtire, amărăciune și tot ceea ce nu este propice pentru creșterea unui copil. De asemenea, ne putem gândi la un copil și mai faimos, Cel care s-a născut în Nazaret, Domnul Isus Cristos. Nazaretul avea o reputație atât de proastă încât atunci când s-a anunțat că „L-am găsit pe Mesia”, Natanael a răspuns: „Oare poate ieși ceva bun din Nazaret?”. Era vorba despre un loc teribil, dar Dumnezeu poate avea și chiar are grijă de noi în asemenea situații.

Copiii sunt acoperiți și trăiesc sub protecția părinților. Prin credință și rugăciune copiii pot fi protejați în cele mai dificile situații. Doresc să evidențiez foarte clar acest lucru prin intermediul *Scripturii*. În *Isaia* 11:1 avem o descriere foarte frumoasă a timpurilor Domnului Isus Cristos, unde se spune: „Apoi o Ramură va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar din rădăcinile lui va purta roade.” De asemenea, în 53:2 se vorbește despre „o rădăcină care iese dintr-un pământ uscat”. Prin urmare, poți să fii o mlădiță firavă într-un pământ uscat. Motivul pentru aceasta este că *credința* poate învinge orice greutate. Poate unii dintre dumneavoastră vă veți crește copiii pe un pământ străin ori într-unul dintre ghetourile din această țară. Vă întrebați: „Ce va deveni copilul meu, fiul sau fiica mea?”. Amintiți-vă de Moise și de Domnul Isus Cristos. Copiii dumneavoastră pot crește o mlădiță delicată dintr-un sol uscat.

În concluzie, Moise s-a născut într-un moment de asuprire, necaz și robie, pe când erau stăpâniți de un împărat dușman. Societatea era mai mult decât nefavorabilă. Erau robi unor stăpâni neîndurători. De asemenea, în țară aveau loc crime. Porunca împăratului a fost foarte clară, că toți nou-născuții de parte bărbătească trebuiau să fie uciși. Acest aspect apare de trei ori în decursul istoriei. Prima dată în vremea lui Moise, când împăratul egiptean dorea să îi ucidă pe toți nou-născuții de parte bărbătească. Apoi se repetă la nașterea Domnului Isus Cristos, când Irod a dat o poruncă asemănătoare. Și a treia oară e atunci când Diavolul caută să îi distrugă pe cei care tocmai se nasc (*Apoc.* 12:2-4).

Ascuns din credință, nu de frică

Ceea ce l-a salvat pe Moise a fost credința părinților săi. Acest aspect este prezentat în *Evrei* 11:23. „Prin *credință*, Moise, când s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui, pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat

însăimântați de porunca împăratului.” Prin credință Moise a fost cruțat. Însăși viața lui a fost cruțată prin credința părinților lui.

Credința noastră poate depăși orice greutate pe care ar putea s-o experimenteze copilul nostru. Iar dacă această credință se găsește în inima noastră, ea poate fi transmisă tuturor părinților din biserica noastră. Astfel, fiecare copil din biserica noastră poate fi protejat. Credința părinților i-a fost transmisă și lui Moise. A fost dată mai departe. Astfel, putem citi în *Evrei* 11:24-29 că viața lui Moise a fost una plină de credință. Transmitem ceea ce avem. Putem da doar ceea ce avem. Dacă cineva are nevoie de 100 de dolari și dumneavoastră aveți doar 10 dolari, nu puteți să îi acoperiți nevoile. Puteți da numai ceea ce aveți. Și ceea ce posedați, puteți da și altora.

Părinții lui Moise sunt amintiți în *Evrei* la capitolul 11 alături de oamenii de mare credință, o credință care i-a fost transmisă lui Moise. Este foarte important ceea ce deținem ca părinți, deoarece putem transmite copiilor noștri acel lucru, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere spiritual. Cheia se află la părinți. Ca și părinți avem datoria de a-L aștepta pe Domnul și de a avea grijă ca viața noastră să fie curată. Trebuie să existe maturitate în viața noastră, pentru că aceasta vom transmite copiilor noștri.

Salvat de fiica lui faraon

Eliberatorul lui Israel a fost crescut de fiica dușmanului. În *Exodul* 2:5-10 scrie că însăși fiica lui faraon l-a crescut pe cel care avea să devină dușmanul egiptenilor. Există un pasaj foarte interesant și este un principiu al lui Dumnezeu care se aplică, practic, oricărei situații: „Căci El dă omului plăcut Lui înțelepciune, cunoștință și bucurie; dar celui păcătos îi dă grija [muncă grea].” Și priviți ce zice mai departe: „să strângă și să facă grămezi, ca să dea celui plăcut lui Dumnezeu” (*Ecl.* 2:26). În cele din urmă, Dumnezeu îi folosește pe cei ticăloși [inclusiv pe Diavol] pentru a face provizii, a-i hrăni, a-i servi și binecuvânta pe cei dreți.

CRESCUT LA CURTEA LUI FARAON

Cine are câteodată grijă de sfinții lui Dumnezeu? Păcătoșii! Avem aici un exemplu clasic. În *Exodul* 2:9 „Fiica lui faraon i-a zis: «Ia copilul acesta, alăptează-mi-l și îți voi plăti.»” Mama lui Moise a fost plătită de către curtea egipteană pentru a avea grijă de propriul ei fiu. Ce întorsătură minunată! Porunca împăratului a fost reversată de cineva din propria lui familie.

În timpul petrecut la curtea lui faraon s-a întâmplat ceva despre care aflăm din *Faptele Apostolilor* 7:22. „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte.” Prima condiție esențială pentru a conduce este

înțelepciunea, aceasta incluzând, bineînțeles, toate celelalte abilități de învățare. Dumnezeu îl forma pe Moise în sistemul educațional secular al acelor vremuri.

Daniel 1:4 spune că cei ce urmau să fie aleși dintre fiii lui Israel pentru a sta în fața împăratului trebuiau să aibă următoarele calități: „tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba Haldeilor.” Într-adevăr, acest verset este plin de înțeles. Înțelepciunea este esențială pentru pozițiile de conducere, dar și pentru a sta în prezența împăratului.

Totuși, există și un alt aspect al înțelepciunii descris în *Psalzii* 90:12, unde Moise se roagă „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” O altă fațetă a înțelepciunii este abilitatea de a ne folosi util timpul. Un om înțelept își folosește la maxim timpul pe care îl are (*Efes.* 5:16).

Trei lucruri sunt esențiale în viață:

1. TIMPUL – Ca și conducător trebuie să fiți foarte atent la timpul pe care îl aveți și să îl prețuiți. Un conducător trebuie să fie mereu atent cu timpul lui, pentru că există presiuni enorme exercitate asupra timpului său. Nu veți vedea niciodată un conducător adevărat risipindu-și timpul.
2. FINANȚELE – Trebuie să dați dovadă de integritate financiară și discernământ.
3. OAMENII – Trebuie să îi apreciați pe oamenii pe care vi-i dă Dumnezeu. Aveți bine grijă de ei.

Uneori Dumnezeu i le dă pe toate trei unui bărbat sau unei femei, dar cei care nu sunt înțelepți le vor risipi. Omul lipsit de înțelepciune nu-și va folosi util timpul, își va risipi banii și îi va îndepărta pe oameni prin *atitudinea* sa. Aceste trei lucruri sunt extrem de necesare, iar înțelepciunea ne învață să avem grijă de fiecare dintre ele. (Vezi *Efes.* 5:16; *Col.* 4:5.)

Un alt aspect important în ceea ce privește ridicarea lui Moise este *atitudinea*. Aceasta este ceva ce vom experimenta în timpul trezirii. În Noua Zeelandă avut loc o trezire spirituală majoră, iar noi am avut privilegiul de a fi parte a acestei treziri. Ceea ce se întâmplă în timpul unei treziri, în afara faptului că Duhul Sfânt este literalmente revărsat și mulți oameni vin la biserică, este o anumită atitudine greșită față de locurile de muncă laice, mai ales în ceea ce-i privește pe cei care au în jur de 20 de ani. Ei presupun că, fiind atinși de Dumnezeu, singurul lucru care mai contează în viață este predicarea sau mărturisirea lui Dumnezeu și nimic altceva. Mentalitatea lor este următoarea: vom renunța la educația noastră, la serviciul nostru și vom trăi doar prin credință. Însă credința vine numai de la Dumnezeu, iar Dumnezeu nu dă credință pentru ceva ce nu este în voia Sa. Dumnezeu dă credință doar pentru ceva ce este în voia Sa.

Isaia 28 susține faptul că Dumnezeu ne dă abilități în lumea *seculară*, dar și în domeniul spiritual, ambele fiind la fel de importante. În *Isaia* 28:23

Dumnezeu spune: „Plecați-vă urechea și ascultați glasul meu! Fiți cu luare aminte și ascultați cuvântul meu!” Face apoi referire la agricultor, adăugând: „Cel ce ară pentru semănătură, ară oare neconținut? Neconținut își brăzdează și își grăpează el pământul? Oare după ce a netezit fața pământului, nu aruncă el mazăriche și nu seamănă chimen? Nu pune el grâul în rânduri, orzul într-un loc anumit și secara pe margini?” Și în versetul 26: „Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.” În versetele 27 și 28 sunt prezentați următorii pași în agricultură. Dar ceea ce vreau eu să zic se găsește în versetul 29: „Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.”

Gândiți-vă un moment la toți oamenii din *Scriptură* care au fost renumiți pentru înțelepciunea lor. Moise, Solomon și Daniel sunt doar câteva exemple. Educația lui Moise a avut loc la o curte seculară. La fel, și educația lui Daniel s-a desăvârșit la o curte seculară. Solomon nu a avut parte de acest avantaj și a căzut. Prin urmare, subliniez importanța unei educații seculare și a faptului că trebuie să ne rugăm împreună cu tinerii noștri pentru a-și asigura ocupația pe care Dumnezeu o are în vedere pentru ei. Ar trebui să ne rugăm pentru orice în viață, în special în privința ocupațiilor. Cum putem să ne dăm seama spre ce loc de muncă trebuie să se îndrepte o anumită persoană? Cel mai adesea, răspunsul îl găsim în *dorință*. Dumnezeu pune în inima cuiva dorința de a avea o anumită ocupație, iar acea persoană are și *abilitățile*, și *temperamentul* pentru a face treaba respectivă. Cred că veți găsi aceste trei lucruri ca fiind regula de bază a determinării ocupației!

O fată din Elveția a spus: „Vreau să predic și să păstoresc.” Noi i-am răspuns: „De ce nu te rogi să vezi dacă Dumnezeu te cheamă să faci treaba aceasta?” Dumnezeu i-a indicat un verset interesant. Este vorba despre *Evrei* 5:4: „Nimeni nu își ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, așa cum a fost Aaron.” Dumnezeu i-a spus foarte clar că ea nu poate fi pastor și nu poate avea această cinste, pentru că Dumnezeu nu i-a dat-o. Ea a fost oarecum dezamăgită. Am sfătuit-o, spunându-i: „Hai să ne rugăm și întreabă-L exact pe Dumnezeu pentru ce te-a chemat!” Așa că ne-am rugat, iar ea a spus: „Simt că Dumnezeu vrea ca eu să fiu medic.” Ne-am rugat și am simțit că era adevărat.

În Elveția există foarte mulți oameni care își doresc să fie medici, așa că, pentru a-i alege, se dă un examen foarte greu din greacă. (Acum, ce are a face medicina cu greaca, numai elvețienii știu!) Fata a spus: „Nu știu greacă.” Noi am răspuns: „Dacă Dumnezeu te-a chemat să fii medic și guvernul elvețian ți-a pus acest munte în cale, Dumnezeu te poate trece peste acest munte.” Și Dumnezeu a făcut acest lucru! I-a dat puterea să învețe limba greacă, iar rezultatul a fost că fata a luat note foarte mari la examen. Astăzi ea este doctor și e căsătorită cu un bărbat de aceeași profesie. Are o familie minunată și este o binecuvântare pentru biserică. În plus, este foarte fericită și binecuvântată de Dumnezeu pentru că are o ocupație care i-a fost dată de Dumnezeu.

Prin urmare, este foarte important să înțelegem că în trezirea spirituală atitudinea multor oameni este să dea la o parte viața seculară. Însă în Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar specificat că viața seculară este importantă deoarece Dumnezeu o folosește pentru a forma și a dezvolta în noi calități și abilități pe care le vom folosi pentru eternitate. În cer nu toată lumea predică. Există însă atâtea alte abilități care sunt folosite în cer. Cerul este o împărăție uriașă! Unul dintre lucrurile care îi uimesc pe toți cei care au viziunea Cerului este asemănarea sa cu lucrurile pământești. Există clădiri, case, cărți, râuri, lacuri și multe altele. O întreagă împărăție trebuie condusă. Prin înțelepciune, Dumnezeu stăpânește acest pământ și îi pregătește și pe oameni să o facă. De aceea, fiecare om este foarte important. Amintiți-vă să aveți o atitudine potrivită față de viața seculară, pentru a putea primi toate binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru dumneavoastră și mai țineți minte că viața seculară vă ajută să vă pregătiți pentru eternitate.

MOISE REFUZĂ SĂ FIE FIU DE EGIPTEAN. ÎȘI APĂRĂ POPORUL

Deschideți cu mine la *Faptele Apostolilor* 7:23-25 unde se spune: „Și când a împlinit patruzeci de ani, i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi, pe fiii lui Israel. Și văzând pe unul dintre ei suferind nedreptate, i-a luat apărarea și l-a răzbunat pe cel asuprit, lovind pe egiptean.” Versetul 25: „Credea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu, prin mâna lui, le dădea eliberare; dar n-au înțeles.” Nu numai că Moise își cunoștea chemarea cu mult înainte de a împlini patruzeci de ani (păstrând acea chemare în inima lui de la o vârstă fragedă), dar trebuia ca și *alții* să o recunoască. Acest lucru e limpede dacă avem în vedere următoarea frază din Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Credea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu, prin mâna lui, le dădea eliberare.” În același fel, era nevoie ca mulți să știe că David a fost uns de Samuel ca împărat. Trebuia să știe tot poporul lui Israel. Fraza „[Moise] credea că frații lui vor înțelege,” ne face să credem că era nevoie să se știe, în general, despre chemarea lui Moise între fiii lui Israel. Cred că întotdeauna când Dumnezeu cheamă o persoană în lucrare, Dumnezeu dă și mărturie oamenilor despre aceasta.

MOISE FUGE DIN EGIPTE DIN CREDINȚĂ, NU DE FRICĂ

În *Evrei* 11:24-26 putem citi că „Prin credință, Moise când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon și a ales mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea batjocorirea pentru Cristos ca fiind o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire.” Avem de-a face cu un om incredibil! Moise refuză onorurile Egiptului și alege mai bine să sufere asuprire împreună cu

poporul lui Dumnezeu. De aceea, la o vârstă fragedă, nu numai că a fost dezvăluită chemarea lui, ci el însuși și-a luat un angajament. El a făcut un *angajament* în inima sa. Acest aspect este foarte important: chemarea și angajamentul.

Aceasta este una dintre greutățile pe care le întâlnim în conducere. Există așa de puțini oameni care își iau un angajament total față de chemarea lui Dumnezeu în viața lor. Vor recunoaște că Dumnezeu i-a chemat și că sunt dornici să urmeze chemarea lui Dumnezeu și să intre în lucrare. Dar dacă nu și-au luat un *angajament ferm* în inima lor, nu vor dori să îndure toate reproșurile, dificultățile și greutățile pe care le aduce în viața lor chemarea lui Dumnezeu. Moise și-a luat acest angajament! El nu doar că a recunoscut și și-a asumat chemarea, ci a fost atât de dedicat încât a refuzat plăcerile Egiptului și a ales să trăiască asuprirea împreună cu fiii lui Israel. Bineînțeles, rezultatul acestui lucru îl vedem din *Scriptură*.

Aș dori să vă prezint o situație interesantă pe care o observăm în două locuri diferite. În *Exodul* 2:15, „Faraon a aflat ce se petrecuse (că Moise îl omorâse pe egiptean) și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui faraon și a locuit în țara Madian. Și a stat lângă fântână.” În funcție de cum citiți acest pasaj, poate părea că Moise a fugit doar ca să se îndepărteze de faraon. Dar priviți ce zice Dumnezeu în altă parte a *Scripturii*. În *Evrei* 11:27 acest lucru este prefătat prin următoarele cuvinte: „Prin *credință* a părăsit el Egiptul, *fără să se teamă* de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”.

Oamenii privesc adesea o acțiune și trag concluzia în grabă: „Ah, ce eșec!” Mulți au presupus că Moise a fugit pentru a se îndepărta de împărat, dar Dumnezeu a privit la inima lui și spune că a fost „prin credință”. Dumnezeu vede întotdeauna adevăratul motiv din spatele a ceea ce face o anumită persoană. În cer vom avea înregistrarea vieții noastre și va fi privită diferit de cum e aici jos. Oamenii zic: „Ah, a dat greș aici sau acolo.” Dar Dumnezeu *rescrie* lucrurile în mod diferit. Dumnezeu caută motivul acțiunilor noastre. Dumnezeu caută răspunsul la ceea ce El ne spune. Dumnezeu zice: „Prin credință a fugit Moise.” Așa va fi înregistrat evenimentul în cer. Fiți foarte atenți cum vă judecați unii pe alții. Ca pastori, trebuie să veghem peste oameni, trebuie să ne rugăm pentru ei și să întrebăm: „Doamne, de ce a făcut acest lucru? Cum vezi tu această persoană? O pot vedea așa cum tu o vezi?” Este foarte important să vezi și să cunoști o persoană așa cum Dumnezeu o vede și o cunoaște. Acesta este unul dintre privilegiile și responsabilitățile conducerii – să îi cunoști pe oameni așa cum îi cunoaște Dumnezeu. Atunci îi putem consilia bine. Cunooscând *motivul* pentru care o anumită persoană face ceva este mult mai important decât orice altceva, deoarece atunci ne putem îndrepta nu numai rodul, ci și pomul ce produce acel rod.

B. ALES ÎN DEȘERTUL ARABIEI LE AJUTĂ PE FIICELE LUI IETRO. O CUNOAȘTE PE SOȚIA SA, SEFORA. NAȘTEREA FIULUI SĂU, GHERȘOM. INTRĂ PĂSTOR LA IETRO

În *Exodul* 2:15-16 ni se spune că „Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian. Și a stat lângă fântână. Și preotul din Madian avea șapte fiice. Ele au venit să scoată apă și au umplut jgheaburile ca să adape turma tatălui lor.” În versetul 17 ni se arată modul în care Moise le apără pe fete de păstorii cei răi și apoi le ajută să adape turma. Într-o înfrângere aparentă, Moise a luat partea dreptății. După ce îl omorâse pe egiptean, credea că frații săi îi vor răspunde, zicând: „Tu ești conducătorul nostru; tu ne vei scoate din Egipt.” Însă acest lucru nu s-a întâmplat. Moise a presupus în sinea sa: „Aceasta mă va ridica în lucrare și în poziția pe care Dumnezeu o are pentru mine.” Atunci când Moise a presupus succesul, totul s-a dărâmat. Lucrurile nu funcționează în felul acesta! Tocmai atunci când credem că este vremea potrivită pentru ridicare, ne putem găsi într-o situație disperată, în pustie.

Moise, în starea lui disperată, era, mai mult ca sigur, foarte descurajat. Toate aspirațiile sale fuseseră sfărâmate; toate lucrurile pe care el se baza au fost demolate, una câte una. Totuși, în acele momente de deznădejde putea încă să ia apărarea dreptății. Aceasta a devenit cheia care i-a deschis ușa casei lui Ietro și astfel și-a întâlnit soția. Aceasta avea să fie provizia sa pentru următorii patruzeci de ani. Nu-i așa că este interesant? Doar pentru că a luat apărarea dreptății, când trebuia să fi fost foarte, foarte descurajat, acest act de dreptate i-a deschis ușa speranței și i-a oferit provizie pentru următorii patruzeci de ani din viața sa. Acțiunile și atitudinile noastre sunt foarte importante, chiar și în mijlocul disperării.

Mai este ceva la care trebuie să ne gândim împreună: Dumnezeu are oameni care să aibă grijă de noi în situații disperate. Vor fi momente când ne vom găsi în pustie, dar Dumnezeu are oameni sfinți care să ne aline durerea, care să ne ajute în încercările noastre din pustie. Trebuie însă să fim pe aceeași lungime de undă cu Dumnezeu, pentru că El îi poate aduce în calea noastră pe cei care sunt în situații disperate, cei care au nevoie de grija și ajutorul nostru într-un moment critic. Un exemplu este Ilie și văduva pe care Dumnezeu a ales-o să-l îngrijească (*1 Împ.* 17:9).

Care era motivul de a pune un om ca Moise în deșert pentru patruzeci de ani? Moise era un om excepțional! Care era scopul tuturor acestor lucruri? Ce făcea el în tot acest timp? În *Exodul* 3:1 citim: „Și Moise păștea turma socrului său, Ietro, preotul Madianului. El a mânat turma până dincolo de pustie și a ajuns la

muntele lui Dumnezeu, la Horeb.” Ce făcea el în pustie? Avea grijă de turmă. De ce i-a dat Dumnezeu lui Moise această sarcină aparent nesemnificativă timp de patruzeci de ani? Există un motiv foarte bine definit.

SCOPURILE PUSTIEI

1) Pentru a înțelege oile. Adeseori Dumnezeu compară poporul Său cu oile. *Isaia* 53:6 spune: „Noi rățăceam cu toții ca niște oi.” Dumnezeu îl învăța pe Moise cum să fie un păstor bun. Și David a învățat cum să-și conducă poporul având grijă, prima dată, de o turmă de oi (*Ps.* 78:70-72).

2) De asemenea, Dumnezeu mai dorea ca Moise să înțeleagă ce înseamnă să fii străin. Lui Moise i s-au născut doi fii în pustie. În *Exodul* 2:22, el îl menționează pe Gherșom, întâiul său născut. (Gherșom înseamnă *străin*.) Moise a spus: „Am fost străin într-o țară străină.” Știa ce înseamnă să fii străin. Acest lucru implică singurătate, o limbă diferită, obiceiuri și mâncare diferite, o cultură diferită și nevoia de prietenie și înțelegere. Trebuie să avem inima unui străin. Trebuie să înțelegem cum este să trăiești într-o țară străină; deoarece acesta este singurul mod de a-i ajuta pe cei străini. Moise urma să îi ducă pe fiii lui Israel într-o țară străină și prin urmare, trebuia să cunoască inima unui străin. Ați fost vreodată într-o țară străină? Într-adevăr, poate fi înspăimântător.

Și eu am fost străin într-o țară străină atunci când mi-am început lucrarea în Franța. Și, deși studiasem limba franceză vreme de câțiva ani, mă întrebam ce vorbesc băieții și fetițele, pentru că franceza academică pe care eu o învățasem era diferită de franceza pe care o vorbeau ei. A fost foarte greu – mă simțeam atât de singur; foarte, foarte singur.

Există un spirit specific fiecărei limbi și un tipar clar de gândire. Am avut această problemă într-una din insulele Pacificului de sud. Un fost student de-al nostru care era și pastor francez se afla în Noua Caledonie și era cineva din Canada care mergea pe acea insulă ca misionar. Ca să vă faceți o idee despre ce se poate întâmpla cu o limbă străină, vă spun că pastorul i-a zis misionarului: „Je vais en conge.” (Plec în vacanță.) Însă misionarul nu a înțeles acel cuvânt scurt *conge*, așa că s-a uitat în dicționar. Nu există nimic mai frustrant decât să avem un dicționar al unei limbi străine, pentru care nu găsim doar o definiție, ci un întreg set de definiții dintre care trebuie să o alegem pe cea care credem că se potrivește. Și, bineînțeles, a ales cuvântul greșit. A ales cuvântul „pensie.” (Plec în pensie.) Și s-a gândit: „Aha, deci asta urmează să facă!” Așa că și-a sunat un prieten care să îi ia locul de pastor și vă puteți imagina cum s-au complicat lucrurile! Atunci am ajuns noi. Acest fost student de-al nostru ne-a spus: „Dumneavoastră ne înțelegeți. Ați fi știut exact ce am vrut să spun.” Prin urmare, există înțelegerea *spiritului unui popor*.

Când intrați prima dată într-o țară străină, nu îi înțelegeți deloc pe locuitorii ei. Ei nu fac lucrurile așa cum le-ați face dumneavoastră. Este, într-

adevăr, o situație dificilă. La fel și Moise, un străin într-o țară străină și, în plus, copleșit de singurătatea de a fi străin. Noi, cei de la organizația Sion, trebuie să avem grijă de mulți misionari din diferite părți ale lumii, iar singurătatea lor este uneori copleșitoare! Ei nu au prieteni. Îi puteți trimite în mijlocul Africii, însă nu există un raport real între un misionar și un african. Există întotdeauna o barieră între ei, deoarece nu gândesc la fel și nu au aceleași standarde. Este foarte, foarte greu și simțiți compasiune pentru ei în astfel de situații. Singurătatea pe teritoriul misiunii este ceva ce trebuie *învinș*. Și Moise a trebuit să învețe acest lucru! Era străin într-o țară străină, de aici motivul de a-și numi fiul Gherșom (*Exod.* 2:22). Dumnezeu a notat aceste lucruri în Cuvântul Său, astfel încât noi să putem cunoaște aceste adevăruri și să vedem ce fel de pregătire este nevoie.

Dar mai exista un obstacol pentru Moise – el și soția lui nu se înțelegeau foarte bine. Acest lucru este sugerat de cuvintele din *Exodul* 4:24-25. „Atunci Sefora [soția sa] a luat o piatră ascutită, a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui și a zis: «Tu ești un soț de sânge pentru mine.»” Aici se poate simți conflictul. Soția era mai credincioasă decât Moise, pentru că Moise nu respecta legământul. Legământul lui Avraam presupunea ca toți copiii de parte bărbătească a lui Israel să fie circumciși, însă Moise nu respectase acest lucru. A neglijat tăierea împrejur a celui de-al doilea fiu. Dar se pare că soția lui era mai evlavioasă și a dorit să facă acest lucru. Așa că, s-a iscat o discuție între cei doi. Se pare că Moise intrase într-o perioadă de descurajare spirituală în timpul petrecut în pustie.

3) Un al treilea motiv pentru experiența din pustie a fost trebuința ca Moise să se *familiarizeze* cu pustia. La urma urmei, era nevoie ca Moise să cunoască teritoriul prin care mai târziu avea să conducă poporul eliberat al lui Dumnezeu. Trebuia să cunoască amplasarea geografică. Atunci când trebuie să îi conducem pe oameni din punct de vedere spiritual, este nevoie ca noi să fi parcurs deja acea cale. În caz contrar, nu vom ști cum să-i conducem, nu vom cunoaște obstacolele, nu vom ști cum să reacționăm și nu vom găsi soluții. Înainte de toate, Dumnezeu trebuie să ne ducă pe noi pe acolo, pentru ca atunci când vine vremea să îi îndrumăm pe oameni, să fim foarte familiarizați cu acel drum și să știm cum să îi ghidăm.

Pustia este o perioadă de formare. De aceea, experiența unui conducător în această perioadă de pregătire este calculată direct de Dumnezeu pentru a-l ajuta să înțeleagă *reacțiile* oamenilor pe care îi va îndruma mai târziu. Oamenii din bisericiile noastre nu pot spune, pur și simplu, „Slăvit să fie Domnul!” atunci când sunt la necaz. Noi trebuie să le putem oferi alinare și înțelegere, să îi îndrumăm într-o direcție bună atunci când trec prin greutăți. Reacțiile oamenilor care se confruntă cu necazuri sunt adesea diferite de cele ale unui sfânt preamărit. De fapt, acești oameni *numai sfinți nu* sunt. De aceea, în primul rând noi, ca și îndrumători, trebuie să trecem prin acele experiențe, pentru a putea înțelege reacțiile oamenilor, astfel încât să nu îi judecăm greșit și să credem că au părăsit calea lui Dumnezeu.

Una dintre condițiile esențiale ca un conducător să fie bun este aceasta: el trebuie să înțeleagă *reacțiile normale* ale oamenilor în fața greutăților. Singurul mod de a dobândi aceste cunoștințe este ca el să treacă mai întâi prin acele încercări.

4) Al patrulea scop pentru care trecem prin pustie este dobândirea smereniei (*Deut.* 8:16). Smerenia înseamnă să depinzi în totalitate de Dumnezeu în orice situație. În realitate, Domnul este cel care trebuie să-și conducă poporul *prin intermediul* conducătorului, și nu conducătorul să se comporte după propria lui înțelepciune.

Alesul lui Dumnezeu

După ce ai fost chemat de Dumnezeu următorul pas este să fii *alesul* lui Dumnezeu. Când suntem aleșii lui Dumnezeu? *Isaia* 48:10 ne indică răspunsul: „Iată, te-am curățat, dar nu ca argintul; te-am ales în cuptorul întristării.” Suntem aleși în cuptorul restriștii. Atitudinile noastre în pustie și atitudinile în momente de necaz determină dacă Dumnezeu ne alege sau nu. Gândiți-vă la David, care a trecut prin propria perioadă de disperare atunci când era urmărit de Saul. La Țiclag a ajuns în punctele cele mai adânci ale disperării. Totuși, atunci când a pierdut totul, el și-a întors inima spre Dumnezeu și s-a încurajat în numele Lui. După ce a răspuns bine, Dumnezeu i-a îngăduit cu milostenie să câștige din nou tot ce a pierdut la Țiclag. Apoi a fost adus în locul celei de-a doua ungeri. Acolo a fost ales de Dumnezeu și așezat în ceea ce Dumnezeu pregătise pentru el. Țineți minte, suntem aleși „în cuptorul restriștii”. Dar întreaga pregătire anterioară nu este de nici un folos, dacă noi nu experimentăm și următorul pas din viața lui Moise, când el a fost *ales* și *însărcinat* de Dumnezeu.

C. ÎNTOARCEREA ÎN EGIPT

RUGUL ÎN FLĂCĂRI

Ajungem acum la cel de-al treilea capitol din cartea Exodul și la rugul în flăcări unde Dumnezeu îl întâlnește pe Moise. Una este să fii chemat, dar este cu totul altceva să ți se încredințeze o misiune. Dumnezeu poate spune: „Te-am chemat pentru o lucrare”, dar apoi trebuie să așteptăm până când ne dă sarcina și ne trimite să o ducem la îndeplinire. Aici îl vedem pe Moise primind o misiune de la Dumnezeu – era o nouă întâlnire cu Dumnezeu. Avem nevoie de o nouă întâlnire cu Dumnezeu după trecerea prin disperare, când Dumnezeu spune: „Acum îți voi da o sarcină.” Nimeni nu poate merge, dacă nu este trimis (*Is.* 6:8; *Rom.* 10:15). Același principiu se aplică și pe câmpul de misiune. Nu putem merge fără să fim însărcinați. Poți fi chemat în lucrare, pe câmpul de misiune, dar nu poți

pleca până ce Dumnezeu nu-ți spune să pleci. Momentul când ți se încredințează lucrarea urmează după un timp de durere și chin.

De ce vedem rugul aprins? Focul este o caracteristică a unor lucruri anume în Cuvântul lui Dumnezeu. În primul rând, jertfele din perioada Vechiului Testament erau arse de foc. În al doilea rând, duhul arderii amintit în *Isaia* 4:4 este pentru curățarea trupescului. În al treilea rând, botezul cu Duhul Sfânt și foc din *Faptele Apostolilor* 2:4 și *Matei* 3:12 din *Noul Testament* este pentru arderea zgurii. Și în al patrulea rând, focul reprezintă prezența lui Dumnezeu. (Vezi *Ezec.* 1:27; *Exod.* 13:21; 24:17; *Evr.* 12:29.) Există un punct în viața noastră când Dumnezeu ne încredințează o lucrare, iar atunci focul Lui intră în noi, ne purifică și ne pecetluiește pentru a îndeplini scopurile lui Dumnezeu.

Pământ sfânt

În partea precedentă am aruncat o privire la rugul în flăcări, iar acum vom observa noua modalitate în care i-a vorbit Dumnezeu lui Moise. În *Exodul* 3:4, Moise s-a întors să vadă ce se întâmplă. Când Dumnezeu a văzut că el s-a întors să vadă, l-a chemat din mijlocul rugului. Totul depindea de întoarcerea lui Moise în acel moment. Și pentru că el s-a întors, Dumnezeu i-a deschis ușa. Moise nu se aștepta ca Dumnezeu să-i vorbească în acea zi. Dumnezeu ne vorbește și atunci când măturăm și spălăm pardoseala. Dumnezeu nu ne vorbește doar când suntem în biserică, la studiu biblic sau în timp ce ne rugăm. Dumnezeu ne vorbește în cele mai neașteptate momente. Acesta este motivul pentru care trebuie să fim foarte deschiși pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. Moise nu se aștepta ca Dumnezeu să-și facă apariția în acea zi.

Dumnezeu i-a spus lui Moise că pământul pe care stătea era sfânt (*Exod.* 3:5). Acesta era un pământ sfânt datorită prezenței lui Dumnezeu. Încălțăminte adună mizerie. De aceea, Dumnezeu i-a poruncit să își scoată încălțărilor, deoarece nimic impur nu poate sta în fața sfințeniei Sale. Sfințenia este o separare *de* lume și o separare *pentru* Dumnezeu. Sfințenia are dubla conotație de a fi despărțit de păcat și apropiat de Dumnezeu. Numai Dumnezeu este sfânt! Pământul era sfânt doar în virtutea prezenței lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu este aceea care face ca o bucată de pământ, o clădire sau o persoană să fie sfântă.

Apoi Dumnezeu vorbește, spunând în versetul 6 astfel: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău”. Astfel, Dumnezeu recunoaște credința tatălui său, Amram. Ce gând minunat! Mulți copii se îndepărtează de calea cea dreaptă, iar când Dumnezeu îi aduce înapoi ei îl întâlnesc pe Dumnezeul părinților lor. Tot astfel, Pavel, scriind lui Timotei (2 *Tim.* 1:5), recunoaște mai întâi credința bunicii și apoi a mamei lui. „Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care era întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt încredințat că și în tine.” Aveți aici o imagine a credinței depozitate, transmisă de la o generație la alta. În ultima parte din *Exodul*

3:6 putem vedea reacția lui Moise. „Și Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească la Dumnezeu.”

Grija lui Dumnezeu pentru poporul Său

În *Exodul* 3:7 Dumnezeu Își deschide inima față de Moise și Își exprimă grija pentru poporul Său. Există șapte aspecte ce rezultă din afirmațiile lui Dumnezeu, pe care doresc să le subliniez foarte pe scurt, folosind *Exodul* 3:7-10:

- 1) Hotărât, am văzut apăsarea poporului Meu.
- 2) Am auzit strigătele lor.
- 3) Le cunosc durerile.
- 4) Am văzut asuprirea egiptenilor.
- 5) M-am coborât ca să-i eliberez.
- 6) Să-i *scot* din țara egiptenilor și să-i duc *într-o* țară bună, unde curge lapte și miere.
- 7) Te voi trimite la faraon și vei scoate pe poporul Israel din Egipt.

1) „Hotărât, am văzut apăsarea poporului meu” 2) „Am auzit strigătele pe care le scoate” 3) „Îi cunosc durerile” 4) „Am văzut asuprirea cu care îi asupresc egiptenii” (*Exod.* 3:9). Dumnezeu este foarte conștient de ceea ce se întâmplă în viețile noastre. Aceste afirmații sunt o mare alinare pentru noi toți când trecem prin momente de asuprire sau necaz. Dumnezeu a spus: „Am văzut asuprirea lor, le-am auzit strigătele și le cunosc durerile”.

Promisiunea eliberării lui Israel

Următoarele trei aspecte descriu reacția lui Dumnezeu la strigătele poporului Său. 5) „M-am coborât ca să-l eliberez” 6) „Să-l *scot* din țara egiptenilor *într-o* țară bună, o țară unde curge lapte și miere” 7) „Te voi trimite la faraon și vei scoate din Egipt pe poporul lui Israel” (*Exod.* 3:10).

Privind la punctul șase din *Exodul* 3:8, „M-am coborât ca să-l scap din mâna egiptenilor și să-l SCOT din țara aceasta ÎNTR-O țară bună, o țară unde curge lapte și miere”, ne dăm seama că acesta este un aspect extrem de important. Dumnezeu spune „Îi *scot* și îi *duc*”. Este crucial să înțelegem acest adevăr în propriile noastre vieți. Una este să ne spună Dumnezeu că ne va scăpa dintr-o situație anume. Dar nu putem fi scăpați și apoi lăsați de izbeliște. Trebuie să fim puși sau îndrumați spre o altă situație.

Aș putea exemplifica acest aspect prin ideea transplantării unui pom. Un pom nu este niciodată replantat până nu este mai întâi săpată o groapă în alt loc. Dacă ținem minte acest lucru, el ne va ajuta în consilierea celorlalți. De asemenea,

vă va ajuta în propria viață. Orice am face, nu trebuie să ieșim dintr-o situație până când Dumnezeu nu ne arată în ce direcție trebuie să ne îndreptăm.

Principiul divin este următorul: Îi voi SCOATE din țara Egiptului, dar îi voi și DUCE. Nu pot să subliniez suficient acest aspect, deoarece am văzut mulți oameni care se rugau să fie scăpați și uneori se salvează singuri, dar mai apoi umblă de colo până colo neștiind în ce direcție să se îndrepte. Nu putem face acest lucru! De exemplu, când cineva se mută dintr-o casă, niciodată nu își împachetează mobila sau nu își vinde casa până când o altă casă nu e pregătită. Din punct de vedere spiritual, acest lucru este foarte important atât pentru noi, cât și pentru cei pe care îi consiliem. Uneori este surprinzător ce pot zice oamenii la consiliere. „Of, o să ies din situația asta.” Și dumneavoastră răspundeți: „Este Dumnezeu cel care vă salvează?” Și ei vă vor da asigurări: „Sigur că da, Dumnezeu este cel care mă îndrumă.” *Dovada* că lucrurile stau chiar așa este dacă știu încotro se îndreaptă. De aceea, dumneavoastră ar trebui să-i întrebați: „Știți încotro vă îndreptați?” Și dacă răspund „Nu, nu știu în ce direcție mă îndrept”, acest lucru dovedește că Dumnezeu nu i-a scăpat încă din situația respectivă.

Sarcina pe care Dumnezeu o avea pentru Moise se găsește în *Exodul* 3:10. „Te voi trimite la faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe fiii lui Israel.” Dar El nu se oprește aici. Ei nu doar vor fi scoși din Egipt, ci vor fi îndrumați într-o altă țară, Țara promisă. Dumnezeu nu face niciodată o mișcare fără un plan bine determinat; nici noi nu ar trebui!

Reacția lui Moise

„Cine sunt eu, ca să mă duc la faraon [...]?” (*Exod.* 3:11). Acesta este același Moise care în urmă cu patruzeci de ani voise să îi elibereze pe fiii lui Israel. A căutat ca prin propria lui forță să elibereze poporul Israel. Acum, după patruzeci de ani în pustie, timp în care smerenia își găsisese loc în inima lui, el spune: „Cine sunt eu, cum să fac acest lucru?” Aceasta este, în principal, reacția unui conducător adevărat. Un conducător adevărat este foarte conștient de problemă și se va întreba: „Cum să fac acest lucru?” Dacă stăm să ne gândim, nu era nimeni mai pregătit pentru această sarcină decât Moise. Existau trei puncte în favoarea sa:

TREI PUNCTE FAVORABILE CONDUCERII LUI MOISE

1. El a fost crescut la curtea lui faraon.
2. A fost pregătit pentru a avea autoritate și a conduce.
3. Era un israelit, cunoscând atât gândirea egiptenilor cât și pe cea a israeliților.

1. A FOST CRESCUT LA CURTEA LUI FARAON: Moise era capabil să stea în prezența unui împărat. Daniel și cei trei prieteni ai săi au fost de asemenea

pregătiți să stea în prezența împăratului (*Dan.* 1:4). Dumnezeu nu putea trimite la faraon pe cineva care nu știa cum să se comporte în fața unui împărat. Un împărat este destul de diferit de un președinte. Un împărat se găsește într-un anumit decor. În *Daniel* 1:4 tinerii au fost aleși pe baza abilității lor de a trăi în palatul împăratului. Moise avea această abilitate, deoarece fusese crescut la curtea lui faraon.

2. A FOST PREGĂTIT PENTRU A AVEA AUTORITATE ȘI PENTRU A CONDUCE: Când eu și soția mea am mers pentru prima oară în Africa, l-am întrebat pe un misionar veteran despre calitățile pe care trebuie să le aibă un om pentru a merge în Africa. El a spus: „Există trei lucruri de care ai nevoie când pleci ca misionar – *autoritate, pricepere și puterea de a ierta.*”

Ca și conducător, fie că mergi în misiune, fie oriunde altundeva, ai nevoie de *autoritate*. Iar autoritatea trebuie să fie dată de Dumnezeu! Autoritatea nu poate fi comandată – este dată de Dumnezeu. În al doilea rând, trebuie să ai *pricepere* dacă mergi misionar. În Africa, ei se așteaptă ca un inginer să le răspundă la toate întrebările lor legate de inginerie. Prin urmare, dacă sunteți misionar, ei simt că nu există nici o întrebare despre Cuvântul lui Dumnezeu la care să nu puteți răspunde.

Prima oară când am fost în Africa, am predat unui trib primitiv cartea Deuteronomul. Erau niște pastori africani foarte primitivi. Tot ce făceau era să citească, din Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebările pe care le puneau erau surprinzătoare. Citeam împreună cu ei capitolele și săream peste anumite versete care credeam că nu sunt pertinente. La sfârșitul capitolului întotdeauna întrebam dacă are cineva întrebări. Mai mult ca sigur, aminteau cele mai obscure versete și doreau să le știe înțelesul și unele dintre acele versete obscure erau foarte importante.

În *Deuteronomul* 23:18 se spune: „Să n-aduci în casa Domnului Dumnezeului tău, câștigul unei prostituate [...]” Citisem acel capitol, dar sărisem peste versetul 18. Consideram că este irelevant. Dar pastorul senior de acolo m-a întrebat: „Ce înseamnă acest lucru?” I-am răspuns repede: „Pur și simplu înseamnă că o prostituată nu are voie să-și aducă banii în adunare.” (Cu alte cuvinte, dacă există în adunare o prostituată, nu trebuie să-i acceptăm darurile.) A urmat o tăcere adâncă și ne-am dat seama că am atins un punct sensibil. Următoarea mea remarcă a fost: „Și ce ați făcut?” Ei bine, a reieșit că cea mai bogată persoană din zonă era prostituata satului, iar eu habar nu aveam.

Erau interesați cum să își împace conștiința. Banii prostituatei îi ajutau pe pastori să își continue lucrarea. Deci, iată: Cuvântul lui Dumnezeu spunea una, iar ei făceau alta. Așa că, a trebuit să mă decid ce răspuns să le dau. Îmi era foarte greu, pentru că știam că erau foarte săraci. Majoritatea pastorilor nici măcar nu aveau încălțări. Unii dintre ei aveau încălțăminte numai pentru că misionarul se îngrijea de ei, dar el nu putea să îi ajute pe toți. Mi-am dat seama că eram în încurcătură, din cauza acelei simple întrebări. Așa că am spus: „Aveți aici versetul.

Ce este de făcut? Ce este corect? Ne trebuie un moment de dedicare. Haideți să ne plecăm capetele în rugăciune.”

Apoi Dumnezeu mi-a dat un cuvânt de înțelepciune. Și i-am întrebat: „Câți dintre voi câștigă îndeajuns?” Nimeni nu a ridicat mâna. Am continuat: „Probabil că acest păcat este motivul lipsurilor. Haideți să ne rugăm și să avem un scurt serviciu de dedicare și apoi să Îl rugăm pe Dumnezeu să vă dea harul care să vă ajute să mergeți duminica viitoare la amvon și să anunțați că banii prostituatelor nu mai sunt acceptați în cutia darurilor.” Prin urmare, ne-am rugat și ne-a luat mult timp. Cred că am stat acolo vreo jumătate de oră. Unul câte unul, acești pastori africani au spus: „Da, Doamne, voi fi credincios Cuvântului Tău.” A fost nevoie de multă dedicare pentru a face acest lucru. Apoi ne-am rugat ca Dumnezeu să le onoreze dedicarea pentru acel lucru.

După câteva luni ne-am întors acolo și fețele tuturor străluceau. Au venit și au spus: „Ah, haideți să vedeți biserica mea.” Dumnezeu îi binecuvântase. Bisericele aveau acoperișuri, iar pastorii aveau și ei un acoperiș deasupra capului. Dumnezeu le binecuvântase ascultarea. Acum înțelegeți ce vreau să spun – trebuie să dețineți răspunsuri. Ei se așteaptă la acest lucru!

O a treia calitate necesară pentru a fi misionar în Africa este *puterea de a ierta*. Un conducător trebuie să aibă harul de a fi capabil să ierte și să uite. Ca și conducători, nu putem să purtăm resentimente după noi sau să purtăm pică. Orice ne-ar spune sau ne-ar face cineva, trebuie să aducem situația în fața lui Dumnezeu și să spunem: „Doamne, ajută-mă să iert.” Oamenii pot fi foarte cruzi. Dar când vin înapoi și ne spun „Pastore, te rog iartă-mă”, trebuie să le putem zice „Fii binecuvântat, uită incidentul”. Ar trebui să fim întotdeauna capabili să iertăm. Totuși în funcție de tipul de păcat comis, oamenii ar trebui să fie *puși la încercare* pentru a dovedi că le pare rău. Încă o dată vă reamintesc, acestea sunt cele trei cerințe necesare unui bun conducător: *autoritate, pricepere și puterea de a ierta*.

3. ERA ISRAELIT. Moise cunoștea curtea egipteană, dar cunoștea și modul în care gândeau israeliții. Totuși, cu toată umilința și smerenia pe care Dumnezeu o lucrase în Moise, el se considera nedemn pentru chemarea primită. „Cine sunt eu, ca să mă duc la faraon și să scot din Egipt pe fiii lui Israel?” (*Exod.* 3:11).

„EU SUNT CEL CE SUNT”

În *Exodul* 3:13-15 Moise capătă revelația numelui lui Dumnezeu. „Eu sunt cel ce sunt” care I s-a arătat lui Moise nu este nimeni altul decât însuși Domnul Isus Cristos. Această apariție în fața lui Moise a avut loc cu 1 500 de ani înainte de întrupare, atunci când „EU SUNT” a devenit trup și a locuit printre noi. Când Isus a fost pe pământ, a afirmat: „Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt” (*Ioan* 8:58).

Numele „Eu sunt cel ce sunt” subliniază în mod clar: „Întotdeauna am fost, voi fi întotdeauna”. În *Evrei* 13:8 se spune: „Isus Cristos este același ieri, azi și în veci.”

MULTELE NUME ALE LUI DUMNEZEU

Domnul Păstorul nostru

Moise a avut o revelație a Numelui lui Dumnezeu – Eu sunt cel ce sunt. Și noi avem nevoie de o *revelație* a numelui lui Dumnezeu. În orice caz, Dumnezeu are multe, multe nume. În funcție de misiunea și lucrarea la care Dumnezeu ne-a chemat, trebuie să aibă loc în inima noastră o revelare a numelui lui Dumnezeu. După mulți ani de călătorii, am fost chemat acum câțiva ani să fiu pastorul unei biserici destul de mari. L-am rugat pe Domnul să îmi dea din nou harul de pastor. Bineînțeles, modul în care un pastor vorbește este diferit de modul în care vorbește un învățător. De asemenea, diferă și modul în care el îi *hrănește* pe oameni. Un pastor nu le poate da oamenilor „friptură” la fiecare masă. Nici în viața de zi cu zi nu poți avea friptură la micul dejun, prânz și cină. Trebuie să diversifici bucatele. Dacă un învățător trebuie să le dea oamenilor „friptură” de fiecare dată când îi învață, un pastor nu. Dumnezeu a fost foarte darnic și mi-a dat din nou ungerea de a fi pastor. Întregul meu caracter și comportament s-a schimbat.

Apoi am avut o viziune în care L-am văzut pe Dumnezeu, de fapt porțiuni din spatele Lui. Domnul stătea pe o stâncă în mijlocul unui câmp, iar pe acest câmp erau oi. Am înțeles că aceste oi erau oamenii din biserica în care eu eram pastor. În această viziune am văzut un miel foarte bine făcut, matur, care a venit la Domnul și a început să I se frece de picior. Domnul l-a atins ușor și l-a mângâiat și după o vreme mielul a plecat mulțumit. Apoi viziunea s-a sfârșit.

Am întrebat: „Doamne, ce vrei să îmi spui?” El mi-a zis: „Nu ai grijă de oameni.” Eu am răspuns: „Dar Doamne, după fiecare serviciu, cei care au nevoie de consiliere vin la mine, iar secretarul le notează numele și avem grijă de ei. Ne rugăm pentru toți cei bolnavi.” (Bătrânii bisericii și cu mine făceam lucrul acesta.) Dar Dumnezeu a spus: „Ai grijă *doar* de cei bolnavi și de acei ce au probleme. Însă nu ai grijă de cei care sunt bine.” Mi-a mai spus: „Toate oile au nevoie să simtă atingerea mâinii păstorului. Ele sunt legate de păstor. Trebuie să dai mâna cu *toată lumea* din biserică.”

În duminica următoare le-am explicat viziunea și am spus adunării: „După ultimul vers al ultimului cântec, liderul de închinare va veni în față. Vă rog să așteptați până ajung în spate înainte să plecați, pentru că doresc să dau mâna cu dumneavoastră.” Ei bine, a fost o nebunie. Acești oameni au venit, m-au privit și au spus: „Te-am văzut de departe – acum te putem atinge.” Acest întreg episod mi-a arătat că există *împărțire*, o *transmitere* dinspre păstor spre turma sa. Oile au nevoie să simtă atingerea păstorului lor. Acolo există o transmitere adevărată.

De asemenea, există și o *transmitere* care vine în urma revelației Numelui lui Dumnezeu. Revelația că Domnul este un păstor bun a adus o *transmitere* a acestui lucru în propria mea viață. Trebuia să-L văd pe El ca pe Păstorul șef – pentru a vedea cum lucrează un păstor. Versetul care spune „Eu sunt păstorul cel bun” nu este tradus exact cum trebuie. Îți dă impresia că este bun din punct de vedere moral. Dar acesta nu este adevăratul înțeles. Afirmatia înseamnă de fapt, „Sunt bun la a fi păstor”.

PREGĂTIREA OAMENILOR

Până acum am urmărit modul în care este pregătit un conducător. Dar mai existau și alții care trebuiau pregătiți; mă refer la oamenii care urmau să fie eliberați. Nu era o sarcină ușoară să-i determini pe oameni să-și lase căminele și pământurile așa cum au făcut în Egipt. De aceea trebuia să aibă loc o pregătire a fiilor lui Israel. Da, un conducător trebuie să fie pregătit, dar și oamenii trebuie să fie pregătiți, ca să fie dornici să îl urmeze pe conducător. Deoarece Dumnezeu cunoștea foarte bine inimile israeliților, i-a pregătit prin necaz. (Vezi *Exod.* 1.) Dumnezeu trebuia să-i facă să se simtă *foarte rău*. El a trebuit să-i ajute *să vrea* să plece din Egipt. Vă amintiți că, după ce au plecat, și-au tot dorit să se întoarcă, aducându-și aminte de prazul, usturoiul, pepenii și alte lucruri savuroase din Egipt (lume).

Pregătirea fiilor lui Israel

- 1) Erau în robie la un împărat rău.
- 2) Existau supraveghetori individuali pentru a-i asupra cu munci grele.
- 3) Viața lor a devenit amară.
- 4) Se aflau într-un „cuptor de fier”. Așa l-a descris Dumnezeu (*Deut.* 4:20).
- 5) Uda semințele cu piciorul (*Deut.* 11:10). Era o muncă foarte grea.

Irigarea se făcea prin punerea în mișcare cu piciorul a unei mici roți. Era o întreprindere foarte grea să aduci apă din Nil, s-o urci câteva niveluri până în ținutul Gosen. Viața lor era extrem de grea.

Un prieten de-al meu, pastor, a fost trimis la o biserică în care erau foarte multe probleme. Ne-a spus: „Există dezbinare, oamenii sunt descurajați și pleacă. Nu știm ce să facem! V-ați putea ruga pentru acest lucru, vă rog?” După ce eu și soția mea ne-am rugat, i-am zis pastorului: „Cred că problema își are rădăcina în imoralitatea fostului pastor.” El a răspuns: „Așa este, dar el și-a mărturisit păcatul.” Ne-am rugat din nou și Domnul ne-a arătat următorul lucru: duhul necurăției peste

biserică. (Duhurile au diferite forme, unele au forme foarte ciudate.) Acest duh de necurăție avea un fel de coadă lungă, iar această coadă era prinsă în temelia bisericii. L-am întrebat pe Domnul: „Ce înseamnă acest lucru? Fostul pastor și-a mărturisit păcatul, așa că acesta ar fi trebuit să fie curățat.” Dar acest duh al necurăției avea coada prinsă în temelia bisericii.

Am ajuns la următoarea constatare: oamenii nu îl iertaseră pe fostul pastor, iar neiertarea lor a făcut ca duhul necurăției să persiste. Când i-am spus pastorului, el a întrebat: „Vreți să ne ajutați?” Apoi Dumnezeu a început să descopere multe alte lucruri. Pe urmă am descifrat că exista un *împărat* peste biserică. În țara Egiptului era un împărat peste fiii lui Israel. Împăratul reprezenta un aspect, dar el avea o mulțime de supraveghetori. Acum, ascultați ce supraveghetori a dat la iveală Dumnezeu în această biserică. Împăratul era duhul necurăției; dar el era ținut acolo pentru că oamenii nu voiau să-l ierte pe pastor pentru imoralitatea lui.

CEILALȚI SUPRAVEGHETORI

Exista necurăție în biserică din cauza imoralității pastorului și, deoarece oamenii refuzaseră să-l ierte, acest împărat continua să stăpânească peste biserică. Prin urmare, aveau loc tot felul de adultere. Astfel, existau supraveghetori pentru pofte, iar acest lucru ducea la răzvrătire. Răzvrătirea ducea la invidie. Invidia aducea împietrirea inimii, iar inimile împietrite duceau la dezbinare. Toate cele amintite atrăgeau după sine un duh de înșelăciune și de descurajare. Toate acestea veneau de la acel împărat. Adulterul este un împărat groaznic. *Răzvrătire, invidie, împietrire, dezbinare, înșelăciune și descurajare* erau toate supraveghetorii care rezultau de pe urma acestui duh de adulter.

Ceea ce încerc să scot în evidență este următorul lucru: să ai un împărat este un lucru, însă trebuie să faci față și cu supraveghetorii individuali. Fiii lui Israel erau stăpâniți de un împărat, însă îi aveau și pe supraveghetorii individuali. Viața le-a fost amărâtă de robie. Dar toate acestea erau importante deoarece aveau să îi facă dornici să asculte ceea ce avea Dumnezeu de zis. Acum mă întorc la următorul aspect: conducătorul trebuie să fie pregătit, dar și oamenii trebuie să fie pregătiți pentru conducător. De aceea, există *un timp* în care conducătorul trebuie să treacă prin anumite situații. Prin urmare, putem vedea aici două aspecte – conducătorul și oamenii sunt pregătiți.

Cele trei semne

Moise este pregătit în continuare pentru a avea o anumită credibilitate când va merge la fiii lui Israel. Dumnezeu îi va da trei semne anume pe care să le facă pentru ca oamenii să îi accepte mesajul. Moise s-a plâns în *Exodul* 4:1: „Iată că nu mă vor crede, nici nu vor asculta de glasul meu, căci vor zice: «Nu ți s-a arătat

Domnul!»” Moise îi cunoștea foarte bine pe fiii lui Israel. El a spus: „Nu mă vor crede.” De aceea Dumnezeu i-a dat semne. În *Noul Testament* ni se spune că Dumnezeu își confirmă cuvântul prin semne și minuni (*Marcu* 16:17; *Fapte* 5:12). Isus a mai spus: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți” (*Ioan* 4:48). Acestea sunt semnele pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise: 1) Un toiag care s-a transformat în șarpe; 2) Mâna care s-a acoperit în sân de lepră; 3) Apa care s-a prefăcut în sânge.

1. TOIAGUL CARE S-A TRANSFORMAT ÎN ȘARPE (*Exod.* 4:2-5). Toiagul este simbolul *autorității*. A fost aruncat la pământ și s-a transformat în șarpe. Șarpele este simbolul Diavolului. De aceea, semnul numărul unu – toiagul care se transformă în șarpe și șarpele care se transformă în toiag – îl descrie pe Moise ca având putere asupra Diavolului. Și noi trebuie să avem putere asupra Diavolului, oriunde ne-ar așeza Dumnezeu. Șarpele îl reprezintă și pe faraon. Prin urmare, Moise nu avea putere numai asupra Diavolului, ci avea putere și asupra lui faraon, deoarece simbolul de pe coroana lui faraon era un șarpe.

2. MÂNA CARE S-A ACOPERIT ÎN SÂN DE LEPRĂ (*Exod.* 4:6-8). Lepra reprezintă păcatul! Aceeași mână a fost pusă înapoi în sân și s-a curățat. Care este interpretarea acestui semn? Moise avea putere asupra păcatului. Acest lucru este foarte important pentru un conducător. Prin harul lui Dumnezeu trebuie să avem putere asupra păcatului. Trebuie să fim curățiți de păcat, nu numai pentru binele nostru, dar și pentru a-i elibera pe alții de păcat. Nu putem scăpa pe cineva de un păcat care ne ține pe noi legați.

Într-o biserică a avut loc un fel de slujbă de eliberare și la acel serviciu divin participase o doamnă care era plină de mândrie. Era groaznic! Chiar exista un demon al mândriei acolo, iar pastorul era pe punctul de a o ajuta. Era foarte calm și a început să îi vorbească doamnei despre problema ei. Apoi unul dintre tinerii din biserică a ieșit în față și a spus: „În numele lui Isus îți poruncesc, duh al mândriei, să ieși!” Demonii pot vorbi și a răspuns: „Nu ies pentru tine. În tine există mai multă mândrie decât în ea.” Prin urmare, trebuie mai întâi să fim noi curățiți pentru a avea mai apoi puterea de a scoate demoni. Demonii știu cine suntem (*Fapte* 19:13-16).

3. APA CARE S-A PREFĂCUT ÎN SÂNGE (*Exod.* 4:9). Când Moise a luat apă din râu și a turnat-o pe pământ uscat, aceasta s-a transformat în sânge. Într-un sens negativ, sângele este semnul morții și al judecății. Astfel, dacă putem să îl interpretăm atât pozitiv, cât și negativ, era un semn de judecată pentru cei care se împotriveau lui Moise, dar un semn de salvare pentru cei ce credeau. Prin urmare, aici era demonstrat un semn *dual*.

Supunerea lui Moise față de Ietro, socrul său

Exodul 4:18 – „Și Moise a plecat; și când s-a întors la socrul său Ietro, i-a zis: «Lasă-mă, te rog, să plec și să mă întorc la frații mei care sunt în Egipt, ca să văd dacă mai trăiesc.» Ietro a zis lui Moise: «Du-te în pace.»” Cu toate că Moise tocmai îl întâlnise pe Dumnezeu cel viu și avea aproape optzeci de ani, era încă supus celui ce avea autoritate peste el, și anume socrul său. El a apelat la socrul său pentru binecuvântare și consimțământ. Cu toate că Dumnezeu Atotputernicul îi vorbise lui Moise, el a făcut ce trebuia făcut și i-a zis lui Ietro: „Dumnezeu mi-a vorbit; pot să plec?” Este vorba aici despre smerenie.

Exodul 4:21-22 – „Și Domnul a zis lui Moise: «Plecând ca să te întorci în Egipt, vezi, toate minunile pe care ți le pun în mână, să le faci înaintea lui faraon. Și Eu îi voi împietri inima și nu va lăsa pe popor să plece. Tu vei zice lui faraon: «Așa vorbește Domnul: ‘Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut’.»” Ultima pedeapsă a fost moartea întâiului născut. De ce a fost omorât întâiul născut? Pentru că Israel era întâiul născut al lui Dumnezeu și avea loc un schimb de întâi născuți. Faraon încerca să-l păstreze pe întâiul născut al lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu a spus: „Dacă tu îl păstrezi pe întâiul Meu născut, atunci Eu îl omor pe al tău.” Acesta a fost motivul pentru care a murit întâiul născut al lui Faraon.

CIRCUMCIZIA DE LA POPAS

Am numit episodul din *Exodul 4:24-26 Circumcizia de la popas*. „Și în timpul călătoriei, într-un loc unde a rămas peste noapte, Domnul l-a întâlnit și a vrut să-l omoare.” Deci, îl avem pe omul Moise care a fost pregătit și însărcinat de Dumnezeu. El a fost investit cu putere și autoritate de la Dumnezeu și a primit semne pe care să le arate oamenilor. Trăia în ascultare de Dumnezeu, era în drumul său spre Egipt și, totuși, Dumnezeu a vrut să-l omoare.

Aici avem o lecție pe care toți trebuie să o învățăm. Vreau să subliniez acest lucru pentru a fi limpede în mintea noastră. Moise a fost pregătit timp de patruzeci de ani. S-a întâlnit cu Dumnezeu. Dumnezeu i-a revelat numele Său și i-a încredințat o misiune. Dumnezeu i-a dat semne și autoritate. El era pe calea lui Dumnezeu și pe drumul spre a împlini ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă. Avem imaginea clară în mintea noastră. Atunci de ce caută Dumnezeu să-l omoare? În versetul 25 găsim răspunsul: „Atunci Sefora a luat o piatră ascutită, a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui și a zis: «Tu ești un soț de sânge pentru mine.»” Așa că, Dumnezeu îl lasă în pace pe Moise, iar ea continuă: „«Soț de sânge!», din cauza circumciziei.”

Motivul pentru care Dumnezeu a căutat să-l omoare era că Moise *nu practica* ceea ce urma să predice în Egipt. Dumnezeu i-a promis lui Avraam și seminției sale întreaga țară a Canaanului, dar pentru aceasta trebuiau să practice tăierea împrejur. Acesta era semnul legământului (*Gen. 17:7-14*). Circumcizia era o condiție esențială pentru a trăi în țara Canaanului, iar Moise cobora în Egipt

pentru a-i aduce pe oameni în țara Canaanului. Prin urmare, Moise era reprezentantul legământului, iar semnul legământului era circumcizia. El urma să îndeplinească făgăduința pe care Dumnezeu i-o făcuse lui Avraam. Dumnezeu îi promisese lui Avraam că după patru sute de ani îi va scoate seminția din Egipt și o va duce în țara Canaanului (*Gen. 15:7-14*). Moise era cel care urma să îi conducă pe oameni în împlinirea acestei promisiuni. De aceea, la popas, Dumnezeu l-a întâlnit încruntat pe Moise, pentru că Moise nu practica tăierea împrejur în propria lui familie. Acest lucru însemna o negare a întregului său mesaj.

Aici era omul pe care Dumnezeu îl alesese, iar el nu respecta legământul despre care predica. Prin urmare, Dumnezeu a căutat să îl omoare. Vreau să fiu foarte sincer în privința acestui aspect. Predicarea noastră *nu* ne va salva. Chiar și îndeplinirea sarcinii date de Dumnezeu nu ne va salva. Dar, practicarea a ceea ce predicăm ne va salva. Am văzut mulți slujitori în țări diferite, care erau folosiți de Dumnezeu cu mărire și care mai apoi au naufragiat. Dumnezeu i-a dat la o parte! De ce? Am văzut oameni care au deschis multe biserici. Făceau mai multe minuni și aveau mai multă putere decât mulți slujitori ai momentului. Au fost ridicați la o anumită înălțime, apoi Dumnezeu i-a dat la o parte. Ei făceau voia lui Dumnezeu în sensul că predica. Arătau puterea lui Dumnezeu. Au dat roade în lucrarea lor, dar viețile lor erau contrare mesajului pe care ei îl predicau altora, iar Dumnezeu i-a îndepărtat.

Au fost oameni care mi-au spus: „Dumnezeu nu mă va da niciodată la o parte pentru că am profețit, iar profețiile pe care le-am dat s-au împlinit.” Dar care este temelia salvării noastre? Temelia salvării noastre este sângele lui Isus Cristos. Sângele lui Isus Cristos este eficace în viața noastră doar dacă pășim în lumină! „Dar *dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină*, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (*1 Ioan 1:7*). Numai cu *această* condiție! Nu e vorba despre modul în care noi lucrăm, predicăm sau vindecăm pe cei bolnavi, ci de modul în care umblăm în lumină, după cum El e în lumină. *1 Ioan 1:9* continuă: „Dacă („dacă” este condițional) ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.”

Aici îl avem pe Moise aproape să fie ucis de Dumnezeu, pentru că nu practică ceea ce predica. Aș dori să pot zice că toți cei pe care i-am învățat la școala biblică vor ajunge în cer. Dar în unele din școlile în care am predat, regret să spun că după absolvire, unii au părăsit calea.

Un anume predicator, la o conferință la care amândoi eram vorbitori, a făcut următoarea afirmație: „La școala noastră biblică au fost nouăzeci de studenți. Știți câți dintre ei sunt în lucrare azi? Știți care sunt ocupațiile lor? Vreo trei în lucrare. Alții administrează baruri și alte cele.”

O lucrare extraordinară nu ne salvează. Sângele și sfințenia lui Isus sunt cele care ne asigură viața veșnică. Doresc să înțelegem acest adevăr în totalitatea

lui! Oamenii, și chiar și cei ce sunt în lucrare, vor striga către Dumnezeu: „Arată-mi vrerea ta.” Ei doresc să-L audă pe Dumnezeu spunând: „Doresc să te duci la biserica aceea” sau „Doresc să mergi ca misionar”. Dar vă dați seama de faptul că oamenii sunt mult mai dornici să se lipsească de anumite lucruri și să facă față altor greutăți decât să dea față cu ceea ce Dumnezeu îi confruntă în propriile lor vieți? Ar merge mai degrabă ca misionari într-un alt oraș sau într-o țară străină. Pentru unii, a fi misionar este mult mai important decât a avea o inimă curată. Adesea am fost surprinși de ceea ce sunt oamenii gata să facă pentru Dumnezeu. Dar, în realitate, unii dintre cei care spun că sunt gata să facă cel mai mult pentru Dumnezeu, au decăzut adesea în ceea ce privește integritatea inimii.

Am cunoscut oameni care au intrat în tot feluri de necazuri din cauza neascultării. Rezultatul e o stare de decădere. Erau dornici să facă orice pentru Dumnezeu, orice în afară de a îndrepta lucrurile. Au strigat: „Doamne, voi face orice sacrificiu.” Dar Dumnezeu are *standardele* sale pentru sacrificiu. Samuel a trebuit să vorbească cu împăratul Saul despre motivele jertfei! „Samuel a zis: «Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Iată, *ascultarea* face mai mult decât jertfele și *luarea-aminte* mai mult decât grăsimea berbecilor.»” (1 Sam. 15:22-23). *Ascultarea* înseamnă să faci ce spune Dumnezeu sau a-L asculta. Saul era dornic să facă toate sacrificiile, dar Samuel i-a spus: „Nu jertfele Îl interesează pe Dumnezeu. El este interesat de cei care Îl ascultă și I se supun.” „Căci răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria.”

Exodul 4:25 – La acel popas, oare ce a îndepărtat mânia lui Dumnezeu față de Moise? Este vorba despre un act de neprihănire! De fapt, ceea ce l-a scăpat pe Moise a fost un gest de neprihănire din partea soției lui. În mod clar, în timpul acelor ani din pustie, soția lui trăia mai aproape de Dumnezeu decât Moise. Adesea există diferență între un bărbat și o femeie. Uneori, femeia are capacitatea de a fi un suporter mai perseverent decât bărbatul. Adesea, o soție bună, poate să susțină un lucrător creștin în timpul unei încercări prelungite. Aceștia sunt partenerii care îi ajută pe slujitori să continue să meargă mai departe.

MOISE SE ÎNTÂLNEȘTE CU AARON

Moise s-a întâlnit deja cu Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a dat cheia. Cheia se găsește în *Exodul* 3:16: „Du-te, strânge pe bătrânii lui Israel și spune-le: «Mi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov.» El a zis: «V-am cercetat în adevăr și am văzut ce vi se face în Egipt.»” Acum vreau să subliniez următorul aspect: atunci când ești pastor senior, există o *ordine* a revelației. Dumnezeu îți va vorbi mai întâi ție, ca și conducător. Conducătorul împărtășește apoi celor aflați la nivelul următor. Cel care îi urma lui Moise era Aaron. Dacă doriți, Aaron este echivalentul pastorului asistent. *Exodul*

4:27-28: „Și Domnul a zis lui Aaron: «Du-te înaintea lui Moise, în pustie.» Și el a plecat și l-a întâlnit la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat. Și Moise a făcut cunoscut lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimisese, și toate semnele pe care-i poruncise să le facă.”

Mai întâi, Moise i-a împărtășit viziunea lui Aaron, pastorul asistent. Această ordine este foarte importantă! Trebuie să iei întreaga adunare cu tine, dar *în primul rând*, trebuie să iei conducerea cu tine. Atunci când Dumnezeu îți vorbește ca unui pastor senior, trebuie ca prima dată să împărtășești viziunea pastorului asistent, astfel încât voi doi să fiți uniți. Duhul lui Dumnezeu îl va sprijini, așa încât voi doi să puteți să stați ferm unul aproape de celălalt.

ADUNAREA BĂTRÂNILOR

Moise s-a întâlnit cu Aaron și i-a împărtășit viziunea, apoi i-a adunat pe bătrâni (*Exod.* 4:29-31). Observați care este ordinea aici. Moise s-a întâlnit *mai întâi* cu Aaron, pastorul asistent, iar acum împărtășește bătrânilor viziunea. Am văzut mulți pastori făcând greșeli grave și fiind incapabili să ia adunarea cu ei spre ceva ce Dumnezeu indica în mod clar, totul din cauză că neglijaseră acești pași foarte importanți. Un pastor niciodată nu ar trebui să anunțe de la amvon ceea ce i-a spus Dumnezeu, mai ales când este vorba despre o direcție nouă în care să se îndrepte biserica. Trebuie întotdeauna să aveți conducerea alături de dumneavoastră. Următorul pe linie este Aaron (pastorul asistent), iar apoi bătrânii (consiliul).

„Aaron a istorisit toate cuvintele pe care Domnul le spusese lui Moise; și Moise a făcut semnele înaintea poporului. Și poporul a crezut.” (*Exod.* 4:30-31). Întreaga adunare a fiilor lui Israel a primit semnele. Au crezut! De ce? Pentru că nu vorbea numai Moise. Moise îi avea alături pe Aaron și pe toți bătrânii. Erau toți uniți. Oamenii dădeau crezare unei conduceri formate din mai mulți oameni, unei conduceri unite. Nu pot să nu scot în evidență importanța acestui fapt. Am văzut multe cazuri în care acest aspect a fost neglijat și, din cauză că a fost neglijat, a avut loc o schismă în biserică.

Ordinea este importantă! Când Dumnezeu dă noi directive unei biserici, El va vorbi pastorului. Pastorul trebuie să împărtășească viziunea cu pastorul asistent, astfel încât cei doi să fie uniți. Apoi, trebuie să împărtășească viziunea cu bătrânii. În acest fel există o conducere mixtă și unită! După aceea, cu o conducere unită, viziunea trebuie prezentată întregii adunări.

D. ÎN EGIPT

PRIMA RESPINGERE DIN PARTEA LUI FARAON

ISRAEL ÎL RESPINGE PE MOISE

Acum am ajuns la punctul D de pe schema noastră. În Egipt, reacția inițială a lui faraon este descrisă în *Exodul* 5:1-4. Amintiți-vă că Moise e sprijinit de o conducere unită, o adunare care crede și un Dumnezeu care l-a direcționat precis și l-a trimis. Dar avem un împărat care nu vrea să recepționeze mesajul.

Înainte de toate, trebuie să ne gândim la ceea ce reprezintă faraon și la ce reprezintă Egiptul. Egiptul este o țară a morții, dacă pot spune astfel. Aceia dintre dumneavoastră care au fost în Egipt știu că principala comoară a Egiptului sunt piramidele. Și ce conțin piramidele? Mumii! Ce sunt mumiile? Schelete! Cu alte cuvinte, Egiptul este o țară a morții. Egiptul era specializat în îmbălsămare. Este o țară a morții și, pentru că este o țară a morții, reprezintă *această lume*. Sfârșitul acestei lumi este moartea. Însuși faraon avea gravat pe coroana sa un șarpe. Șarpele îl reprezintă pe Diavol. De aceea, faraon îl reprezintă pe Satana, prințul acestei lumi. Care este sfârșitul Egiptului? Sfârșitul Egiptului este moartea și apoi iadul. Iadul se găsește în cele mai adânci părți ale pământului. Lui Ezechiel i s-a spus să bocească pentru mulțimea Egiptului și pentru popoarele neeliberate care coboară în adâncurile pământului (*Ezec.* 32:18).

Prin urmare, mesajul este prezentat lui faraon. „Moise și Aaron s-au dus apoi la faraon și i-au zis: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: ‘Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-mi țină o sărbătoare în pustie’.»” (*Exod.* 5:1). Faraon refuză! El îl reprezintă pe Satana. De asemenea, dacă ne gândim la propria noastră păstorire, faraon reprezintă duhul care stăpânește peste zona noastră. Dumnezeu ne poate spune: „Ți-am dat această zonă sau oraș”. Este o promisiune minunată și trebuie comunicată pastorului asistent. El este entuziasmat, bătrânii sunt entuziasmați și adunarea este și ea entuziasmată. Sunt gata să iasă și să câștige acea zonă pentru Cristos. Dar stați puțin; există un prinț stăpânitor, o forță diavolească peste acea zonă, căreia trebuie să i se facă față. Nu va exista libertate până când acea putere stăpânitoare nu va cădea.

CREȘTEREA POVERILOR

Aceasta este una din marile lecții pe care trebuie să o *învățăm* astăzi. Vreau să priviți cu atenție acest aspect! Faraon respinge inițial mesajul și, în plus, contraatacă măbind poverile israeliților. Asuprirea a crescut. „Și chiar în ziua aceea, faraon a dat următoarea poruncă supraveghetorilor poporului și căpeteniilor: «Să nu mai dați poporului paie ca mai înainte pentru facerea cărămizilor; ci să se ducă singuri să strângă paie. Totuși să le cereți aceeași cantitate de cărămizi pe care le făceau mai înainte; să nu le reduceți cu nimic, căci sunt niște leneși; de aceea strigă, spunând: ‘Hai să mergem și să aducem jertfe Dumnezeului nostru’.»” Astfel, faraon răspunde mesajului cu răzbunare.

În loc ca situația să se îmbunătățească după ce Dumnezeu a vorbit, lucrurile s-au înrăutățit. Cred că trebuie să știm acest lucru în propriile noastre vieți. Când Dumnezeu ne vorbește și ne clarifică ce vrea să facem, va avea loc o reacție din partea Diavolului. Și, în loc ca lucrurile să se îmbunătățească, ele se vor înrăutăți. Pentru fiii lui Israel, lucrurile au mers din rău în mai rău. Când Dumnezeu indică o direcție, va exista o *reacție* din partea dușmanului. Ne amintim că supraveghetorii reprezintă robia. Această robie se va adânci. Oamenii vor veni la noi și vor spune: „Pastore, pe vremuri aveam servicii glorioase. Obişnuiam să ne închinăm lui Dumnezeu, dar acum este așa de greu să ajungem la Dumnezeu. Chiar L-ai auzit pe Dumnezeu?” Acesta este exact lucrul pe care fiii lui Israel l-au făcut.

Nu numai că a fost o reacție din partea lui faraon pentru a le crește poverile, dar a existat și o *respingere* a lui Moise din partea lui Israel (*Exod.* 5:20). Oamenii, care inițial au acceptat așa de repede semnele și minunile pe care Aaron le-a făcut în mijlocul lor, îi confruntă acum, așa cum e descris în versetele 20 și 21. „Când au ieșit de la faraon, au întâlnit pe Moise și pe Aaron, care îi așteptau. Și le-au zis: «Domnul să vă vadă și să judece! Voi ne-ați făcut urâți lui faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare.»”

Ca și conducători, trebuie să fim pregătiți și întăriți pentru acest lucru. Când Îl auzim clar pe Dumnezeu și chiar când întreaga adunare este alături de noi, vor exista reacții din partea Diavolului, iar aceste reacții pot lua diferite forme. Oamenii se vor îmbolnăvi. Altor li se vor mări poverile. Ei vor striga: „Ce este aceasta? Ceva este în neregulă. L-am pierdut pe Dumnezeu. Nu L-am auzit pe Dumnezeu”. Iată ce vor spune: „Pastorul s-a înșelat”. Exact așa s-a întâmplat în cazul lui Moise (*Exod.* 6:9).

Întotdeauna, conducătorul trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu. Dumnezeu este izvorul resurselor noastre. Nu putem merge la oameni; trebuie să mergem la Dumnezeu. „Doamne, ce înseamnă acest lucru?” *Exodul* 5:22 – „Și Moise s-a întors la Domnul și i-a spus: «Doamne, pentru ce ai făcut rău poporului acestuia?»” Moise a recunoscut mâna lui Dumnezeu și a făcut responsabil pe cine trebuia. Faraon a fost cel care a mărit poverile, dar Moise a zis: „Doamne, de ce ai făcut acest lucru?”

El a recunoscut suveranitatea lui Dumnezeu și la fel trebuie să facem și noi. Este inutil să privim diversele situații și să spunem: „Oamenii au făcut acest lucru. Aceasta s-a întâmplat, cealaltă s-a întâmplat. Dușmanul a reacționat.” Nu, ci mai degrabă trebuie să spunem: „Doamne, de ce ai făcut acest lucru?” Moise continuă în 5:23: „De când m-am dus la faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el a făcut rău poporului acestuia; și n-ai scăpat pe poporul Tău.” De aici mai putem înțelege că un conducător nu primește întreaga revelație dintr-o dată. Moise avea

senzația că va fi o eliberare rapidă. Acest lucru reiese foarte clar din cuvintele sale. Nu era pregătit pentru o luptă lungă și dificilă.

Adesea, când Dumnezeu ne vorbește, ne spunem: „Ah, mâine se va întâmpla!” Dar vă garantez că, de cele mai multe ori, vor fi mulți de *mâine* până să se întâmple. Pot să fie și ani. „Și Domnul a zis lui Moise: «Vei vedea acum ce voi face lui faraon: o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui.»” (*Exod.* 6:1). Ceea ce de fapt Dumnezeu îi spune lui Moise este: „În momentul în care am terminat cu faraon, va fi mai mult decât bucuros să-i lase pe oameni să plece.”

Dumnezeu nu ne arată dintr-o dată întreaga imagine. Putem suporta numai puțin. Fiecare dintre noi dorește să cunoască viitorul, dar nu am putea suporta să ne vedem întregul viitor. Nu am face față, cu duhul nostru, la vederea lucrurilor care vor urma să aibă loc în viața noastră. De aceea, Dumnezeu nu ne dă o revelație completă. Însă Dumnezeu ne dă o idee despre cum va fi la sfârșit, dar El nu prea descrie ce urmează să se întâmple între momentul de față și acel moment. De exemplu, El i-a spus lui Moise: „Acum vei vedea ce se va întâmpla.” Nu i-a spus lui Moise despre toate întârzierile și împotririle. Nu! I-a zis lui Moise că va vedea rezultatul final.

În *Exodul* 6:2-3, El spune: „Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‘Domnul’.” Aici are loc o nouă întâlnire cu Dumnezeu și o nouă revelare a numelui Său. „Acum însă am auzit gemetele fiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea, spune fiilor lui israel: «Eu sunt Domnul: Eu vă voi scoate din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi scăpa din robia lor și vă voi răscumpăra cu braț întins și cu mari judecăți»” (*Exod.* 6:5-6). Astfel, Moise a transmis acest nou mesaj lui Israel. Dar le-a dat senzația că totul s-ar putea întâmpla *mâine*. Prin urmare, Moise, prin această nouă întâlnire cu Dumnezeu, se adună și merge din nou să vorbească fiilor lui Israel.

DIN NOU ISRAEL NU ASCULTA

Fiii lui Israel nu au primit vești direct de la Dumnezeu, ci prin intermediul lui Moise. Totul se înrăutățea. Asuprirea creștea, prin urmare Israel nu a vrut să îl asculte pe Moise (*Exod.* 6:9). Apoi în *Exodul* 6:10-13: „Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: «Du-te și vorbește lui faraon, împăratul Egiptului, să lase pe fiii lui Israel să iasă afară din țara lui.» Și Moise a vorbit în fața Domnului, zicând: «Iată că nici fiii lui Israel nu m-au ascultat: cum are să m-asculte faraon pe mine, pe cel cu buze necircumcise?» Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și *le-a dat porunci* cu privire la fiii lui Israel și cu privire la faraon, împăratul Egiptului, ca să scoată din țara Egiptului pe fiii lui Israel”. Aceasta a fost reacția lui Dumnezeu la

încăpățânarea lui faraon și incapacitatea lui Israel de a asculta. „Vă dau poruncă: lui Israel i se comandă să iasă din Egipt.”

MOISE FĂCUT CA UN DUMNEZEU PENTRU FARAON

Apoi, în *Exodul* 7:1 are loc o ridicare a lui Moise. Este o înălțare a ungerii sale. El este acum așezat într-o nouă lucrare. Nici un alt om de pe pământ nu avea poziția pe care o avea Moise. „Și Domnul a zis lui Moise: «Iată că te-am făcut Dumnezeu pentru faraon; și fratele tău Aaron va fi prorocul tău.»” Nici un alt om nu a avut această poziție. El a devenit un dumnezeu peste Egipt. Era fantastic!

Și Dumnezeu a zis: „Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu” (7:2). Versetul 3: „Eu voi împietri inima lui faraon și voi înmulți semnele Mele și minunile Mele în țara Egiptului”. Acum, după ce Moise a primit de la Dumnezeu o revelație nouă a numelui Său și o nouă manta, i se dă o idee despre faptul că nu va fi ușor. Cu noua sa datorie, el putea suporta ideea că lucrurile nu vor fi ușoare și că urma să aibă loc război. La fel face Dumnezeu și cu viețile noastre.

Inițial, ne poate chema la o școală biblică. Nu ne spune toate problemele de care ne vom izbi. El zice doar: „Te-am chemat; vreau să te pregătesc”. El nu ne spune ce urmează să se întâmple. Pentru că, mulți studenți de la școala biblică, odată ce au început școlarizarea, se gândesc: „Slavă Domnului, am ajuns!” Dar urmează apoi o perioadă de pregătire.

Fiecare dintre noi dorește să cunoască viitorul, dar nu am putea suporta să îl știm pe tot. Duhul nostru nu ar putea suporta să știe toate lucrurile care se vor întâmpla în viața noastră. Prin urmare, Dumnezeu nu ne dă întreaga revelație. Însă Dumnezeu ne dă o idee despre final, dar nu dă multe explicații despre ce urmează să se întâmple între momentul de față și acel moment.

CONFRUNTAREA CU VRĂJITORII

Iane și Iambre

După ce i-a mărit ungerea, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Eu voi împietri inima lui faraon”. Versetul 4: „Totuși faraon n-are să vă asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe fiii lui Israel, prin mari judecăți”. Acum Moise va avea o confruntare cu vrăjitorii.

„Moise și Aaron s-au dus la faraon și au făcut așa cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Dar faraon a chemat pe înțelepți și pe niște vrăjitori, și magii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor.” (Citiți *Exod.* 7:10-13.)

Numele vrăjitorilor nu sunt amintite aici. Pavel ne dă numele lor după multe secole. Ei sunt Iane și Iambre. „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința” (2 Tim. 3:8).

Dar haideți să revenim la *Exodul* 7:12: „Toți și-au aruncat toiegele, și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor”. Astfel, Diavolul este capabil să facă aceleași minuni ca și Dumnezeu. Prin urmare, faptul că există minuni nu înseamnă că este mâna lui Dumnezeu. Nici profețiile nu indică prezența mâinii lui Dumnezeu. Eram odată la un serviciu de închinare dintr-o altă țară și cineva acolo manifesta cu putere darul profeției. Dădea orice detaliu despre viața altor persoane, una după alta și o făcea cu exactitate. Apoi Dumnezeu mi-a deschis ochii și am văzut un înger care stătea lângă acel om dându-i toate acele informații. Dar îngerul nu era un înger al lui Dumnezeu.

Minunile și toate darurile Duhului pot fi contrafăcute de Diavol. Avem aici un exemplu foarte clar. Vrăjitorii au făcut exact ce a făcut Moise. Și-au aruncat jos toiegele, iar ele s-au prefăcut în șerpi, chiar dacă cel al lui Aaron le-a înghițit pe celelalte. „Inima lui Faraon s-a împietrit, și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul” (*Exod.* 7:13).

În versetul 14, Dumnezeu continuă: „Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece.” Haideți să ne gândim o clipă cine este faraon. Deschideți cu mine la *Romani* 9:17, unde Dumnezeu ne ajută să-l înțelegem mai bine pe faraon: „Fiindcă *Scriptura* zice lui faraon: «Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.»” Este specificat foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu din *Exodul* că Dumnezeu zice: „Voi împietri inima lui faraon.” Dacă veți studia acest aspect în adâncime, veți descoperi că faraon și-a împietrit inima de zece ori, iar Dumnezeu i-a împietrit inima de zece ori. De aceea, vine o vreme când Dumnezeu împietrește inimile celor care au făcut rău în mod repetat.

De ce avem acest verset în *Romani* 9:17, unde se specifică în mod clar că Dumnezeu are putere peste toate? În versetul 18 se spune că Dumnezeu are milă de unul și împietrește pe altul. „Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” Și în continuare se vorbește despre olar și lutul său, iar în versetul 20: „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut așa?»» Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, *a suferit* cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă” (*Rom.* 9:20-23).

Avem aici o problemă cu care trebuie să ne confruntăm. Cuvântul lui Dumnezeu zice clar că Dumnezeu împietrește pe cine vrea, dar El arată milă celor pe care El îi alege să le arate milă. Aceasta este ceea ce noi numim *suveranitatea lui Dumnezeu*. Dar capcana în care cineva poate să cadă este să își spună: „Totul intră în suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl împietrește pe unul și arată milă altuia și, de fapt, omul nu are de ales.” Ar fi ca într-un superb joc de șah în care Dumnezeu împietrește pe cineva și îl mută pe un pătrățel, iar pe altcineva pe alt pătrățel; și dacă se întâmplă să fii piesă albă, este în regulă, dar dacă ești piesă neagră, ai dat de necaz. Acest lucru ar putea ispiți pe cineva să se întrebe unde se află el în jocul vieții și dacă este doar un pion poziționat acolo unde Dumnezeu cel suveran îl așează.

Cartea *Exodul* ne oferă *istoria* din spatele afirmațiilor despre faraon făcute de Pavel în *Romani*, o istorie care ar trebui privită cu foarte mare atenție. (*Exod.* 1:8-9) „Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif.” În versetul 9 se arată că acest împărat și-a întors inima împotriva fiilor lui Israel. Prin urmare, faraon și-a stabilit cursul vieții. Este foarte clar că faraon, nu Dumnezeu, este cel care și-a stabilit cursul vieții. Acest lucru este adevărat pentru cei care i-au urmat lui faraon.

Trebuie să înțelegem suveranitatea lui Dumnezeu și, de asemenea, trebuie să înțelegem și dreptul de liber arbitru al omului. Dumnezeu Își are partea Sa, iar omul își are partea sa. Nu este niciodată doar unul sau celălalt. Întotdeauna este vorba despre amândoi. În *Psalmii* 18:25-26, Dumnezeu zice: „Cu cel bun Tu Te arăți bun, cu omul neprihănit Te arăți neprihănit.” Cui arată Dumnezeu milă? Celui milos! Cui arată Dumnezeu dreptate? Celui dreptcredincios. „Cu cel curat Te arăți curat.” Cui arată Dumnezeu curățenie? Celui curat! „Și cu cel stricat Te porți după stricăciunea lui.” Acest lucru arată că Dumnezeu ne iese în cale conform direcției pe care noi o avem. Dacă suntem cinstiți cu Dumnezeu, El este cinstit cu noi. De aceea, pentru că faraon și-a împietrit inima împotriva fiilor lui Israel, Dumnezeu i-a împietrit inima. Acest lucru înseamnă că dacă noi înșelăm, Dumnezeu va permite să fim înșelați! Este foarte important ca aceste lucruri să fie înțelese, deoarece Dumnezeu se va purta cu noi conform căilor pe care umblăm.

Haideți să deschidem la *Daniel* 2:20-21. „El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți.” Cui dă Dumnezeu înțelepciune? Celor înțelepți! Cine primește pricepere? Cei ce pricep! Aduceți-vă aminte de parabola din evanghelii care zice: „Celui ce are i se va da, iar celui ce nu are i se va lua și ceea ce are.” Acesta este un principiu al lui Dumnezeu. De fapt, este un principiu economic. Există o zicală: „Ban la ban trage.” Cei bogați se îmbogățesc; cei săraci sărăcesc. Există o binecuvântare care se potrivește foarte bine aici: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor primi milostenie.”

Oamenii susțin: „Păi, faraon nu poate fi învinovățit. Dumnezeu l-a creat exact în acel scop. La urma urmei, Dumnezeu i-a împietrit inima. Cine se poate

împotrivi voinței Sale?” Dar vedeți *de ce* Dumnezeu a făcut acest lucru? Pentru că el deja își împietrise inima. Pentru el această atitudine de împietrire era un mod de viață. Vine o vreme când Dumnezeu ne așează pe calea pe care ne-am ales-o. Și priviți *atitudinea* lui faraon când i-a fost transmis mesajul lui Dumnezeu: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece” (*Exod. 5:2*).

Nu vă înșelați și nu fiți neechilibrați în privința suveranității lui Dumnezeu. Omului i s-a dat puterea de a alege. Suveranitatea lui Dumnezeu și voia omului merg întotdeauna *mână în mână*. Nu suntem păpuși pe sârma lui Dumnezeu. Dumnezeu nu împietrește pe unul și arată milă celuilalt fără *un motiv*. Dumnezeu a împietrit inima lui faraon, deoarece pentru faraon acesta era un mod de viață. Vine o vreme când Dumnezeu ne așează pe direcția pe care ne-am ales-o.

CELE ZECE URGII

În capitolul 7 al cărții Exodul vedem începutul celor zece urgii. Trebuie să înțelegem motivul pentru executarea acestor judecăți. De ce Și-a manifestat Dumnezeu marea Sa putere? La urma urmei, dacă avea de-a face numai cu oameni muritori, nu era nevoie să demonstreze o putere așa de mare. Dar de fapt, Dumnezeu avea de-a face cu ceva mai mult decât un simplu muritor. De aceea, doresc să citim împreună următorul verset.

Exodul 12:12 prezintă ultima pedeapsă, dar există un motiv pentru care o luăm prima în considerare. „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; [Aceasta este rațiunea acestor pedepse] și voi face judecată *împotriva tuturor zeilor Egiptului*; Eu, Domnul.” Prin aceste pedepse, Dumnezeu nu numai că distrugea puterea lui faraon, dar distrugea și batjocorea zeii țării – zeii cărora li se închinau egiptenii. Acești zei aveau în spatele lor adevărate puteri demonice.

1. APA SE PREFACE ÎN SÂNGE (*Exod. 7:20-25*). Nilul era principala sursă de apă în Egipt. Era sacră și egiptenii i se închinau ca unui zeu. De aceea, Dumnezeu a prefăcut-o în sânge. Sângele este un semn al judecății. Astfel, Dumnezeu a distrus unul dintre zeii lor.

2. BROAȘTELE (*Exod. 8:1-15*). Egiptul se mai închina și broaștelor, dar acum țara era blestemată și plină de ele. Din Cuvântul lui Dumnezeu înțelegem că broasca reprezintă un duh necurat, în special un duh de falsă profeție. În *Apocalipsa 16:13*, un duh necurat iese din gura prorocului mincinos. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.” Prin urmare, broaștele

reprezintă duhuri necurate; dar, mai ales, ele reprezintă profeție mincinoasă. Astfel, vedem că Dumnezeu a făcut Egiptul să blesteme broaștele, cărora li se închinau.

3. PĂDUCHII (*Exod. 8:16-19*). „Domnul a zis lui Moise: «Spune lui Aaron: ‘Întinde-ți toiagul, și lovește țărâna pământului, și se va prefăce în păduchi, în toată țara Egiptului.’»” Egiptenii se mai închinau pământului; de aceea aici Dumnezeu lovește pământul. Tot praful s-a transformat în păduchi. Până în acest moment vrăjitorii au putut să imite cele două minuni anterioare (apa prefăcută în sânge și broaștele). Dar nu au putut să realizeze un act de creație. În versetul 19 se spune: „Și vrăjitorii au zis lui faraon: «Aici este degetul lui Dumnezeu!»” Chiar și vrăjitorii au recunoscut mâna lui Dumnezeu. (Un alt vrăjitor care a recunoscut mâna lui Dumnezeu în *Noul Testament* a fost Simon Vrăjitorul în *Faptele Apostolilor 8:9-24*.) „Dar inima lui faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.”

4. MUȘTELE CÂINEȘTI (*Exod. 8:20-32*). Beelzebul, care înseamnă *împăratul muștelor*, este un alt nume al Diavolului. Din nou, vedem judecata lui Dumnezeu coborând asupra zeilor din Egipt, pentru că Moise avea putere asupra tuturor zeilor și duhurilor diavolești din spatele lor. În acest moment, faraon face prima încercare de a cădea la învoială cu Moise (8:25), iar apoi o a doua ofertă (8:28).

5. CIUMA VITELOR (*Exod. 9:1-7*). Aceasta a fost o pedeapsă asupra vitelor. Egiptenii se închinau idolilor și zeilor în formă de vite. Apis-Serafis era, la Memfis, zeitatea sacră a vitelor. Puteți vedea acest lucru în muzeele din Egipt și în unele muzee din America, unde există egiptologi. La British Museum din Londra puteți vedea zeul-animal căruia ei se închinau. Ce au făcut fiii lui Israel în pustie? Un vițel de aur! De aceea, judecata lui Dumnezeu a căzut asupra aceluia zeu. (Vezi și *Ezec. 20:6-17*.)

6. VĂRSATUL NEGRU (*Exod. 9:8-12*). Această pedeapsă a căzut asupra trupului. Vechile sculpturi egiptene erau foarte, foarte senzuale. Erau extrem de imorale. De aceea, pedeapsa lui Dumnezeu a venit asupra senzualității.

7. GRINDINA (*Exod. 9:13-35*). Grindină și foc au căzut asupra zeului agriculturii, pentru că ei se închinau agriculturii. De asemenea, ei se închinau lui Osiris, zeitatea focului. Cei care au nesocotit avertismentele au fost loviți. (Vezi *Ps. 78:47*.)

8. LĂCUSTELE (*Exod. 10:1-20; Ps. 78:46*). Egiptul se închina lui Sebeh, zeul insectelor. Moise avea putere asupra acestui zeu și l-a batjocorit, poruncind lăcustelor să acopere țara și să devoreze tot ce nu distrusese grindina. Astfel, pedeapsa a căzut asupra resurselor de hrană. Egiptul era lovit de foamete. Faraon face acum a treia ofertă lui Moise (*Exod. 10:8-11*). Puteți remarca în 10:7 că slujitorii lui faraon l-au rugat să-i lase pe oameni să plece.

9. ÎNTUNERICUL (*Exod. 10:21-22*). Unul dintre principalii zei ai Egiptului era Ra, zeul soare. Se închinau soarelui poate mai mult decât oricărui alt

zeu. Chiar și numele lui faraon înseamnă *soare*. De aceea, atunci când Dumnezeu a lăsat în întineric țara Egiptului, El a distrus puterea acelui zeu. Dumnezeu s-a războit cu zeii egiptenilor. În 10:24 faraon încearcă din nou să îl aducă pe Moise la masa tratativelor, prezentându-i încă o ofertă condiționată.

Încă o dată, scopul pedepselor a fost distrugerea puterii zeilor. Avem aici alte câteva versete ca: *Exodul* 12:12 și *Numeri* 33:4 – „Căci Domnul făcuse chiar și pe dumnezeii lor să simtă puterea Lui”. În *Exodul* 18:11 avem mărturia lui Ietro care afirmă: „Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii; căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.” Apoi în *Țefania* 2:11, Dumnezeu a zis că îi va pedepsi pe dumnezeii pământului. Un verset din *Noul Testament* care se potrivește aici este *Efesenii* 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

CELE PATRU PROPUNERI DE COMPROMIS ALE LUI FARAON

De patru ori a încercat faraon să se tocmească și să negocieze cu Moise. Aceste propuneri sunt aceleași subtile forme de compromis folosite de Diavol în toate generațiile pentru a ispiti și prinde în capcană pe oamenii lui Dumnezeu. Am face bine dacă le-am analiza și memora.

1. *Exodul* 8:25 – „Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru *aici în țară*.” Diavolul îi îndeamnă pe cei răscumpărați să stea în țară sau să stea în Egipt (în lume). Creștinii care încearcă să-L slujească pe Domnul și în același timp să stea în lume sfârșesc prin a se conforma căilor acestei lumi și prin a renunța la valorile lor morale.

2. *Exodul* 8:28 – „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; *numai, să nu vă depărtați prea mult*, dacă plecați.” Prin urmare, Diavolul spune: „Stați aproape de lume. Nu fiți prea spirituali.”

3. *Exodul* 10:8-11 – „Duceți-vă, *voi bărbații*, și slujiți Domnului.” Diavolul zice prin faraon: „Mergeți și slujiți-L pe Domnul, dar lăsați-vă copiii aici în lume.” Mulți părinți duc o viață pioasă, dar își lasă copiii să trăiască precum lumea. Alții doresc prosperitate lumească pentru copiii lor în schimbul vieții lor spirituale.

4. *Exodul* 10:24 – „Duceți-vă, și slujiți Domnului! *Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri*.” Atunci Israel nu ar fi avut nimic ce să jertfească Domnului. Aceasta reprezintă să fim așa de prinși de problemele acestei vieți, încât să nu avem timp, energie sau ce să îi oferim Domnului.

INSTITUIREA PAȘTELOR

Înainte de ultima pedeapsă, avem instituirea Paștelor. (Vezi harta de la pagina 2.) Așa cum am spus deja, Egiptul reprezintă țara morții. Chiar înainte de ultima pedeapsă, care este moartea întâiului născut, a avut loc instituirea Paștelor. Paștele vorbesc despre *mântuire*. Antidotul morții este vărsarea sângelui unui miel.

Exodul 12:3 – „Vorbiți întregii adunări a lui Israel, și spuneți-i: «În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.»” Este *a zecea zi* a primei luni. Zece este numărul *legii*. Faptul că mielul este luat în a zecea zi înseamnă că trebuie împlinită legea. În *Matei* 5:17 Domnul Isus a zis: „Să nu credeți că am venit să desființez Legea sau Prorocii; am venit nu să desființez, ci să împlinesc.” Domnul Isus Cristos este, într-adevăr, un fel de miel de Paște. El chiar *este* Mielul de Paște. În tipologie, primul lucru pe care îl știm despre mielul pascal este că trebuie să îplinească legea, iar Isus Cristos a făcut exact acest lucru. El a împlinit în totalitate și cu exactitate legea Vechiului Testament.

Paștele erau sărbătorite în prima lună. Este *începutul călătoriei* noastre. „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului” (*Exod.* 12:2). Este începutul călătoriei noastre de creștini. Experiența noastră de creștini începe la Paște sau la mântuire. Tiparele, după cum știți, sunt simboluri. Ele nu sunt întotdeauna exacte. Sunt *umbre*. Prin urmare, trebuie să aveți grijă să nu duceți un tipar prea departe. Ele nu sunt imaginea exactă a ceea ce reprezintă. Sunt numai un contur, o umbră, o figură sau o imagine (*Evr.* 10:1).

Ei trebuiau să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. „Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească” (*Exod.* 12:5). Cristos, mielul nostru, a fost fără păcat. Versetul 6 ne semnalează un alt fapt important: „Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia.” Din zece până în paisprezece sunt patru zile. Acele patru zile erau pentru verificarea mielului, pentru a se asigura că nu există nici un cusur. Cristos a fost anchetat de patru oameni: Ana, Caiafa, Irod și Pilat. Nici unul din ei nu l-a găsit cusur. La fel și noi suntem verificați de patru entități – lumea, biserica, Satana și Cristos.

„Și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara” (*Exod.* 12:6). Evreii au fost cei care L-au crucificat pe Cristos. Acest fapt este foarte important! „Și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare” (*Exod.* 12:7-8).

Mai exista o altă sărbătoare instituită în același timp, sărbătoarea Azimelor. Aluatul este un simbol al păcatului, ipocriziei și învățaturii mincinoase. Pâinea este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, cu ce se așteaptă Dumnezeu să ne hrănim în momentul mântuirii și din acel punct înainte? Simplul Cuvânt al lui Dumnezeu, sau azimă!

Revenim pentru o clipă la miel: „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare” (*Exod. 12:11*). Aceasta este împărțirea din miel. Mielul este Domnul nostru Isus Cristos! În Noul Testament ni se poruncește să mâncăm sau să ne împărțăm din Cristos în *Ioan 6:53* – „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” Nu e o exprimare ad literam! Împărțășania este un tip al acestei porunci. Emblemele reprezintă doar trupul și sângele Lui. Noi nu mâncăm literal trupul Lui și nu bem sângele Lui. Mielul este Cristos și trebuie să ne împărțăm din trupul și sângele Lui. Apostolul Ioan a spus: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup” (*Ioan 1:1; 1:14*). Ce este trupul? Cuvântul S-a făcut trup. Cu alte cuvinte, trebuie să ne hrănim cu Cristos, Cuvântul cel viu. Și ce este sângele pe care ni se poruncește să-l bem? Viața și duhul sunt în sânge. Dacă îți pierzi sângele, mori. Prin urmare, trebuie să bem din viața Lui și din duhul Lui. (Vezi *1 Cor. 5:7-8*.)

„Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului” (*Exod. 12:11*). Ce înseamnă „să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână”? Descrie plecarea în călătorie. Acesta este un adevăr important, deoarece fiecare om care era astfel gătit era pregătit pentru călătorie. Prin urmare, înțelegem că, atunci când Îl acceptăm pe Cristos ca Mântuitorul nostru, începem o călătorie și suntem pe drumul către o destinație.

„Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi” (*Exod. 12:13*). Astfel, protecția lor consta în sânge. Trebuie să ne amintim întotdeauna că sângele lui Cristos este apărarea noastră. Fără vărsarea de sânge nu există ștergere de păcate. Sângele este acela care șterge și iartă păcatele (*Evr. 9:22*).

„Timp de șapte zile, veți mânca azime. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre” (*Exod. 12:15*). Numărul șapte reprezintă *desăvârșire*. Numărul șapte vorbește despre începutul și sfârșitul vieții noastre spirituale. La începutul experienței noastre creștine citim Cuvântul lui Dumnezeu; și până la sfârșitul zilelor noastre trebuie să citim Cuvântul lui Dumnezeu.

„Din cea dintâi zi veți scoate *aluatul* din casele voastre.” Aici intră reviste, fotografii, cărți, artefacte și programe TV nepotrivite. David a spus: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei” (*Ps. 101:3*). Fiți foarte atenți ce cărți permiteți să existe în casa dumneavoastră. Există duhuri chiar și în unele cărți creștine. De aceea, trebuie să fim foarte atenți ca toate din casă să fie bune și în ordine. Unele artefacte din țări străine au în spatele lor duhuri. *Numeri 33:52* ne poruncește să distrugem toate imaginile care nu sunt morale. Un duh poate intra în dumneavoastră *prin ochii dumneavoastră* atunci când priviți o imagine necurată.

În *12:17* El repetă ce a zis în versetul *14*: „Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o

lege veșnică pentru urmașii voștri.” Cele două sărbători, Paștele și sărbătoarea Azimelor, trebuie ținute mereu. Este un adevăr etern care se aplică tuturor generațiilor.

Exodul 12:22 poruncește: „Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muiati în sângele din strachină.” Mai găsiți cuvântul *isop* menționat în *Psalzii 51*. „Curăță-mă cu isop.” Prin urmare, isopul este asociat cu curățarea. Faptul că ei trebuiau să folosească isop și să-l înmoaie în sânge vorbește despre sângele jertfei lui Dumnezeu care ne curăță.

„Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească” (*Exod. 12:23*). În mod clar, Nimicitorul este controlat de Dumnezeu! Diavolul este controlat de Dumnezeu! Nu poate face nimic, numai ceea ce Dumnezeu îi permite. El a zis: „Când voi vedea sângele, voi trece mai departe.” Sângele este cel care ne scapă de judecată. Nimic altceva nu ne poate scuza și ierta. Nimic altceva nu ne poate scăpa de judecata pe care o merităm pe drept. Acum am ajuns la omorârea întâiului născut.

10. OMORÂREA ÎNTÂIULUI NĂSCUT (*Exod. 12*). Care era scopul omorârii întâiului născut? Israel era întâiul născut al lui Dumnezeu, iar faraon nu îl lăsa să plece. Prin urmare, a existat un schimb de întâi-născuți. Dumnezeu a zis: „Dacă nu îl eliberezi pe al Meu, îl omor pe al tău.” Astfel ne putem face o idee despre motivația pedepselor. Nu au fost numai pentru a arăta marea putere a lui Dumnezeu; au fost și pentru o confruntare cu zeii lor și distrugerea puterii acestora.

CĂLĂTORIA LA MAREA ROȘIE Îmbogățirea după necazuri

„Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise, și au cerut egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine” (*Exod. 12:35*). Aceasta era o împlinire a profeției din *Geneza 15:14* unde Domnul i-a zis lui Avraam: „Pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.” Acesta este un principiu al lui Dumnezeu! *Dumnezeu ne îmbogățește după necazuri grele și îndelungate*. În acest caz, Israel primea într-o noapte simbria pe câteva sute de ani. În *Psalzii 66:10* se spune: „Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul. Ne-ai adus în laț, și ne-ai pus o grea povară pe coapse. Ai lăsat pe oameni să încalece pe capetele noastre, am trecut prin foc și prin apă: dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug.”

Principiul se dovedește adevărat în *Iov 42:11*: „Frații, surorile, și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă, și au mâncat cu el în casă. L-au plâns și l-au mângâiat pentru toate nenorocirile, pe care le trimisese Domnul peste el, și fiecare i-a dat un chesita și un inel de aur.” *Isaia 61:7* promite: „În locul ocării

voastre, veți avea îndoită cinste.” *Zaharia* 9:12 de asemenea promite *prizonierilor speranței*: „Îți voi întoarce îndoit.” Acesta este un principiu foarte important al lui Dumnezeu. După ce ați trecut cu bine printr-un necaz (furt, atac de cord), vine o vreme pentru îmbogățire, fie din punct de vedere fizic, fie spiritual sau economic.

Ramses spre Sucot

Israel s-a îndepărtat în grabă de Ramses, mergând spre Sucot (*Exod.* 12:37; *Numeri* 33:5). Erau în număr de șase sute de mii de bărbați. Dacă includem și femeile și copiii, trebuie să fi fost între două și trei milioane de israeliți.

„O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei” (*Exod.* 12:38). Este un lucru foarte important pentru zilele noastre. E un lucru foarte serios să ai de-a face cu *oameni de tot soiul*. Nu numai că oamenii lui Dumnezeu au ieșit din țară, dar unii dintre egipteni și alți oameni din țară au plecat cu ei. Aș dori să faceți o comparație cu ultima parabolă din *Matei*, capitolul 13.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău” (*Mat.* 13:47). Când are loc o trezire, tot felul de oameni vin la biserică. Intră *tot soiul de oameni*. Din Egipt nu au ieșit numai cei vii, ci și morții au ieșit și s-au amestecat cu ei.

Oasele lui Iosif

Exodul 13:19 face referire la un *jurământ* pe care Iosif l-a *impus* fiilor lui Israel cu câteva sute de ani mai înainte. Referința se găsește în *Geneza* 50:24-26, când Iosif a reafirmat promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse lui Avraam, Isaac și Iacov, că își va duce seminția în țara Canaanului și le-o va da ca pe o mare moștenire. Iosif i-a convins pe fiii săi să îi promită că îi vor lua oasele cu ei în Țara făgăduită. Avem aici un adevăr foarte important. Deși Iosif era mort, el încă vorbea! Acest lucru înseamnă că un bărbat sau o femeie poate muri înainte de împlinirea unei promisiuni, dar să moștenească binecuvântarea unei alte generații. Cu alte cuvinte, prin viziune și credință oamenii pot vedea și însuși binecuvântările unei generații viitoare.

De la Sucot la Etam, Pi-Hahiroth, Migdol, Baal-Țefon

Israel și-a continuat călătoria de la Sucot la Etam (*Exod.* 13:20). De acolo au mers la Baal-Țefon (*Exod.* 14:2). Apoi Dumnezeu a împietrit inima lui faraon, pentru că El îi atrăgea pe faraon și Egiptul în judecata lor finală. Astfel, faraon i-a urmărit pe fiii lui Israel până distrugerea lui finală (*Exod.* 14:5-12).

URMĂRIȚI DE FARAON

Fiii lui Israel merg mai departe în călătoria lor. Dumnezeu le-a dat israeliților date exacte despre unde să-și facă tabără. Este interesant că au poposit la Baal-Țefon, care înseamnă „stăpânul întunericului”. Domnul i-a adus în fața unei experiențe neplăcute pentru a le da o victorie măreață și, de asemenea, pentru a le distruge dușmanii. Dumnezeu îi spune acum lui Moise: „Faraon va zice despre copiii lui Israel: «S-au rătăcit prin țară; îi închide pustia.» Eu voi împietri inima lui faraon, și-i va urmări; dar faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și Egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul. Copiii lui Israel au făcut așa” (14:3-4). Astfel, inima lui faraon a fost împietrită și el i-a urmărit pe israeliți.

Atitudinea fiilor lui Israel descrisă în *Exodul* 14:10 este foarte interesantă: „Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii, și iată că Egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare, și au strigat către Domnul după ajutor. Ei au zis lui Moise: «Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?»”

Cineva ar putea spune: „Păi, este doar ceva ce au spus; le era frică.” Dar am fost în situații în care am cunoscut oameni care au spus: „Mai bine stăteam unde eram. Acolo era mult mai ușor. Nu aveam parte de toate aceste bătălii. Trebuia să fi rămas în Egipt!” Această situație nu este prezentată întâmplător. Este vorba despre atitudinea din inimile unor oameni.

Așa că au continuat: „Nu-ți spuneam noi în Egipt: «Lasă-ne să slujim ca robi Egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi Egiptenilor decât să murim în pustie?»” *Oamenilor le place robia* (2 *Cor.* 11:20). Ne gândim că toți își doresc să fie eliberați, însă nu toți își doresc acest lucru!

Cu câțiva ani în urmă, un grup de misionari se rugau pentru o doamnă care era posedată de vreo șaiszeci de demoni. Majoritatea au fost alungați, dar mai apoi oamenii s-au confruntat cu câțiva demoni puternici și am fost rugați să mergem să dăm o mână de ajutor. Când am ajuns la ultimul, un înger căzut a intrat și l-a întărit pe acel demon. Există *un motiv* pentru care nu îl puteam scoate pe ultimul!

Această doamnă nu dorea să renunțe la demon! Demonul dorea să iasă! Nu îi plăcea puterea lui Dumnezeu. Îngerul a intrat și l-a întărit. Apoi i-am spus doamnei: „Poți să fii eliberată dacă vrei.” Însă ea nu a cedat. Și acest înger căzut a vorbit prin doamnă și a zis: „Pot să vă amintesc cu respect că omul a fost creat puțin mai jos decât îngerii?” Dorea ca toți să știe că el se afla acolo, nu numai micul demon. L-a întărit pe demon, iar noi nu am putut face nimic. Și când doamna a plecat acasă în acea seară, le-a spus unor prietene: „Știți, puteam să fiu eliberată, dar am dorit să-mi păstrez robia.” Unii oameni își *adoră* robia. Aici la Marea

Roșie, vedem reflectată aceeași atitudine – „Lasă-ne în pace pentru a le putea sluji egiptenilor.”

E. DE LA MAREA ROȘIE LA SINAI

TRECEREA MĂRII ROȘII

Frica lui Israel

„Nu vă temeți!” spus de Moise

Unul dintre lucrurile cărora trebuie să le facem față este frica. Trebuie să neutralizăm frica din oamenii pe care îi conducem. Răspunsul conducătorului a fost: „Nu vă temeți. Stați liniștiți și veți vedea mântuirea lui Dumnezeu.” Putem zice acest lucru numai dacă Dumnezeu ne-a vorbit. Dar chiar dacă nu am primit cuvânt de la Dumnezeu, ar trebui să avem aceeași atitudine: „Nu vă temeți!” (Vezi *Exod.* 14:13.)

Cel mai nepotrivit moment pentru luarea unei hotărâri importante este în timpul neplăcerilor și necazurilor, când toate merg prost. Nu luați niciodată o hotărâre într-un moment de deznădejde. Din păcate am văzut atâția oameni decăzând și căsătorindu-se în acea stare. În general se căsătoresc cu persoana nepotrivită; și când ies din acel moment de regres, își dau seama că s-au ales cu ceva de care nu pot scăpa niciodată. Doresc să repet acest lucru – nu luați niciodată hotărâri în momente de deznădejde. Israeliții, în graba lor, și-au dorit să se întoarcă. Au dorit să se supună egiptenilor.

„Mergeți înainte” spus de Dumnezeu

Dumnezeu a vorbit prin Moise și a spus: „Stați liniștiți și veți vedea mântuirea Domnului.” Nu luați hotărâri într-un moment de întuneric și greutate. Stați liniștiți! Versetele 14 și 15 ne spun: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți. Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.»”

Acum doresc să vă relatez o scurtă întâmplare care conține un adevăr foarte important. Când cauți ghidare, iar Dumnezeu tace, stai pe calea pe care mergi în acel moment! Eram în Camerun în vestul Africii. Aveam nevoie de instrucțiuni și nu știam ce să facem. Ne aflam în Camerun și nu știam dacă trebuie să ne întoarcem în Anglia, America sau Zair. Am scris la Casa Misiunii Evanghelice cerând răspuns, iar răspunsul lor urma să hotărască dacă trebuia să mergem în Zair. Nu am primit nici un răspuns! Dumnezeu ne-a trimis cuvinte ca „îngerul Domnului va merge înainte și te va aștepta”, precum și altele.

Ne aflam într-un loc numit Myuka, cunoscut sub numele de *mormântul omului alb*. Chiar și broșurile despre țară te avertizează să nu mergi acolo. Căldura era așa de puternică, încât trebuia să mergem la culcare în fiecare după-amiază între 2 și 4. Nici nu ne puteam mișca. Era extrem de cald și uneori ne puteam vedea contururile trupurilor noastre făcute de transpirație pe așternuturi. Durata de viață era în acea zonă de numai patruzeci de ani.

Într-o după-masă, cum stăteam întins și priveam la peretele ce era foarte aproape de mine, am văzut niște furnici traversând o scândură pe care fusese vărsat niște kerosen. După cum știți, furnicile se bazează pe *miros* pentru a se deplasa, dar kerosenul le anihilase mirosul. O furnică merge până dă peste alta care îi spune că este în regulă să o ia pe acolo. Așa călătoresc ele. Au dat peste kerosen și mirosul le-a dispărut. Era interesant de privit. Unele dintre ele au renunțat și s-au întors, așa că nu au mai ajuns la destinație. Nu au mai putut merge mai departe. Totuși, altele aveau traseul stabilit de furnica dinainte, așa că au mers mai departe. Și-au păstrat direcția prin kerosen. Au trecut de kerosen, și-au găsit cursul și și-au atins destinația. Părea că Dumnezeu îmi vorbește prin această situație. El a spus: „Acestea sunt pete de kerosen pe calea ta. Urmează-ți cursul și vei găsi din nou calea.” Și așa am și făcut. Am mers în Zair, deși nu promisem nici o scrisoare. Tot primeam acest mesaj: „Îngerul Meu va fi cu tine.” I-am spus soției mele: „Îi vom lăsa pe toți din avion să coboare înainte, iar apoi vom pleca și noi.” Și era cineva care ținea o plăcuță cu numele meu! Un misionar avea o plăcuță cu numele meu pe ea. Dumnezeu a spus; „Vezi? Ți-am spus că îngerul Meu va fi acolo.” În acel punct ne-am reluat cursul. Simțul nostru spiritual a revenit.

Ce încerc să spun? Când te afli într-o poziție în care ai o direcție, dar totul se oprește brusc, continuă prin petele de kerosen și îți vei regăsi calea. Dacă te întorci, îți vei pierde cursul și nu îți vei îndeplini misiunea. Aceasta era poziția fiilor lui Israel în acel moment.

Dumnezeu a zis: „Mergeți înainte.” Prin urmare, au trecut Marea Roșie. Dar înainte de aceasta, Dumnezeu a mai făcut o minune. În versetele 16 și 17, Domnul a zis: „Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despice-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat. Eu voi împietri inima Egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea.”

Întunericul și lumina

Exodul 14:20 ne spune: „[Îngerul Domnului și gloria Domnului] s-a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte [la egipteni] era întunecos, iar pe cealaltă [la Israel] lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta.” Dumnezeu îl controla pe dușman. Dumnezeu este întotdeauna singurul Maestru al oricărei situații.

Despărțirea apelor

„Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit.” Unii oameni spun că acolo era un teren mlăștinos și le-a fost ușor să treacă dincolo pe pământ uscat. În orice caz, cei care susțin această idee au nevoie de o minune și mai mare, pentru că înseamnă că toată armata egipteană s-a înecat într-o băltoacă! „Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării.” Astfel avem despărțirea apelor.

Pedepsirea egiptenilor

Cum egiptenii au mers după israeliți, Domnul i-a pedepsit (14:23-25). În versetul 26, după ce israeliții au trecut Marea Roșie pe uscat, „Domnul a zis lui Moise: «Întinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă peste Egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.»”

Întoarcerea apelor Moartea egiptenilor

„Moise și-a întins mâna spre mare. Și înspre dimineată, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului, și la apropierea ei Egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe Egipteni în mijlocul mării.” Astfel, Dumnezeu l-a salvat pe Israel în acea zi de mâna egiptenilor.

MAREA ROȘIE – O TIPOLOGIE A BOTEZULUI ÎN APĂ

Este crucial să cunoaștem bine istoria, deoarece traversarea Mării Roșii de către fiii lui Israel este o relatare foarte importantă. Există atâtea adevăruri legate de acest eveniment minunat din istorie. Care este pentru dumneavoastră și pentru mine adevărul pertinent, credibil în legătură cu Marea Roșie? Haideți să aruncăm împreună o privire mai îndeaproape și să găsim un adevăr important.

Vă rog să vă uitați la harta de la pagina 2. Aici, în țara Egiptului, avem Paștele, care vorbesc despre mântuire. Călătoria noastră începe în Egipt, când ne împărtășim din sângele Mielului și când Îl experimentăm pe Cristos ca Mântuitor al nostru (*1 Cor. 5:7-8*). De asemenea, începem și sărbătoarea Azimelor. Continuăm să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar apoi ajungem la Marea Roșie. Care este următorul adevăr după mântuire? Este *botezul în apă*. Marea Roșie este un fel de botez în apă.

Care era pentru fiii lui Israel scopul trecerii Mării Roșii? În primul rând, îi despărțea de țara Egiptului. În al doilea rând, ieșeau de sub puterea lui faraon. A rupt puterea lui faraon asupra lor. Oamenii din mișcarea carismatică spun că lucrul important este botezul cu Duhul Sfânt și că botezul în apă nu contează. Dar botezul în apă distruge puterea lui faraon. De asemenea, ar trebui remarcat că, atunci când oamenii sunt botezați în apă, se rup legăturile denominaționale. Se distrug legăturile din viața trecută.

Ce a împlinit și ce *nu* a împlinit Marea Roșie? Da, a rupt puterea lui faraon, așa încât ei au ieșit din Egipt. Dar în timpul călătoriei prin pustie, așa cum veți vedea mai încolo, ei au dorit să se întoarcă în Egipt. Acest fapt este foarte important! Au ieșit din Egipt, dar Egiptul nu a ieșit din ei. Există o zicală: „Îl poți scoate pe om din nărav, dar nu poți scoate năravul din om.” Înseamnă același lucru. Poți să scoți o persoană din mediul său, dar nu mediul din ea.

Apoi Israel a crezut în Dumnezeu și în Moise (Marea Roșie – o tipologie a botezului în apă)

S-a mai întâmplat și altceva la Marea Roșie. „Israel a văzut mâna puternică, pe care o îndreptase Domnul împotriva Egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul, și a crezut în Domnul și în robul Său Moise” (*Exod. 14:31*). Apoi oamenii au început să creadă în Domnul și în conducătorul lor. Așa ceva face botezul în apă – rupe legături și robii. Nu le rupe pe *toate*, dar le rupe pe *unele*. I-a ajutat pe israeliți să creadă în Dumnezeu și în Moise. A făcut credința să crească. Când Isus a venit să fie botezat de Ioan, El a spus: „Așa este potrivit să se împlinească toată dreptatea” (*Mat. 3:15*). Prin urmare, botezul în apă este și un act de dreptate.

Ce s-a împlinit prin Marea Roșie? (Botezul în apă)

1. S-a despărțit poporul lui Dumnezeu de Egipt, locul robiei.
2. S-au rupt multe legături cu trecutul.
3. Au fost nimiciți dușmanii care au încercat să-i aducă în Egipt.
4. Evreii au ajuns la credință în Dumnezeu și în conducere.
5. S-a murit față de viața trecută pentru a trăi o nouă viață pentru Dumnezeu.

CÂNTECUL LUI MOISE

Avem ceea ce se numește „Cântecul lui Moise” (*Exod. 15:1-22; Apoc. 15:3*). Și ei au cântat împreună: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A

năpustit în mare pe cal și pe călăreț”. Atunci când avem un dușman, trebuie să ne asigurăm că este înfrânt pe deplin. Atâta timp cât se aflau în țara Egiptului, dușmanul lor nu era înfrânt. Și acum, cu toate că au *scăpat* de dușmanul lor, acesta nu era încă înfrânt. Faraon încă îi urmărea pe fiii lui Israel. Acest aspect este foarte important în ceea ce privește robia.

Am văzut oameni scăpați din robie, care au eșuat în a se confrunta cu *rădăcina* robiei. Prin urmare, robia încă îi urmărea și îi ajungea iarăși din urmă. David a spus că și-a urmărit fără odihnă dușmanii până când aceștia au fost înfrânți pe deplin (2 *Sam.* 22:38-41). Nu este de ajuns să găsești scăparea din robie. Este obligatoriu să nimicești dușmanul pentru ca acesta să nu continue să te urmărească. În *Exodul* 15:1 ei au cântat: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț”. Asigurați-vă că legăturile voastre sunt rupte și aruncate în mare. Asigurați-vă că Dumnezeu a triumfat asupra lor. David știa acest secret! El nu s-a oprit până când toți inamicii lui au fost distruși în totalitate.

Dumnezeu nu numai că Și-a eliberat poporul din Egipt în mod glorios când au trecut Marea Roșie, ci El a nimicit pe faraon și toate armatele sale. Nu fiți liniștit până când dușmanul nu vă este nimicit. Duceți bătălia la bun sfârșit atunci când aveți de-a face cu puteri spirituale. Trebuie să avem *control* asupra lor, nu numai să le depozăm. Prin harul Domnului, trebuie să le legăm și să le aruncăm în adâncuri pentru a nu mai stâneni generații viitoare sau pe alții.

Mai ales în familia dumneavoastră, când problemele au fost transmise din generații, aveți grijă ca legăturile să fie sfârșite aici și acum. Când puterea dușmanului este distrusă și aruncată în iad, el nu poate găsi un punct de sprijin dacă vreun zid este slăbit sau dacă există vreo altă zonă vulnerabilă. Unele dintre problemele cu care ne confruntăm au fost transmise de generațiile anterioare. Poate că au trecut peste vreo generație care a obținut control asupra lor, dar apoi au revenit la următoarea generație. Țineți minte, trebuie să obținem o nimicire totală a dușmanului nostru sau el va continua să ne urmărească precum faraon l-a urmărit pe Israel.

În unele locuri există biserici care au probleme neîncetate. Cel mai adesea, problema merge în urmă cu câteva generații. Poate că au existat treziri în anii precedenți și au dus la anumite binecuvântări semnificative, dar apoi nu a avut loc o confruntare cu dușmanul. Rezultatul a fost că dușmanul a revenit și a adus probleme generațiilor următoare.

Cunoașterea celei de-a treia sărbători – SĂRBĂTOAREA CELOR DINTĂI ROADE (Marea Roșie – o tipologie a botezului în apă)

Vă rog să vă uitați din nou la harta de la pagina 2. În această călătorie a credinciosului există șapte sărbători de împlinit. Șapte este numărul perfecțiunii.

Un credincios trebuie să împlinească în viața sa toate cele șapte sărbători pentru a ajunge la perfecțiune. Încă o dată, aș dori să am în vedere *Leviticul* 23, unde avem cele șapte sărbători ale Domnului. Deja le-am analizat pe primele două, sărbătoarea Paștelor și sărbătoarea Azimelor. Ele reprezintă mântuirea prin sângele mielului și o continuă hrănire din Cuvântul curat al lui Dumnezeu. Aceste două au fost celebrate în Egipt.

Dar acum ajungem la cea de-a treia sărbătoare, numită „Sărbătoarea celor dintâi roade” (*Lev.* 23:10). „Vorbește fiilor lui Israel, și spune-le: «Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pângă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat.»” Pavel ne explică în *1 Cor.* 15:20 că Cristos este *întâiul rod al celor adormiți*.

Sărbătoarea celor dintâi roade reprezintă *învierea la o nouă viață*. Însuși Cristos este întâiului rod al celor adormiți. Botezul în apă ne face una cu moartea, îngroparea și învierea lui Cristos. Pavel spune în *Romani* 6:3-5 că după botezul în apă trebuie să trăim o viață nouă. Prin urmare, Marea Roșie, care reprezintă botezul în apă și învierea la o nouă viață după Egipt, este asociată cu sărbătoarea celor dintâi roade. Acest aspect va fi explicat ulterior mai în detaliu.

La trecerea Mării Roșii apele s-au revărsat peste puterile trecute care le-au dominat viețile. Faraon și armatele sale au fost îngropate. Cei izbăviți au ieșit la o viață nouă. Dacă vă uitați la harta dumneavoastră de la pagina 2, în tabelul din stânga sus, avem sărbătorile Domnului numerotate de la unu la șapte. Plasăm sărbătorile numerotate cu unu și doi în țara Egiptului, simbolizând că primele două sărbători au fost ținute în țara Egiptului. Apoi trasăm o linie peste Marea Roșie, ceea ce denotă faptul că ei au trecut prin apă. În acest moment punem numărul trei *dincolo* de Marea Roșie și îl numim Sărbătoarea întâiului rod. *Leviticul* 23 prezintă și celelalte patru sărbători și vom face referire la ele de acum încolo. Dar haideți să ne ducem mai departe în călătoria fiilor lui Israel.

UNUL DINTRE CELE MAI IMPORTANTE VERSETE DIN CĂLĂTORIE

„Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!” (*Exod.* 15:17).

Vreau foarte mult să înțelegeți foarte clar că este vorba despre un munte. Din punct de vedere al profetiei vorbește despre faptul că Dumnezeu îi va aduce pe fiii lui Israel la un munte. Acel munte, după cum vom afla mai târziu, este Muntele Sion. Și despre Muntele Sion se spune: „Este templul Domnului; moștenirea Domnului”. Au ajuns cu câteva săptămâni în urmă la Muntele Sinai; dar Muntele

Sinai se afla în pustie și reprezintă altceva. Muntele Sion se află în Țara Făgăduinței.

Este foarte important pentru un credincios să știe încotro se îndreaptă și unde se află moștenirea lui. Nu trebuie să ne oprim sau să ne mulțumim cu un loc mai jos decât moștenirea noastră în această viață. Știu cum este când moare cineva, pentru că am experimentat moartea fizică. Un înger a venit și m-a dus la cer și, chiar înainte de a trece râul, mi s-a arătat viața sub formă de film. Întreaga viață mi-a trecut prin față foarte, foarte repede. În acest moment al vieții, mi-am dat seama că trebuie să dăm socoteală nu numai pentru faptele noastre de-a lungul acestei vieți, dar mai există ceva pentru care vom da socoteală.

În prezența lui Dumnezeu, înaintea scaunului judecării, ni se face cunoscut planul lui Dumnezeu pentru viața noastră și dacă l-am dus sau nu la îndeplinire. În acel moment, Dumnezeu îmi arăta în mod clar că muream înainte de vreme și că nu îmi îndeplinisem misiunea. Din îndurare, bineînțeles, mi-a permis să mă întorc. De atunci, împlinirea misiunii a fost o povară permanentă nu numai pentru viața mea, dar și pentru viața tuturor celor pe care îi învăț. Trebuie să înțelegeți că, încă dinainte de întemeierea lumii Dumnezeu a avut un plan, un scop și o moștenire pentru dumneavoastră. Și nu trebuie să dăm înapoi în fața moștenirii noastre.

Moștenirea fiilor lui Israel (să fie foarte clar) era Muntele Sion. Aceasta era *destinația* călătoriei lor. Dar doresc să demonstrez că este și destinația noastră. „V-ați apropiat de Muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” (*Evr.* 12:22-23). Scriitorul cărții *Evrei* afirmă apoi că Muntele Sion este „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”. Vedem reafirmat în *Noul Testament* faptul că Muntele Sion este ținta noastră. În mod profetic, în *Exodul* 15:17 se spune că Dumnezeu îi va aduce. Regretabil însă, generația lui Moise nu va intra. De fapt, până la generația lui David nu au ajuns la vârful sfânt al Sionului.

În *Exodul* 15 o vedem pe sora lui Moise, Miriam prorocița, care a luat în mână o tamburină. „Și toate femeile au venit după ea, cu tamburine și jucând. Miriam le răspundea: «Cântați Domnului, căci Și-a arătat măreția: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.»” (*Exod.* 15:20-21). În mod clar, Miriam era desemnată ca prorociță. În *Efesenii* 4:11 avem cele cinci daruri ale lucrării. Evident, o femeie poate fi prorociță. Aș dori să fac două scurte comentarii despre prezența femeilor în lucrare. În primul rând, frații le *acceptă* pe acele surori care au chemare. Și, în al doilea rând, surorile care au o chemare își dau seama că și ele pot avea o chemare ca a lui Miriam. Este foarte important, pentru că în unele țări femeile nu sunt acceptate și se frământă în mintea lor, gândindu-se că lucrarea este doar pentru frați. Evident, fie că este vorba despre bărbat sau femeie, chemarea trebuie să fie dată de Dumnezeu.

APELE AMARE

Acum vă rog să căutați pe hartă punctul trei pentru a localiza Mara, locul apelor amare. În *Exodul* 15:23 găsim: „Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (Amărăciune). Poporul a cântit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?»”

Un lucru pentru care trebuie să-i pregătim pe oameni în viața creștină îl reprezintă *dezamăgirile*. Vor exista locuri cu amărăciune de-a lungul călătoriei vieții. Ca și creștinii trebuie să știm cum să depășim amărăciunea din propria viață, deoarece amărăciunea poate fi foarte, foarte periculoasă. Avertizarea din *Evrei* 12:15 sună astfel: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.”

Dezamăgirea se înmulțește foarte repede. Dacă o persoană simte amărăciune, ea se va scurge în multe, multe inimi. Amărăciunea se instalează pentru că oamenii își împietresc inimile atunci când sunt răniți și se opun harului ce li se oferă. Dezamăgirile sunt prezente în viața noastră. Putem să fim dezamăgiți de o persoană, de o situație, de ceea ce ne face o persoană. Dar ideea este întotdeauna aceeași – dezamăgirea se instalează atunci când cineva se depărtează de harul lui Dumnezeu. Întotdeauna există har la îndemână pentru orice necaz și în orice situație. Este *întotdeauna* posibil să învingi și să obții victorie.

Și atunci, care este cheia pentru a învinge amărăciunea? În *Exodul* 15:25 ni se arată: „Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un *lemn*, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci, și acolo l-a pus la încercare.” Soluția se afla în lemn! Lemnul este, evident, un tip de *cruce*. Pentru a obține victorie asupra amărăciunii, primul loc în care trebuie să mergem este la cruce, dându-ne seama că nu avem drepturi ce ne aparțin. Al doilea lucru pe care trebuie să îl facem este să iertăm. Iertarea este înrădăcinată în punctul trei, uitarea. Nu putem ierta cu adevărat, dacă nu uităm. Vreau să vă arăt cum să uitați.

În *Geneza* 41:51 se găsește un adevăr spiritual care va aduce victorie în viețile noastre, dacă ni-l însușim și apoi îl practicăm. Vorbește despre Iosif, care a avut doi fii după ce a ieșit din închisoare. Iosif l-a numit pe primul *Manase*, „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu”. Manase înseamnă *uitare*.

Când am fost în Elveția, cu mulți ani în urmă, am ținut o școală biblică într-un hotel și erau oameni care veneau din toată Europa pentru sesiuni de consiliere. Am avut multe cazuri dificile. Își vărsau inimile și își împărtășeau toate păcatele cu care s-au luptat. Unele dintre aceste sesiuni durau ore în șir. Prin harul lui Dumnezeu se găsea soluția, iar ei plecau victorioși. Dar eu am început să mă simt ca o groapă de gunoi, pentru că am adunat toate gândurile despre toate

păcatele lor. Apoi, când m-am uitat din nou la acei oameni dragi, mi-am putut aminti tot ce mi-au spus. Am strigat către Dumnezeu: „Doamne, nu pot continua așa.” El mi-a răspuns: „Cere-mi-l pe Manase (uitarea). Când ai terminat de consiliat, du-te în camera ta și cere-mi-l pe Manase.” Dumnezeu îți poate da uitare totală așa cum i-a dat și lui Iosif.

Pentru a ilustra ideea mea, este ca un copil care își ia jos o pălărie și își pune alta. Spune-ți-I lui Dumnezeu: „Doamne, îmi dau jos această pălărie și toate gândurile de sub ea și îmi pun una nouă. Mi-l pun pe Manase.” După aceea, eu am putut ieși, iar când am văzut oameni pe care îi consiliasem, nu mi-am putut aduce aminte nimic din ceea ce mi-au spus. Este minunat să ai uitarea de la Dumnezeu. Este o necesitate în consiliere!

Oamenii au nevoie de cineva în care să aibă încredere. Ei au nevoie de cineva care nu va spune altcuiva despre spinoasele lor lupte interioare. Mulți au nevoie de un consilier de încredere cu care se pot consulta și căruia chiar să i se confeseze pentru a pune lucrurile în ordine. Nu doresc să se uite mai apoi la acel consilier și să spună: „Are un depozit cu toate secretele mele.” Cu Manase, pot, literalmente, să mă uit la o persoană și să nu îmi amintesc ce mi-a împărtășit. Am avut oameni care au venit înapoi la mine și au zis: „Îți amintești ce mi-ai spus?” Iar eu nici măcar nu îmi aminteam să-i fi consiliat. Uitarea este atât de puternică!

Bineînțeles, uitarea are și un alt aspect. Dacă cineva face ceva împotriva noastră, iar noi îi cerem repede lui Dumnezeu să ne dea uitarea divină, atunci nu ne putem aminti ce trebuie să iertăm. Uitarea divină este extraordinară și ne ține sufletul liber! Ar trebui să aibă efect în cazul soțului și soției; ar trebui să aibă efect în cazul copiilor și al părinților și în cazul părinților și al copiilor. Primul loc în care ar trebui practicat acest lucru este în familie.

Nu pot să subliniez suficient acest lucru pentru pastori. Un pastor tânăr va avea, probabil, în prima sa congregație același tip de oameni pe care împăratul David i-a avut în pustie: datornici, sperați și nemulțumiți. (Vezi *1 Sam.* 22:2.) Aceasta, bineînțeles, dacă nu îi urmați unui pastor care a curățat totul pentru dumneavoastră, ceea ce e puțin probabil. Adesea vom avea tot felul de oameni care vor zice tot felul de lucruri despre noi – unele adevărate, altele nu. Cele mai dureroase sunt lucrurile adevărate, pentru că pe cele neadevărate le putem ignora la fel cum trece găscă prin apă.

Când cineva spune ceva împotriva dumneavoastră, mergeți repede la Dumnezeu pentru a cere *uitarea divină*. Apoi îl putem privi pe acel frate și să nu ne amintim cele spuse. Prin aceste mijloace putem avea parte de liniște și victorie. Începeți chiar acum să exersați acest lucru, pentru a putea triumfa în apele din Mara. Atunci când aveți parte de victorie în propria viață, o puteți împărți și cu alții.

Vă rog să deschideți cu mine la *Efesenii* 4:1-2. „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care

ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; *îngăduiți-vă* unii pe alții în dragoste.” *Îngăduința* înseamnă „a fi capabil să suporti îndelung un rău din inima unei persoane de care Dumnezeu încă nu s-a ocupat. Ca și conducător, se poate să aveți o nevoie specială în viața dumneavoastră și să ziceți: „Dumnezeule, te rog ocupă-te de acest lucru.” Se poate ca Dumnezeu să se ocupe *mai întâi* de orice altceva și în cele din urmă să remedieze aspectul de care noi eram cel mai îngrijorați. Aceasta se întâmplă pentru a dezvolta o calitate specială de îngăduință în viața noastră. Trebuie să învățăm să îngăduim greșelile pe care le vedem în alții, dar și pe cele pe care le vedem în noi înșine. Îngăduința este foarte importantă în căsnicie, dar este foarte importantă și în conducere.

Totuși, trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu are propria Sa *ordine* atunci când se ocupă de aspecte din viața unei persoane. Uneori este nevoie să avem anumiți oameni în adunare, care au probleme adevărate de care Dumnezeu încă nu s-a ocupat. Poate fi vorba despre gelozie, furie, o limbă ascuțită sau poate exista amărăciune în acești oameni. Ca și conducător trebuie să suportăm aceste lucruri! Această calitate sau virtute, de a suporta răul dintr-o persoană, este *îngăduința*.

Îmi vin în minte câțiva oameni cu care trebuia să comunicăm destul de des. Sunt oameni frumoși, dar cu probleme grave în viața lor. Câteodată am simțit că va trebui să renunțăm la părtașie din cauza acestor probleme. Totuși, Dumnezeu a zis în mod repetat: „Mă voi ocupa de acel lucru la timpul Meu și, de asemenea, îl folosesc pentru a crește îngăduință în tine.” Țineți minte, Dumnezeu dorește să formeze conducători. Prin urmare, El nu îl alege numai pe pastor pentru adunare, ci, de asemenea, alege adunarea pentru pastor. De aceea ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru adunarea noastră, pentru că ei au fost aleși cu deosebită pricepere de Dumnezeu pentru ca El să dezvolte calitățile și natura Lui în noi.

DOMNUL CARE TE VINDECĂ

Haideți să mergem mai departe la *Exodul* 15. Am trecut de apele de la Mara și acum ne îndreptăm către un alt adevăr foarte important. *Exodul* 15:26 ne spune: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.” Aici ni se face cunoștință cu Cristos, Cel care ne vindecă. Vindecarea divină se află în răscumpărare. În Marea Trimitere din Marcu 16:15-18, Domnul ne-a poruncit să ne așezăm mâinile asupra bolnavilor cu promisiunea că vor fi vindecați. Vindecarea divină este o parte din evanghelie.

ELIM

În *Exodul* 15:27 Israel a ajuns la Elim unde erau douăsprezece fântâni de apă și șaptezeci de palmieri. Acestea reprezintă câteva adevăruri referitoare la dezvoltarea și organizarea bisericii. Numărul doisprezece vorbește despre conducere, despre membri conducerii bisericii. Douăsprezece fântâni de apă este un lucru semnificativ. O fântână este pentru astâmpărarea setei celorlalți. De aceea, un conducător este o fântână (*Prov.* 10:11). Ca pastori trebuie să avem o fântână de apă ce țâșnește în inima noastră, curgând spre ceilalți. Domnul Isus Cristos a afirmat în *Ioan* 4:14: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va prefăce în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

Ca și conducători, asigurați-vă că fântâna dumneavoastră de apă este mereu deschisă și nu seacă. Un mod în care ne putem opri sau seca fântâna este să trăim în trecut. Acest lucru se întâmplă atâtor oameni! La o conferință recentă discutam cu câțiva frați care erau în vizită despre un om pe care îl cunoșteam toți. Acesta este raportul pe care ei l-au făcut: „El trăiește acum în trecut! Face tot ceea ce obișnuia Dumnezeu să facă în trecut, dar nu trăiește într-o experiență actuală cu Dumnezeu.” (Vezi *Apoc.* 3:1.) Fântâna lui se oprește. Ca și conducător, fântâna trebuie să curgă încontinuu.

La una dintre școlile biblice la care am fost, era un cuplu minunat care mai târziu au devenit pastori. I-am văzut după cinci ani, dar nivelul conversației noastre era același pe care l-am avut la școala biblică. Din păcate, nu au înaintat în Dumnezeu. Fiecare dintre noi are nevoie de o experiență actuală cu Dumnezeu, ceva prin care Dumnezeu ne vorbește chiar *acum*.

La Elim, vedem și șaptezeci de palmieri. Palmierii simbolizează neprihănirea (*Ps.* 92:12). *Isaia* 61:3 vorbește despre „terebinți ai dreptății, răsad al Domnului”. Șaptezeci este numărul prezbiterilor; prin urmare, avem aici una dintre calitățile prezbiterilor. Ei trebuie să fie ca palmierii – dreپți și neprihăniți. Oamenii neprihăniți trebuie să se înconjure cu alții care sunt neprihăniți.

Elim era o oază în deșert, iar conducătorii trebuie să fie o oază pentru turma lor. Membri conducerii unei biserici trebuie să fie ca fântânile care astâmpără sufletele însetate. De asemenea, ei trebuie să fie precum palmierii - dreپți și neprihăniți. Trebuie să fie un exemplu pentru toți ceilalți.

NEVOIA DE HRANĂ **Mana și prepelițe**

Exodul 16:1 – „Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; și au ajuns în pustia Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din țara Egiptului. Și toată adunarea copiilor lui Israel a cântat în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: «Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele

noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.»” Israel se găsește acum în fața altui test. Era lipsă de mâncare. Și noi vom fi într-un fel sau altul testați în acest aspect. Vom fi testați din punct de vedere economic. Dumnezeu caută credincioșie, chiar și în timpurile grele. Vrea să știe dacă Îl vom sluji chiar și atunci când stomacul nu ne este pe deplin satisfăcut.

Dumnezeu le-a răspuns la strigare cu mană și prepelițe. „Atunci Domnul a zis lui Moise: «Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi»” (*Exod.* 16:4). Dumnezeu a zis: „Vă dau în fiecare zi o anumită rație și nu mai mult.” Câteodată, poate pentru o perioadă mai îndelungată de timp, Dumnezeu ne dă numai cât *avem nevoie*, nu mai mult. Nevoile noastre de bază sunt satisfăcute, dar, dacă mă pot exprima astfel, nu avem suficient pentru poftă. Nu avem suficient pentru *dorințele* noastre, ci doar pentru nevoile noastre. Aici nu mă refer numai la mâncare, ci și la alte aspecte ale vieții.

Adesea, aceste probleme apar pe terenul lucrării. Oamenii spun: „Vreau asta, asta și asta. Vreau tipul acesta de casă. Vreau o mașină nouă. Nu vreau să-mi cresc copiii în această zonă” și așa mai departe. Mi se rupe inima, pentru că ei trăiesc în *Exodul* 16:4. Dumnezeu le-a limitat resursele. Au suficient, dar își doresc confort în plus, chiar avantaje pe care alții nu le au. Dumnezeu le-a dat hrana necesară. Le-a dat o mașină. Le-a dat o casă și un adăpost. Dar ei nu sunt mulțumiți cu ceea ce le-a dat Dumnezeu.

Există momente în viața noastră când Dumnezeu ne *va testa din punct de vedere economic*. Vom avea suficient pentru a ne descurca, dar s-ar putea să nu fie pe măsura dorințelor noastre. Prin urmare, dorințele și preferințele noastre trebuie crucificate pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce El hotărăște să ne dea. Există un verset minunat care exprimă bine extraordinara atitudine a apostolului Pavel. Pavel a zis: „Căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă” (*Filip.* 4:11-12). Apoi continuă în versetul 13: „Pot totul în Cristos, care mă întărește.”

Nimic nu îmi frânge inima mai tare decât un pastor care se plânge de ceea ce are sau ce nu are. Atitudinea aceasta este transmisă în mesajul său, iar apa care izvorăște din gura lui este și amară, și dulce. Pavel folosește expresia „M-am deprins”. Acest lucru nu este ceva care vine în mod natural. Este neapărată nevoie să *învățăm* să trăim cu ceea ce ne dă Dumnezeu. Uneori Dumnezeu revarsă plenitudine asupra noastră și trebuie să învățăm să trăim cu această abundență fără să exagerăm. Sau, la fel ca Ezechiel, să mâncăm și să bem cântărit (*Ezec.* 4:9-11).

Neascultarea lui Israel

Dumnezeu a zis foarte clar că mana trebuie adunată în fiecare zi, nu pusă deoparte. Apoi, în a șasea zi, trebuia luată o porție dublă, astfel încât la sabbat, în a șaptea zi, ei să se poată odihni. Unii nu au ascultat și au adunat și pus mana deoparte. De aceea, în versetul 28 Domnul protestează. „Atunci Domnul a zis lui Moise: «Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?»” Astfel, israeliții erau foarte neascultători.

Dumnezeu ne va încerca din punct de vedere economic. Israel a fost ispitit cu lipsuri un timp. Acesta este unul dintre cele zece teste pe care ei nu le-au trecut. Dacă vrem să trecem de pustie spre Țara promisă și apoi spre Sion, trebuie să învățăm să fim mulțumiți cu ce ne dă Dumnezeu (Num. 14:22-23).

NEVOIA DE APĂ

Se murmură din nou împotriva lui Moise

Mergând mai departe, la *Exodul* 17:1-7, oamenii erau, de fapt, gata să îl omoare cu pietre pe Moise din cauza setei lor. Din nou îl critică pe Moise, spunând: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt?” În mod repetat, vedem la israeliți o inimă înrăită de necredință. Vedem din nou reacția fiilor lui Israel în *Exodul* 17:3. „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?” Cu alte cuvinte ei spun că își doresc să se întoarcă în Egipt.

Mă gândesc la un pastor și soția lui, care erau în Franța. (Folosesc pastori pentru a da exemple, dar este valabil pentru oricine.) Au fost profesori într-o școală laică și au predat timp de cincisprezece ani înainte de a intra în păstorire. Replica lor constantă era aceasta: „am renunțat la cincisprezece ani de vechime în muncă pentru a fi în lucrare.” Constant, ei își concentrau atenția la ceea ce renunțaseră și mereu *priveau înapoi*. Soția lui Lot s-a transformat într-un stâlp de sare pentru că mereu se uita înapoi. Israelii nu au ajuns în Țara promisă, deoarece și ei priveau mereu înapoi. De aceea, trebuie să fim foarte atenți la viața noastră și să nu zicem: „Vremurile trecute erau mai bune decât acestea.” Este un verset în *Eclesiastul* 7:10 care avertizează: „Nu zice: «Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?» Căci nu din înțelepciune întrebi așa.”

Mersul la stâncă

În *Exodul* 17:4 vedem că Israel nu avea apă. „Moise a strigat către Domnul și a zis: «Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre.» Domnul a zis lui Moise: «Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca.»”

Exodul 17:5 – „Treci înaintea poporului.” Ascultarea absolută este necesară pentru un conducător. Un conducător trebuie întotdeauna să meargă înaintea oamenilor. Un păstor trebuie să meargă întotdeauna înaintea oilor. Este de datoria păstorului să caute ceea ce are nevoie adunarea. În acest caz ei aveau nevoie de apă; prin urmare, Dumnezeu l-a instruit pe Moise cum să o obțină. Era necesar mersul mai departe al lui Moise. Conducătorul nu trebuie să fie numai în fruntea adunării, ci trebuie să fie capul, din punct de vedere spiritual. Trebuie ca pe plan spiritual să fie înaintea lor. Astfel, Moise a fost ghidat de Dumnezeu către o sursă de apă, iar Israel a băut.

RĂZBOIUL CU AMALEC

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim” (*Exod.* 17:8). Acum s-au luptat cu Amalec (*Exod.* 17:8-16). Amalec este nepotul lui Esau și, după cum știți, Esau era dedicat stomacului său. Astfel, Esau simbolizează carnalul și poftele trupești. Amalec a venit cu război împotriva lui Israel. Una dintre bătăliile pe care va trebui să le purtăm în cadrul congregației este cea împotriva *carnalului*. Amaleciții reprezintă duhul poftelor trupești. Ele vor veni împotriva congregației, iar noi va trebui să fim capabili să luptăm cu ele și să le învingem. Este o descriere foarte interesantă. Atâta timp cât Moise își ținea mâinile ridicate, Israel bătea. Când își lăsa jos mâinile, Amalec bătea. Ceea ce vreau să subliniez este că aceste bătălii nu erau rapide. Nu au luat sfârșit în câteva minute. Uneori luptele noastre împotriva carnalității și poftelor trupești sunt destul de lungi. Un conducător trebuie să persevereze până când obține victoria finală, astfel încât congregația, la fel ca și el însuși, să fie pe deplin eliberați de poftele carnale. Scopul nostru este să ajungem la ceea ce a zis Pavel: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (*1 Tim.* 6:6).

„IETROGARE”

Delegarea puterii și a responsabilității

În *Exodul* capitolul 18 avem ceea ce se numește *ietrogare*. Ietro a fost socrul lui Moise. În versetul 5 se spune că Ietro i-a adus lui Moise familia în pustie. Moise a mers să îl întâlnească și i-a spus despre toată bunătatea pe care Dumnezeu a arătat-o fiilor lui Israel. „Și Ietro a zis: «Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor! Acum cunosc că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii»” (*Exod.* 18:10). „Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu o ardere de tot și o jertfă de mâncare. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit și au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu. A doua zi, Moise s-a așezat să judece poporul; și poporul a stat înaintea lui *de dimineața până seara*. Socrul lui Moise a

văzut tot ce făcea el pentru popor și a zis: «Ce faci tu acolo cu poporul acela? De ce stai *singur* și tot poporul stă înaintea ta, de dimineața până seara?» (Exod. 18:12-14).

Moise a explicat: „Poporul vine la mine ca să ceară sfat lui Dumnezeu. Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei, și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui” (Exod. 18:15-16). „Socrul lui Moise i-a zis: «Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur. Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tălmăciul poporului înaintea lui Dumnezeu, și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învăță-i poruncile și legile; și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă. Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine»” (Exod. 18:17-22).

Ietro spunea: „Nu încerca să duci singur, singurel această mare povară. Alege oameni competenți care să te ajute să cari greutatea! Dacă faci acest lucru, vei putea suporta.” Delegarea autorității este ceva ce fiecare conducător trebuie să învețe. Arta conducerii se bazează pe abilitatea de a delega altora putere și responsabilitate. Pe măsură ce biserica dumneavoastră crește, trebuie să petreceți mai mult timp întărind ceilalți membri ai conducerii și dându-le responsabilități. Astăzi ei se numesc, la modul general, *lideri de grup familial* și calificările pentru aceasta sunt prezentate în versetul 21: „oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei”.

Versetul 20 descrie ceea ce face pastorul de la amvon. De la amvon învățăm adunarea care sunt căile, legile și poruncile lui Dumnezeu. Le arătăm calea pe care trebuie să umble și munca pe care trebuie s-o facă.

În orice caz, pastorul trebuie să se întâlnească *separat* cu membrii conducerii și să îi instruiască. Există un alt verset în *Noul Testament* care merge mână în mână cu această idee. Se găsește în *2 Tim. 2:2* „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” Prin urmare, cheia pentru o bună delegare este să îi învățați pe pastorii dumneavoastră asistenți, iar ei, la rândul lor, vă vor ajuta să aveți grijă de restul turmei.

O persoană poate avea grijă de zece mii de oameni, dacă este bine organizată și are o echipă bine antrenată de pastori asistenți. Dar, uneori este voia lui Dumnezeu să rupă adunarea ca aceasta să devină câteva biserici, pentru că în acest fel s-ar putea înmulți mai bine. Totul depinde de localizare și, bineînțeles, de hotărârea Domnului. A avea multe servicii duminica dimineața nu este întotdeauna

cel mai bun aranjament, deoarece veți tinde să aveți două adunări în aceeași biserică. Poate fi foarte greu.

În *Faptele Apostolilor* este subliniată problema înmulțirii: „În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor” (*Fapte* 6:1). Cei doisprezece apostoli aveau probleme în a-i hrăni și a avea grijă de ei. În *Faptele Apostolilor* 6:3 ei s-au întrunit și au luat o hotărâre. „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.” În *Faptele Apostolilor* 6:2-4 cei doisprezece apostoli au zis celorlalți apostoli: „Nu are nici un rost să părăsim Cuvântul lui Dumnezeu pentru a servi la mese [...] Ci ne vom dedica în permanență rugăciunii și răspândirii cuvântului.” De aceea, apostolii aveau nevoie de mulți alți pastori asistenți calificați, care să poată să aibă grijă de turmă și să se îngrijească și de alte treburi mărunte.

La un nivel personal, cu toate responsabilitățile pe care le am ca și conducător al unei adunări, o școală biblică și angajamente în alte țări, trebuie să deleg autoritatea. Oamenii vin încontinuu și mă întreabă: „Pot să folosesc mașina aceasta de scris?” sau „În ce culoare să vopsesc coșurile de gunoi?” A trebuit să le răspund: „Voi hotărâți”. Un conducător nu își poate încărca mintea cu aceste lucruri. De aceea trebuie să numim oameni pentru anumite sarcini și să le spunem, în limitele normalului: „Ți-am dat autoritate. Îți asumi responsabilitatea pentru rezolvarea acestor probleme, iar dacă ceva e prea dificil pentru tine, atunci vino la mine.”

Întregul univers al lui Dumnezeu depinde de *delegare*. El îi înzestrează pe oameni pentru anumite responsabilități. Ultimul lucru pe care un conducător ar trebui să-l facă este să aibă un ciocan și un cui în mână când ar trebui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să se roage. Dumnezeu are pe alții care pot bate un cui! Acum nu mergeți la biserică și spuneți: „Eu sunt pastorul și de astăzi nu mă veți mai vedea cu ciocanul și cuiele în mână.” Nu aceasta încerc să spun. Nu puteți să vă îngrijiți de toate detaliile. Asigurați-vă că altcineva are grijă de treburile mărunte. Este clar că în Biserica primară slujitorii seniori se dedicau rugăciunii și studierii Cuvântului.

Principala grijă a slujitorului lui Dumnezeu este să predice Cuvântul lui Dumnezeu. În unele locuri din Africa nu au clădiri pentru biserici. Se întâlnesc sub copaci. Într-un sat din Kenya biserica lor era un loc sub un copac, cu mici cioturi și bucăți de lemn între ele care erau folosite pe post de scaune. De fapt, nu avem nevoie de clădiri extravagante. Dumnezeu poate avea o biserică pusă la îndemână de natură. Evident, acest lucru nu ar funcționa în oraș. Ce este o biserică? Este o adunare de credincioși. Când ești pastorul principal și ai mulți oameni în grijă, trebuie să te îndepărtezi de treburile mărunte ale clădirii bisericii. Totuși, pentru a echilibra ceea ce am spus, atunci când începeți *prima dată*, s-ar putea să fiți implicați în construirea unei biserici. În Guatemala am avut responsabilitatea să

supraveghem construirea a mii de case pentru oameni și mă urcam pe acoperiș și băteam cuie. Din fericire, au intrat cum trebuie!

În încheiere, cheia spre ietrogare, cum mai este numită, este să alegeți oameni cu referințe bune. Le dăm responsabilități, dar și autoritate. Aceste două lucruri sunt foarte importante. Dacă cineva este responsabil să facă ceva, atunci trebuie să aibă și autoritate. Una dintre cheile pentru o bună cârmuire este să nu vă amestecați în *detalii*. Odată ce ați numit pe cineva, lăsați-l să-și facă treaba, dar, evident, conducătorul trebuie să verifice să vadă dacă este făcută.

F. LA MUNTELE SINAI

Afară din Egipt	Cades Barnea	Sfârșitul pustiei
	La Sinai	
	11 luni	
	2 ani	38 de ani
	10 încercări	Rătăcire
<i>Exodul</i> 13	<i>Numeri</i> 13-14	Începând cu
<i>Numeri</i> 20		
<i>Psalzii</i> 105:37	<i>Evrei</i> 3:7-19	<i>Deuteronomul</i>

Au ajuns la Sinai în cea de-a treia lună, cam la 50 de zile după plecarea din Egipt. Sinai este un fel de *cincizecime*. Au făcut tabără la Sinai timp de 11 luni, de la *Exodul* 19:1 până la *Numeri* 10:10, un total de 59 de capitole consecutive. De-a lungul acestui timp, Moise a primit Legea, modelul pentru cort, sărbătorile și jertfele și toate celelalte porunci.

La doi ani după ce au părăsit Egiptul, Israelul ajunge la Cades Barnea (*Num.* 13-14). După ce L-au ispitit pe Domnul de zece ori, El le-a jurat că nici unul dintre ei nu va intra în țară (*Num.* 14:22-23). Astfel, au rătăcit încă 38 de ani. *Numeri* capitolul 20 descrie sfârșitul pustiei. De aceea, între capitolul 19 și 20 există un gol mare în care nu a fost înregistrată istoria anilor pierduți. Anii petrecuți în rătăcire sunt nesemnificativi pentru Dumnezeu.

Am ajuns acum la Muntele Sinai din *Exodul* 19:1-2 și doresc să insist asupra unei fraze scurte: „în a treia lună”. Sărbătoarea celei de-a treia luni era *sărbătoarea Cincizecimii*. Vă rog să deschideți acum la harta de la pagina 2. Vă amintiți, toate sărbătorile Domnului sunt enumerate în *Leviticul* capitolul 23. Ceea ce vreau să spun este că atunci când au ajuns la Sinai, au poposit la poalele Muntelui Sinai în a treia lună, iar sărbătoarea celei de-a treia luni este *Cincizecimea*. Prin urmare, Sinai este un *tip* de cincizecime, iar evenimentele ce transpar pe Muntele Sinai sunt legate de experimentarea cincizecimii. Ele sunt un simbol a ceea ce se întâmplă la botezul cu Duhul Sfânt. Acesta este un adevăr minunat, deoarece adesea noi echivalăm, pur și simplu, botezul cu Duhul Sfânt cu vorbitul în limbi și aceasta este tot. În realitate, există multe alte binecuvântări cuprinse în experiența cincizecimii.

CHEMAT ÎN PREZENȚA LUI

Înainte de toate, israeliții au fost chemați în prezența lui Dumnezeu. „Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul *l-a chemat de pe munte*, zicând: «Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel.»” Prin urmare, la Muntele Sinai avem prezența lui Dumnezeu și vocea lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a vorbit foarte clar lui Moise. În botezul cu Duhul Sfânt este foarte, foarte clar că prezența lui Dumnezeu ni se revelează într-un mod cu totul nou. Îl auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne într-un mod pe care nu-l cunoșteam înainte. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, i-a dat anumite promisiuni pentru Israel. Aici sunt câteva dintre aceste promisiuni.

Purtat pe aripi de vultur

În *Exodul* 19:4 El a zis: „V-am purtat pe aripi de vultur.” Dumnezeu vrea ca noi să fim creștini-vulturi. Vulturul este o pasăre cu particularități interesante care sunt foarte importante. De exemplu, vulturul are ochi ce îi permit să vadă lucrurile foarte aproape, dar, de asemenea, are și niște ochi telescopici care îi permit să vadă lucrurile de foarte departe. Ca și creștini, dar mai ales ca și conducători, este foarte important să avem ochi de vultur. Trebuie să acordăm atenție detaliilor vieții de aproape, dar trebuie și să avem o viziune cu bătaie lungă.

Soției mele nu îi plac șerpii. Când eram în Camerun ca misionari, erau șerpi peste tot. În Africa se face noapte foarte repede. Se înnoptează brusc, iar atunci când vorbești despre Africa cea neagră, e într-adevăr foarte neagră. Este atât de întuneric, încât, literalmente, poți atinge întunericul. Evident, nu îți poți opri activitatea la 6 sau 6:30 seara. Trebuie oricum să ieși. În această zonă nu sunt străzi, ci numai cărării pe care să umbli. Nu numai că umbli cu o lanternă, dar trebuie să îți legi una de picior și ea trebuie să lumineze pe cărare ca să nu calci pe

vreunul dintre acești micuți. Această experiență ne-a oferit o nouă înțelegere a psalmului 119:105: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Cuvântul lui Dumnezeu ne arată înainte pe cale ceea ce trebuie să vedem, dar ne dă și lumină pentru situațiile actuale. Așa sunt ochii unui vultur – au vedere pentru aproape și pentru departe.

Cu ce se hrănește un vultur? Îi place să devoreze șerpi! Ei bine, să revin la subiectul despre soția mea și șerpii ei. Domnul i-a dat un scurt vis, care s-a împlinit, de fapt, a doua zi. Dumnezeu i-a arătat în vis că șerpilor le este foarte frică de oameni. Ceea ce a trebuit să învățăm în Africa și în alte țări asemănătoare este că Dumnezeu i-a dat lui Adam stăpânire reală asupra animalelor. Noi stăpânim asupra lor. Dacă nu ne este frică de ele și mergem spre ele, se vor da înapoi.

Dumnezeu i-a dat un vis soției mele. Mergea printr-o iarbă foarte deasă. Acolo era un șarpe și, pentru că i-a fost frică de ea, a fugit. A doua zi se afla exact în acel loc cum văzuse în vis și chiar așa s-a și întâmplat. Ea mergea, iar șarpele a văzut-o și a fugit în iarbă. Ceea ce vreau să subliniez este că demonilor le este foarte frică de noi, nu pentru ceea ce suntem, ci datorită Celui ce este în noi. Șerpilor le este *frică* de vulturi. De aceea, nu trebuie să ne fie teamă de demoni și nici de duhurile rele. Lor le este frică de noi! Întunericul nu învinge lumina, dar lumina învinge întunericul. Aceasta trebuie să fie întotdeauna atitudinea noastră.

Îmi amintesc de o soră dragă care a trebuit să petreacă o noapte într-o casă bântuită de duhuri. Oamenii au văzut acolo apariții, mai ales în camera ei. Noaptea a fost trezită brusc de aceste apariții oribile. A spus simplu: „De ce îmi tulburați liniștea și somnul? Acum plecați!” Iar apariția a dispărut, pur și simplu. Aceasta este atitudinea unui *creștin-vultur*. Țineți minte, șarpelui îi este frică de vultur, nu vulturului de șarpe. Vulturul coboară după șarpe; șarpele fuge de vultur. Nu invers.

Comoara specială a lui Dumnezeu

În *Exodul* 19:5 El spune: „Îmi veți fi o comoară dragă.” În versetul 4 El zice: „v-am adus aici la Mine”. În ochii lui Dumnezeu, fiii lui Israel sunt o comoară specială. Toți cei răscumparați sunt o comoară pentru El, deoarece El a plătit un preț mare pentru noi. Niciodată nu plătim un preț mare pentru ceva ce nu prețuim. Totuși, mai este ceva de luat în considerare.

Împărăția de preoți

În versetul 6 El spune: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Ei au fost predestinați să devină împărați și preoți. Planul lui Dumnezeu era ca întregul popor al lui Israel să devină împărați și preoți. *1 Petru* 2:5, 9 se referă la cei răscumparați ca fiind o preoție împărătească. Biserica a recuperat ceea ce Israel

a pierdut. Suntem chemați să fim făcuți împărați și preoți. Dar țineți minte, împărații și preoții nu se *nasc*, ei sunt *făcuți*. (Vezi *Apoc.* 5:9-10; *1 Sam.* 2:8.)

SFINȚIREA POPORULUI

În *Exodul* 19:10 se vorbește despre o minunată sfințire. Unii se pot întreba: „În ce fel se leagă acest lucru de botezul cu Duhul Sfânt?” Se leagă de botezul cu Duhul Sfânt, deoarece este necesară o *calificare* pentru a primi acest botez, lucru trecut uneori cu vederea. Duhul Sfânt este dat celor care *îl ascultă*. „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, *pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El*” (*Fapte* 5:32). Astfel, există un simț al supunerii care este necesar pentru a primi botezul cu Duhul Sfânt.

Cunoșteam o anumită soră care era pastor și care avea o întâlnire cu cei care doreau să primească botezul cu Duhul Sfânt. O femeie care ieșise în față pentru rugăciune a strigat către Domnul: „Doamne, botează-mă în Duhul Sfânt.” Pastorul a spus în sinea ei: „Doamne, această femeie sigur va primi ce cere.” Dar Domnul i-a deschis ochii și ea a văzut-o pe această femeie așa cum o vedea Dumnezeu. Atunci a înțeles de ce femeia nu-L putea primi pe Duhul Sfânt. Ea nu trăia în ascultare. Aș dori să vă mai dau un exemplu. Un frate căuta botezul cu Duhul Sfânt și, pe când se ruga, Domnul i-a vorbit: „Du-te în camera alăturată, la colivie și dă drumul pasării.” Această pasăre nu se născuse în captivitate. El a prins-o și a ținut-o în captivitate. În ascultare totală de Dumnezeu, precum un copil, el a mers în cameră, a deschis colivia și a dat drumul pasării. Astfel a ascultat! A eliberat pasărea, a mers înapoi și a primit botezul cu Duhul Sfânt.

Ceea ce spun este că, uneori Dumnezeu cere un act de supunere înainte ca noi să primim botezul cu Duhul Sfânt. El este Botezătorul! Deci, fiți foarte atenți ca aceste lucruri să fie accentuate oamenilor dumneavoastră. Sunt momente când Dumnezeu spune: „Te voi boteza în Duhul Sfânt, dar mai întâi îți cer să răspunzi aceluia lucru despre care ți-am vorbit.” De aceea trebuie să studiem *Scripturile*, altfel îi vom duce pe oameni la frustrare. Pur și simplu spuneți oamenilor: „Haideți să așteptăm un moment. Haideți să stăm în liniște.” Uneori este bine pentru oameni să vină și doar să stea în liniște înaintea Domnului. Faceți liniște și spuneți: „Lăsați-L pe Domnul să vă vorbească. Dacă există ceva în viața voastră pe care Dumnezeu pune degetul și voi nu ascultați, așezați acel lucru în fața lui Dumnezeu înainte să ne rugăm pentru botezul cu Duhul Sfânt.” Este uimitor! Oameni care au căutat ani de zile, intră în botezul cu Duhul Sfânt atunci când împlinesc un act de supunere care li se cere.

PRIMIREA LEGII – CELE ZECE PORUNCI

Moise a primit și Legea. Un lucru în privința căruia trebuie să fim foarte hotărâți este faptul că cele zece porunci au și astăzi semnificație. *Nicăieri nu este nici măcar sugerat* că aceste zece porunci sunt revocate. Domnul Isus Cristos ne-a învățat clar în *Matei* 5:17: „Să nu credeți că am venit să desființez Legea sau Prorocii; am venit nu să desființez, ci să împlinesc.” Atunci întrebarea este: cum ne afectează legea în ziua de azi? *Romani* 8:4 ne spune clar că legea trebuie *împlinită* în noi: „pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi”. Dacă cineva ne întreabă care este scopul noului legământ, acesta este răspunsul: „Îmi voi pune legile în mintea lor și le voi scrie în inima lor: și le voi fi Dumnezeu, iar ei vor fi poporul Meu.” Ce este noul legământ? Noul legământ nu este legea scrisă pe bucăți de piatră, ci este scrisă în inima noastră. Țineți minte, în momentul botezului cu Duhul Sfânt trebuie să existe o nouă apreciere a poruncilor lui Dumnezeu. Există zece porunci. Practic, ele sunt împărțite în *două*, pe două bucăți de piatră. Primele se referă la îndatoririle noastre către Dumnezeu (poruncile de la 1 la 4). Celelalte sunt îndatoririle noastre față de aproapele nostru (poruncile de la 5 la 10). Acestea sunt date în *Exodul* 20.

CONFIRMAREA LEGĂMÂNTULUI CU ISRAEL

În *Exodul* 23:20-33 Dumnezeu confirmă în mod minunat legământul Său cu Israel. Apoi, în capitolul 24:1-2 Domnul le cere lui Moise și bătrânilor să urce spre El mai mult pe munte. „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu, și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel, și să vă închinați de departe. Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și poporul să nu se suie cu el.” *Exodul* 24:7-8 ne spune: „Și Moise a luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.» Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: «Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.»”

PATRUZECI DE ZILE ȘI NOPTI PE MUNTE PRIMEȘTE MODELUL DE CORT

În *Exodul* 24:9-10 putem citi: „Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Și ei *au văzut* pe Dumnezeul lui Israel.” Literalmente, L-au văzut pe Dumnezeu. Eu am convingerea că la botezul cu Duhul Sfânt Dumnezeu devine vizibil. Uneori avem viziuni despre Cristos sau viziuni despre cer și aceasta este ceea ce ei au trăit. Toate aceste lucruri s-au întâmplat pe Muntele Sinai. Ceea ce încerc să fac este să vă prezint aceste lucruri, astfel încât să vedeți măsura binecuvântării botezului cu Duhul Sfânt. Rezultatul a fost că Moise a stat patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe munte. În tot acest timp el a primit modelul cortului (24:9-18).

Măsurile exterioare ale curții din afară sunt: lungimea de o sută de coți, lățimea de cincizeci de coți de fiecare parte și înălțimea de cinci coți. Astfel, întreaga suprafață a curții este de o mie cinci sute. O mie cinci sute corespunde cu o mie cinci sute de ani ai *Legii*, de la Moise la Cristos. Măsurile pentru locul sfânt sunt douăzeci ori zece ori zece egalând două mii. Două mii de ani este perioada Bisericii. Chivotul este de zece pe zece pe zece, stăpânirea de un mileniu a lui Cristos pe pământ.

Prin urmare, la botezul cu Duhul Sfânt (Sinai) primim o înțelegere a planului lui Dumnezeu pentru vremuri. O mie cinci sute sunt măsurile exterioare, *suprafața* curții exterioare, pânza care acoperă peretele. O mie cinci sute este vârsta legii, de la Moise la Cristos. Măsurile locului sfânt, pentru că are acoperământ, devin *cubice*. Este douăzeci ori zece ori zece, care este vârsta bisericii. De la prima venire a lui Cristos până la cea de-a doua sunt aproximativ două mii de ani. Locul preasfânt, zece pe zece pe zece ori o mie, este împărăția de o mie de ani a lui Cristos pe pământ. Astfel, cu botezul Duhului Sfânt vine și înțelegerea planurilor lui Dumnezeu pentru vremuri.

VITELUL DE AUR

În capitolul 32, Moise a fost patruzeci de zile pe munte, iar oamenii au devenit nerăbdători din cauza întârzierii. Oamenii murmurau zicând: „Moise nu mai coboară.” În *Exodul* 32:1 ei au venit la Aaron cerând: „Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.” Rezultatul a fost un vițel din metal topit. Și Aaron le-a spus în 32:4: „Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.” Aici îl avem pe Aaron, pastor asistent și proroc al lui Dumnezeu făcând un vițel de aur și spunând: „Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.”

Iar acum vreau să vă uitați la versetul cinci: „Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui și Aaron a strigat și a zis: «Mâine va fi o sărbătoare pentru Domnul!»” Acum trebuie să vedem cum au pus împreună idolatria și închinarea la Dumnezeu. Acest lucru nu s-a întâmplat numai cu Israel, ci, din păcate, se întâmplă și în *bisericile penticostale*. În unele biserici penticostale există idolatrie, un amestec de închinare și un amalgam de duhuri. Unele biserici carismatice sunt un adevărat amalgam. Ei țin sărbătorile Domnului, dar totuși se închină altor dumnezei.

Cu ani în urmă am fost într-o biserică în Elveția. În timpul serviciului Dumnezeu mi-a deschis ochii și am văzut pe un podium un înger al Domnului și un demon. Era așa un amestec! Există ungere acolo, dar mai există și influență din alte părți. De ce? Pentru că inimile oamenilor nu erau întregi, iar în adunare exista păcat. Trebuie să înțelegem lucrurile acestea. Trebuie să vedem atitudinea conducătorului și marea ispită cu care acesta se va confrunta. Ispita este descrisă în

Exodul 32:9-10: „Și Domnul a zis lui Moise: «Văd poporul acesta și iată, este un popor încăpățânat. Acum, lasă-Mă; mânia Mea se va aprinde împotriva lor: și-i voi mistui; dar din tine voi face un neam mare.»”

Aceasta este o încercare mare pentru orice om. (Vezi *Ezec.* 20:15.) Dumnezeu a zis: „Îi voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.” Totuși, Moise s-a gândit mai mult la copiii lui Dumnezeu decât la sine. Se mai gândea la cinstea lui Dumnezeu. Aici vedem atitudinea unui conducător adevărat! Moise se identifică cu poporul. În *Romani* 9:1 Pavel a spus: „Spun adevărul în Cristos, nu mint; conștiința îmi este martoră în Duhul Sfânt că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape că doream să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, rudele mele după trup.” Uneori Dumnezeu cere un conducător care mijlocește și întoarce mânia lui Dumnezeu de la oameni când aceștia sunt răzvrățiți.

LEVI RĂSPUNDE CHEMĂRII

„Și Moise s-a așezat la ușa taberei și a zis: «Cine este pentru Domnul, să vină la mine!» Și toți fiii lui Levi s-au strâns la el” (*Exod.* 32:26). Uitați-vă – există o alegere. Când vine vorba, cine este cu adevărat de partea lui Dumnezeu? Unsprezece triburi nu au stat de partea lui Dumnezeu! *Levi a trebuit să ia o decizie împotriva propriilor frați*. (Dacă vrei să fii prietenul tuturor, nu vei ajunge niciodată la Sion.) Câteodată, când suntem chemați să alegem între Cristos și a fi împreună cu frații, prin harul lui Dumnezeu trebuie să luăm hotărârea corectă de a fi de partea lui Cristos. Când, în cele din urmă, Israel a ajuns la Sion, după mulți ani, în principal tribul lui Levi a locuit acolo.

Trebuie să spun următorul lucru despre călătorie: deși a fost o călătorie geografică de la Egipt înspre Țara promisă și spre Sion, este, de fapt, o călătorie pe care fiecare dintre noi trebuie să o facem în viața creștină. Dacă suntem conducători, vom fi responsabili pentru aducerea bisericilor noastre la Sion. Prin urmare, nu este numai un studiu academic, ci un mod de viață.

Levi a trebuit să ia o decizie împotriva propriilor frați. Dacă vrei să fii prietenul tuturor, nu vei ajunge niciodată la Sion. Când suntem chemați să alegem între Cristos și a fi împreună cu frații, prin harul lui Dumnezeu trebuie să luăm hotărârea corectă de a fi de partea lui Cristos.

MOISE MIJLOCEȘTE PENTRU ISRAEL

Acum doresc să ridic unele dintre problemele conducerii. Una este să privim din punctul de vedere al fiilor lui Israel și alta să privim din punctul de vedere al lui Moise. Un conducător trebuie să aducă adunarea cu el. Nu este o

problemă de a merge el însuși acolo, ci trebuie să aducă și congregația. A, și problema cu care s-a confruntat Moise! Una dintre ele era apostazia pastorului asistent, Aaron. Propriul lui frate a fost acela care a devenit apostat pentru o vreme. Și, cu toate acestea, Moise a reușit să facă față tuturor acestor probleme. Atitudinea multora va fi: „Eu merg mai departe orice ar fi.” Atitudinea lui Moise a fost: „Doamne, adu-i pe toți.”

Un conducător are nevoie de *compensații*, din cauza stresului ridicat. Acest lucru este recunoscut în lumea afacerilor. Aceia care administrează pozițiile de frunte au multe compensații. Li se dau mașini în plus, case și călătorii în străinătate. Nu sugerez că și noi ar trebui să avem aceste lucruri. Din punct de vedere *spiritual*, compensația noastră este că avem o relație cu Dumnezeu. Ca și conducător vom avea parte mai mult de prezența lui Dumnezeu.

DUMNEZEU ÎI VORBEȘTE LUI MOISE FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Compensația pe care Moise a primit-o a fost că a văzut fața lui Dumnezeu și a vorbit cu El față în față, așa cum cineva vorbește cu un prieten. Apoi Moise răspunde în *Exodul* 33:15 spunând: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.” El era foarte conștient că prezența lui Dumnezeu trebuia să fie acolo tot timpul. Este atât de important să nu întreprindem nimic fără prezența lui Dumnezeu!

Moise strigă în versetul 18: „Arată-mi slava Ta!” Un conducător trebuie să fie pe aceeași frecvență cu Dumnezeu. Aș dori să deschidem la *Psalmlui* 27:4 unde David spune: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.” Un conducător trebuie să fie pe aceeași frecvență cu Dumnezeu într-atât încât în realitate el să nu dorească decât un lucru – pe Cristos Însuși. Acest lucru este scos în evidență de viața lui Moise. „Arată-mi slava Ta!” Nu îl găsim pe Moise cerând ceva pentru sine. El tânjește numai după gloria lui Dumnezeu. Împăratul David, care avea tot ce și-ar putea dori cineva, a spus: „Doresc un singur lucru și acela este să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.”

Putem vedea acordarea pe aceeași frecvență cu Dumnezeu și în viața apostolului Pavel când el exclamă în *Filipeni* 3:8: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos.” Avem aici același strigăt din inimă în trei locuri din Cuvântul lui Dumnezeu: în viața lui Moise, în viața lui David și, de asemenea, în viața lui Pavel.

Un conducător ar fi distrus dacă *dorințele* lui ar fi orientate spre priorități necorespunzătoare. Dacă *dorința lui cea mai fierbinte* este să aibă o congregație

numeroasă, o biserică frumoasă, un cont bancar mare, popularitate sau o poziție de prestigiu, va fi cu siguranță ruinat. Acestea nu au fost priorități pentru oamenii din *Scriptură* care au avut parte de toate aceste binecuvântări. Dorința lor a fost persoana lui Isus Cristos. Bucuria și plinătatea prezenței lui Dumnezeu este un lucru care nu ni se poate lua. Putem fi dezamăgiți pe orice alt plan și totuși să învingem, deoarece nu acesta este lucrul pe care îl urmărim cu adevărat. Domnul a spus despre Maria: „Și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (*Luca* 10:39-42). Ea a stat doar în prezența Domnului. Care este dorința noastră cu adevărat?

Am avut privilegiul de a întâlni mulți oameni care au succes în viața lor de creștini. Ei mi-au spus: „Avem o congregație numeroasă și prosperitate pe toate planurile, dar nu prea înseamnă mare lucru pentru noi. Lucrarea nu înseamnă nimic pentru noi. Suntem interesați numai să-L întâlnim pe Dumnezeu. Le-am părăsi pe toate dacă acest lucru ar însemna să-L cunoaștem mai bine pe Cristos.” Trebuie să avem o astfel de atitudine în inima noastră, deoarece putem pierde totul în această viață. Dar, dacă nu înseamnă nimic pentru noi, atunci nu am pierdut nimic. Acele lucruri care *nu se pot pierde* trebuie să fie țelul nostru și dorința noastră arzătoare.

Isus niciodată nu a râvnit la titluri pământești. Pavel a spus: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (*Filip.* 2:5). De fapt, s-ar putea traduce: „n-a crezut ca un lucru de apucat la care să râvnească”. Nu râvniți titluri. Înseamnă foarte, foarte puțin. La prima vedere poți să ai totul, dar să nu ai cel mai important lucru – pe Însuși Cristos.

URMĂTOARELE PATRUZECI DE ZILE ȘI NOPTI PE MUNTE

Un conducător trebuie uneori să treacă prin anumite situații nu din cauza propriilor păcate, ci pentru păcatele altora. O congregație își poate trage conducătorul în urmă. Uneori un pastor trebuie să treacă prin anumite experiențe nu din cauza eșecurilor sale, ci în urma căderilor congregației. Dacă suntem în legătură cu oameni care *nu* progresează, atunci și noi suntem trași în spate. Acest lucru nu implică, bineînțeles, că pierdem *pentru eternitate*. Așa că Moise, după ce a stat patruzeci de zile și nopți pe munte, trebuie să mai stea încă patruzeci de zile și nopți. (Comparați *Exod.* 34:28 și *Exod.* 24:12-18.)

Cinci feluri în care Domnul vrea să fie cunoscut

În capitolul 34:6, Domnul se descoperă pe Sine lui Moise. Felul în care Iehova Se descrie pe Sine lui Moise este foarte interesant, deoarece acesta este modul în care Domnul *dorește să fie cunoscut*. 1) El este îndurător. Este cea mai înaltă calitate a lui Dumnezeu. Este atitudinea unui conducător de stat. Numai șeful

de stat are puterea de a arăta îndurare. 2) Plin de har. 3) Îndelung răbdător. 4) Plin de bunătate. 5) Adevăr.

Acestea sunt cele mai importante cinci atribute ale naturii lui Dumnezeu. Când Moise I-a cerut lui Dumnezeu să se descopere, primul lucru pe care Dumnezeu a vrut ca omul să-l știe despre El a fost faptul că El este *milostiv*. Dorește să fie cunoscut ca un Dumnezeu milostiv. Când studiem cortul, vom descoperi că cea mai înaltă revelație a lui Dumnezeu este *capacul ispășirii*, prezența lui Dumnezeu deasupra capacului ispășirii. El este milostiv, îndelung răbdător, plin de har și darnic în bunătate și adevăr. Așa că, atunci când umblăm cu Dumnezeu, trebuie să excelăm în aceste cinci aspecte. Trebuie să excelăm în îndurare, har, răbdare, bunătate și adevăr. *Bunătatea* înseamnă „incapacitatea de a face rău”. Domnul mi-a apărut o dată și mi-a spus: „Atinge-Mă – sunt bun în totalitate. Sunt incapabil să fac rău.” De asemenea, al cincilea atribut este adevărul. El nu a spus „dețin adevărul”, ci „Eu sunt adevărul”.

CONSTRUIREA CORTULUI ÎNTÂLNIRII

Pe măsură ce mergem mai departe, vedem construirea cortului întâlnirii în *Exodul* 36. Cum putem aplica adevărurile cortului întâlnirii în propriile noastre vieți? Dimensiunile și detaliile cortului au început să se arate în 25:8, dar au fost întrerupte de episodul cu vițelul de aur și de mijlocirea lui Moise din capitolele 32, 33 și 34. Acum, în capitolul 36, ei înalță cortul și totul e terminat în capitolul 40. Ce era, mai exact, cortul întâlnirii? Era un cort în care Dumnezeu să locuiască sau un sanctuar. Ar mai putea reprezenta și Biserica.

Sunt aici câțiva pași care ne-ar putea ajuta. Moise a scos poporul din Egipt. Aceasta reprezintă experiența mântuirii. Apoi i-a condus prin Marea Roșie sau botezul în apă. De acolo i-a dus în botezul cu Duhul Sfânt la Sinai. Următorul eveniment a fost construirea cortului sau a bisericii. Este vorba despre când putem construi o biserică – atunci când avem o adunare botezată cu Duhul Sfânt, duhul lui Dumnezeu curge, iar prezența lui Dumnezeu este acolo. Acela este și momentul când va avea loc o abundență a finanțelor pentru a construi. Există bunăstare financiară atunci când prezența lui Dumnezeu este acolo. Prin urmare, așteptați binecuvântarea lui Dumnezeu. Aduceți-i pe oameni la Muntele Sinai, locul unde binecuvântarea lui Dumnezeu și prezența lui Dumnezeu sunt vizibile. Acesta este momentul pentru a înalța o biserică. Până când Dumnezeu nu ne stabilește într-un loc permanent, trebuie să poposim în tot felul de construcții neîncăpătoare și grupuri familiale.

Astfel, în *Exodul* 36 au început pregătirile pentru cort. În *Exodul* 40, pregătirile sunt încheiate, iar cortul este înălțat (*Exod.* 40:2; 40:33). Pe când încă aveau tabăra la Sinai, lui Moise i s-au dat poruncile pentru sărbători și jertfe și toate regulile pentru preoție (*Lev.* 27:24).

CONSACRAREA LUI AARON CA MARE PREOT

În *Leviticul* 8 Dumnezeu îi spune lui Moise să-l consacre pe Aaron și fiii lui. Gândiți-vă un moment la harul lui Moise. Aaron a fost cel care a prezentat fiilor lui Israel idolatria, prin vițelul de aur. Gândiți-vă doar la acest lucru. Îl avem pe Moise, care e dedicat cu toată inima lui Dumnezeu, pe munte, primind revelația de la Dumnezeu. În timp ce el e pe munte, propriul său frate, însuși pastorul asistent îi conduce pe fiii lui Israel către idolatrie. Cât har din partea lui Dumnezeu și a lui Moise să-l numească pe Aaron mare preot!

Cât de important este să trecem peste greșelile oamenilor! Dumnezeu este capabil să restaureze și să împlinească o lucrare în cineva care a greșit amarnic! Ajung astfel la un punct pe care doresc să-l subliniez din nou. S-ar putea să avem un pastor asistent care se întoarce împotriva noastră, dar apoi Dumnezeu zice: „Primește-l înapoi, și-a învățat bine lecția; s-a pocăit cu adevărat.” A fi capabil să-l primești înapoi este semnul unui mare conducător. Lucrul care este atât de important e că omul din vârf nu îl îndepărtează pe cel care a greșit. Măreția lui Moise este arătată aici.

NUMĂRĂTOAREA OAMENILOR

În *Exodul* 40 cortul a fost înălțat și terminat. În *Leviticul* au fost date toate poruncile și legile pentru sărbători și jertfele lui Israel. De asemenea, Aaron și fiii săi au fost consacrați preoției. În primele nouă capitole ale cărții Numeri a avut loc un recensământ al triburilor. Apoi tabăra a fost *împărțită* corespunzător, fiecare trib la locul său, pentru a înlesni deplasarea în ordine atunci când aveau să plece spre Țara promisă. Tribul lui Levi a fost separat de restul lui Israel pentru slujirea în cort. În capitolul nouă ei au ținut Paștele exact la un an după ieșirea din Egipt. Totul era acum pregătit pentru a avansa spre Cades la granița Canaanului.

SĂRBĂTORIREA PAȘTELOR

La un an după ce au ieșit din Egipt a fost ținută sărbătoarea Paștelor în cea de-a paisprezecea zi a primei luni. Erau deja la Sinai de vreo zece luni (*Num.* 9:1-14).

Paștele – a început Vremea Legii, de la Moise la Cristos.

Cincizecimea – a început Vremea Bisericii, care se termină cu cea de-a doua venire a lui Cristos.

Cortul – începe Mileniul, când Isus vine din nou.

Perioada între Moise și Cristos a fost o vreme a Paștelor. Aceasta era principala lor sărbătoare. Vremea Bisericii a început cu sărbătoarea Cincizecimii,

iar, în principiu, vremea Bisericii este guvernată de sărbătoarea Cincizecimii. *În principiu*, sărbătoarea cortului este sărbătoarea mileniului.

PRIMEȘTE AJUTORUL LUI HOBAB

„Moise a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: «Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: ‘Eu vi-l voi da.’ Vino cu noi și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel.»” (*Num.* 10:29). În versetul 31 Moise continuă să-i ceară socrului său ajutor. „Nu ne părăsi, te rog, fiindcă tu cunoști locurile unde putem să poposim în pustie; deci tu să ne fii călăuză.”

În *Numeri* 10:11 citim că Israel și-a reluat drumul spre țara Canaanului, după ce au stat la Muntele Sinai unsprezece luni. Totuși Moise, care-L cunoștea pe Dumnezeu așa de bine, depindea de cunoșterii terenului pentru a-l ajuta. Moise, care era mai spiritual decât socrul său, îi cere sprijinul și ajutorul. Acest lucru arată o mare smerenie din partea lui Moise.

Este bine să Îl rogi pe Dumnezeu să te înconjure de specialiști. Este absolut imposibil pentru un singur om, indiferent cât de spiritual este, să le știe pe toate. Isaac Newton, care a trăit în secolul al XVII-lea, a fost unul dintre ultimii oameni care știa câte ceva din toate. La acea vreme cunoștințele fuseseră duse numai până la un anumit nivel și încă era posibil ca un om să știe câte ceva despre orice. Dar astăzi este absolut imposibil ca un om să știe totul. Atunci când avem o biserică, trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu: „Doamne, dă-mi specialiști de care am nevoie. Dă-mi meșterii care să facă amvonul și să cableze sistemul audio.” Dumnezeu ne poate da meșteri, astfel încât fiecare nevoie să fie împlinită. Moise era o persoană deosebită, însă depindea de acest om. El i-a spus: „Te rog fii ochii noștri. Cunoști această pustie mai bine decât noi.” Pentru aceasta este nevoie de smerenie. Moise ar fi putut spune: „L-am întâlnit pe Dumnezeu față în față; le știu eu pe toate.” Ar trebui să medităm la această atitudine.

G. DE LA MUNTELE SINAI LA KADESH FOCUL LUI DUMNEZEU ÎI ARDE PE CEI CE CÂRTEȘC. O MULȚIME DIVERSĂ POFTEȘTE CARNE

În *Numeri* 11:1-3 îi găsim pe oameni lamentându-se iarăși, chiar și după toate câte a făcut Dumnezeu pentru ei. De aceea, Dumnezeu a trimis foc și i-a mistuit. În versetul patru avem o altă problemă. „*O mulțime diversă*, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit poftă, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă și să zică: «Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care-i mâncam în Egipt și care nu ne costau nimic, de castraveți, de pepeni, de praz, de ceapă și de usturoi.»”

Dumnezeu ne dă mâncare din abundență, dar uneori El nu ne dă hrana cu care suntem obișnuiți. Mâncarea englezească este foarte simplă. Cred că nimeni nu e atras de Anglia, dacă e un gurmand. Mâncarea franțuzească este superbă. Cu ani în urmă, am mers din Anglia în Franța și, englez fiind, eram obișnuit cu mâncarea simplă. Dintr-o dată, în față mi se așeza mâncare sățioasă, din care nu mai mâncasem niciodată. Dar știți ce pofteam cel mai tare? Prăjitură englezească cu fructe!

Era groaznic! Iată-mă aici, încercând să obțin victoria asupra prăjiturii englezești cu fructe. În orice caz, salvarea mi-a venit prin intermediul unei doamne englezoaice misionară, care într-o zi mi-a zis: „Știu exact de ce ai nevoie. Vii la patru la un ceai?” Când am ajuns, a spus: „Știu ce vrei.” Și a luat de pe raft o prăjitură englezească cu fructe. Odată le-am povestit această întâmplare celor din Noua Zeelandă, iar la următorul serviciu divin au apărut unsprezece prăjituri englezești cu fructe. De atunci, de fiecare dată când mă întorc acolo, găsesc întotdeauna câte o prăjitură englezească cu fructe. Aș fi dorit să am așa *roade* după fiecare mesaj pe care l-am predicat!

Câteodată Dumnezeu ne dă hrană foarte sățioasă, dar preferințele noastre sunt altele. În seminariile noastre din străinătate oferim suficientă mâncare pentru toți. Dar în unele țări, dacă nu oferim *orez*, ei consideră că nu au mâncat, chiar dacă le-am oferit carne și legume. Prin urmare, *preferințele culinare* sunt o problemă universală.

Unul dintre foștii noștri studenți a avut o astfel de problemă în Camerun. El a vrut să transfere un pastor de la o biserică la alta, iar pastorul i-a zis: „Nu pot merge, Massa, ei nu găsesc ca mine.” Aceasta era singura lui obiecție. Dumnezeu i-a dat lui Israel hrană, dar ei doreau mâncarea cu care erau obișnuiți în Egipt – castraveți, pepeni, praz și usturoi.

Un lucru pe care trebuie să-l învingem în lucrare este *apetitul* nostru, astfel încât să mâncăm ce ni se așează înainte (*1 Cor.* 10:27). Acesta este singurul mod de a reuși, în cazul în care călătorim mult. Trebuie să fim recunoscători și să-L mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce ne dă. Unul dintre prietenii mei care este misionar în Africa a mâncat numai orez timp de nouă luni. Un alt prieten din America de Sud a trăit practic cu banane ani de zile. El a spus: „Nu știam că e posibil să mănânci bananele gătitе în atâtea feluri.” Țineți minte doar *Numeri* 11:5 dacă sunteți trimiși pe terenul de misiune și asigurați-vă să nu vă împiedicați, așa cum a făcut-o *mulțimea diversă* de oameni.

Deci, vedem că Moise conducătorul, se confrunta cu o problemă din cauza nemulțumirii și plângerilor oamenilor. Pastorii vin la mine și-mi spun: „Nu știu dacă mai pot suporta mult. Nu mai suport să merg încă o zi la amvon.” Și atunci îi întreb: „De ce?” Iar ei îmi răspund: „Oamenii se plâng, cârtesc și sunt nervoși și supărați din orice. Nu pot face nimic bine. Nimic nu îi mulțumește! Am obosit și

nu cred că mai rezist încă o zi.” Așa a fost și cu Moise. Atunci Moise a adus problema înaintea lui Dumnezeu.

MOISE STRIGĂ CĂTRE DOMNUL

„Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui și la ușa cortului lui. Mânia Domnului *s-a aprins cu tărie*. Moise s-a întristat” (Num. 11:10). Ce loc dificil în care să fii conducător! Dumnezeu era nemulțumit, oamenii erau supărați, iar conducătorul era prins la mijloc.

Cu ani în urmă, Domnul mi-a dat o viziune într-un loc în care erau nenumărate probleme. În viziune mi-a arătat două pietre de moară. Una mergea într-o direcție, alta mergea în altă direcție. Una mergea ca ceasul, alta mergea invers. Oamenii mergeau contrar acelor de ceasornic; Domnul mergea în direcția acelor de ceasornic. Oamenii I se împotriveau. Apoi am văzut o măslină mică între cele două pietre de moară. Eu eram măslinea cea mică și eram zdrobit între cele două pietre de moară. Astfel se transformă o măslină în ulei și-și pierde identitatea. Aceasta este cheia către ungere. Aceasta înseamnă, în cuvintele apostolului Pavel, „să fii apăsător peste măsură de mult” între două pietre de moară (2 Cor. 1:8).

„Am conceput Eu tot poporul acesta?”

Vedem aici atitudinea lui Moise: „Oare eu am zămislit pe poporul acesta? Oare eu l-am născut, ca să-mi zici: «Poartă-l la sânul tău, cum poartă doica pe copil», până în țara pe care ai jurat părinților lui că i-o vei da?” (Num. 11:12). Recent, Domnul mi-a dat viziunea unei mulțimi de bebeluși. Domnul a zis: „În curând, la trezirea ce urmează, vor fi născute mulțimi în împărăția lui Dumnezeu și am nevoie de tați și mame care să-i îngrijească.”

Aceia dintre noi care au copii știu că ei necesită multă atenție. Dumnezeu are nevoie de mulți tați și mame care să-i îngrijească. Nu putem aștepta de la un nou-născut ceea ce așteptăm de la un copil de patru, cinci ani sau de la unul de zece sau de doisprezece ani. Dumnezeu a zis că, în curând, se vor naște o mulțime în împărăție. Vine un nou val de trezire, iar El a zis: „Trebuie să îi pregătiți pe cei care pot fi tați și mame îngrijitori pentru numeroșii nou-născuți.” Țineți minte, *noi* trebuie să-i susținem.

„Eu singur nu pot să port poporul acesta.”

„Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea” (Num. 11:14-15). Am auzit pastori strigând: „Doamne, omoară-mă! Nu mai suport! Nu-i mai suport pe

oameni. Nu mai suport conflictul! Doamne, omoară-mă!” Conflictul nu există numai în biserică, ci se poate revărsa și în afară. Putem avea împotriva noastră un întreg oraș și putem fi sâmburele unei neînțelegeri. V-ar face bine să subliniați aceste versete, dacă sunteți chemat să fiți conducător, pentru că Moise este un model de cârmuire.

NUMIREA A ȘAPTEZECI DE BĂTRÂNI

Adesea, oamenii spun în zelul lor: „Doamne, dă-mi o biserică. Îi voi forma pentru Tine.” Dar nu sunt conștienți ce fel de situații îi așteaptă. Slujitorii efectiv strigă: „Doamne, ia-mă.” Așa a făcut și Moise. Prin urmare, care a fost răspunsul lui Dumnezeu? Vă rog să fiți atenți! „Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la cortul întâlnirii și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogori și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur” (Num. 11:16,17).

Avem aici un adevăr interesant. Pentru a îndeplini o lucrare sau o sarcină și pentru a-i purta pe oameni, Dumnezeu dă atâtă Duh Sfânt cât este necesar. Ungerea ar trebui să poarte povara. Deci, exista asupra lui Moise o ungere suficientă pentru a-i purta pe oameni. Dar pentru ca și alții să poată ajuta la purtarea poverii, o parte din Duhul Sfânt trebuia luat de la Moise și pus asupra altora. Dacă avem o turmă mică, ungerea va fi destul de mică. Cu cât este mai mare turma și cu cât sunt mai însemnate responsabilitățile, cu atât mai mult trebuie să existe o creștere proporțională a ungerii, conform responsabilităților noastre.

Pavel a zis: „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Cristos” (Efes. 4:7). Prin urmare, harul ne este dat conform îndatoririlor noastre. Harul este *împuternicire divină*. Conform sarcinii pe care ne-a dat-o Dumnezeu, avem parte exact de cantitatea de har care ne ajută să o ducem la îndeplinire. Astfel, atunci când Moise a spus „Nu pot să port singur poporul”, când lui deja, i-a fost dată cantitatea de har necesară, o parte din aceasta i-a fost luată. Dumnezeu dă numai cât este necesar.

ATITUDINEA GENEROASĂ A LUI MOISE FAȚĂ DE ALȚI PROFETI

Prin urmare, în Numeri 11:25 Dumnezeu a luat o parte din ungerea care era asupra lui Moise și a pus-o asupra celor șaptezeci de bătrâni. În consecință, ei au început să prooroască, deoarece duhul care era asupra lor era duhul unui proroc. Acest lucru a fost prea mult pentru Iosua, mai ales atunci când doi dintre ei, Eldad și Medad, prooroceau tot timpul (Num. 11:26). Iosua a spus: „Tu ar trebui să

prorocești, nu ei.” Am auzit unii pastori ridicându-se și zicând: „Atunci când vine prorocia, ea vine de pe podium. Vă rog să nu prorocească nimeni altcineva.”

Dar observați atitudinea îngăduitoare a lui Moise: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei” (*Num.* 11:26). Dorința unui slujitor adevărat este să zidească oameni care să ajungă la înălțimi superioare celor atinse de el. De exemplu, dacă cineva este învățător, este spre gloria lui să ridice oamenii la un grad mai înalt de înțelegere decât acela pe care el l-a dobândit, arătându-le elevilor săi calea spre cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu.

CEI CARE AU POFTIT SUNT ÎNGROPAȚI

Toți cei care au pofțit au fost pedepsiți de Domnul și au fost îngropați (*Num.* 11:31-35). Este foarte greu pentru un conducător să vadă cum Dumnezeu judecă adunarea. El trebuie să țină funeraliile celor care au fost judecați.

MOISE ÎNDURĂ CRITICA LUI AARON ȘI MIRIAM

În *Numeri* capitolul 12 Moise trebuie să suporte criticele lui Aaron și ale lui Miriam. Ne-am fi gândit că Aaron și-a învățat lecția. Pastorul asistent ar fi trebuit să-i fie mulțumitor pe vecie pastorului pentru că l-a reșezat în lucrare, dar nu așa stăteau lucrurile. Prima dată se vorbește despre Miriam, probabil pentru că ea este cea dintâi nemulțumită de soția lui Moise. Se pare că, în principal, Miriam este de vină aici, deoarece ea este cea pe care Dumnezeu a lovit-o cu lepră, dar Aaron a luat și el parte la criticele ei, lucru pe care nu ar fi trebuit să-l facă. Moise a trebuit să suporte criticele propriei lui surori și ale propriului său frate. Cei doi care-i erau cei mai apropiați s-au întors împotriva lui în acest moment și l-au criticat din cauza soției lui.

Există un motiv pentru a crede că Sefora, prima soție a lui Moise, a murit, deoarece nu mai este menționată ulterior în *Scriptură*. Moise s-a căsătorit apoi cu o femeie etiopiană. Versetul e vag și neconcludent, pentru că Etiopia cuprinde un amestec de rase, atât albă, cât și neagră. Este un pasaj foarte dificil; de aceea, nu voi comenta pe marginea lui, pentru că nu avem nici o dovadă substanțială referitoare la rasa noii soții. Fără doar și poate, Miriam și Aaron l-au criticat pe Moise, iar Dumnezeu s-a încruntat la critica lor. Moise a trebuit să suporte aceste critici cu un spirit de smerenie. Apoi Dumnezeu S-a pogorât (*Num.* 12:3-4).

Vă rog să citiți *Numeri* 12:6-9. „Eu îi vorbesc [lui Moise] gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” Dumnezeu Și-a arătat fața lui Moise și a luat-o ca pe un afront personal atunci când oamenii l-au criticat. Miriam a devenit leproasă și, din nou, Moise se roagă pentru

îndurare. Vedeți acum imensele poveri ale lucrării? Conducătorul este singurul om care nu poate cădea, nu poate ceda și nu poate renunța. Toți ceilalți pot, deoarece există un conducător care să țină lucrurile în frâu. Dar conducătorul nu poate renunța. Conducătorul are datoria să vadă dincolo de probleme. Este nevoie de ani pentru a dezvolta și învăța cum se conduce. Un lider este ca un stâlp în structura unei case.

Scopul călătoriei în pustie

1. Pentru a înfrunta drojdia (sau păcatul) din viețile noastre. În *Leviticul* 23:17 jertfa oferită în ziua Cincizecimii a fost pâini coapte cu *drojdie*, arătând clar că botezul cu Duhul Sfânt nu se confruntă cu păcatul din viața noastră. Este o altă sărbătoare care se ocupă de acest lucru. Sinai reprezintă experimentarea Cincizecimii, dar Sinai nu se ocupă de firea păcătoasă. Firea păcătoasă este confruntată la trecerea Iordanului. Iordanul reprezintă sărbătoarea Ispășirii.

2. Pentru a produce credință și smerenie. „Ce se vede suindu-se din pustie înconjurată de toate miresmele negustorilor de mir?” (*Cânt.* 3:6; 8:5). Mirul și tămâia sunt analoge smereniei și credinței.

3. Pentru a ne face experți în război. Există mult război în pustie (*Cânt.* 3:8).

4. Pentru a ne smeri și încerca. Pentru a vedea dacă vom fi mulțumiți cu ceea ce ne dă Dumnezeu în pustie. Vom fi mulțumitori și satisfăcuți cu orez și altă hrană cu care nu suntem obișnuiți? (*Deut.* 8:16).

5. Pentru a primi comoara din întuneric (*Is.* 45:3). Există în întuneric comori pe care nu le găsim la lumină. Există anumite lucruri pe care Dumnezeu ne poate învăța numai în întuneric.

6. Pentru a vedea dacă suntem sau nu aleșii lui Dumnezeu. *Isaia* 48:10 spune că suntem aleși în cuptorul greutăților. (Vezi și *Ier.* 2:6.) Pustia este un loc teribil de încercare.

Există două aspecte ale călătoriei fiilor lui Israel. Problema cu oamenii este un aspect, pe care l-am privit, în principal, din perspectiva conducătorului. Acum aș dori să ajung la punctul H din cuprins, Cades Barnea.

H. ÎN CADES BARNEA ISCOADELE TRIMISE SĂ CERCETEZE ȚARA. RAPORTUL NEFAVORABIL AL CELOR ZECE

Numeri capitolele 13 și 14 acoperă evenimentele de la Cades Barnea, granița Țării Făgăduinței. Atitudinea lui Caleb a fost: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară” (*Num.* 13:30). Celelalte iscoade spuneau: „Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele. Dar poporul care locuiește în

țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari.” Astfel, ei se plâneau de uriașii de acolo.

Este adevărat că atunci când Dumnezeu ne dă o moștenire, foștii locuitori ai acelui loc trebuie izgoniți. În orice caz, nu trebuie să ne *temem* de duhuri rele. Lor le este frică de noi. Trebuie să fim eliberați de frică în viața noastră. Există o diferență între frica de Domnul și *fobie*. Frica de Dumnezeu este dorința de a-L mulțumi pe Domnul și precauția de a nu Îl nemulțumi în vreun fel. Este comparabilă cu teama pe care trebuie să o aibă o soție față de soțul ei. Ea vrea să facă numai ceea ce îl mulțumește, iar acest lucru este ceva înrădăcinat în căsnicie. Aceasta este o teamă bună. Nu este bine ca soției să-i fie teamă de soțul ei într-un sens negativ. Dacă înțelegem acest lucru, vom înțelege diferența dintre frica de Domnul și faptul de a-ți fi frică.

Nu trebuie să ne fie frică de duhurile rele. Trebuie să fim îngrijorați și să ne fie teamă ca nu cumva să Îl nemulțumim pe Domnul sau să nu Îi îndeplinim planurile. Aceasta este totul. Atitudinea lui Caleb și a lui Iosua a fost: „Suntem capabili.” Acest lucru se bazează pe 14:8: „Dacă Domnul *va fi binevoitor* cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere.”

Acum doresc să vedem în versetul patru al capitolului 14 atitudinea fiilor lui Israel. „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.” Ei au ieșit din Egipt, dar Egiptul nu ieșise din ei. Când dădeau de necaz, doreau să se întoarcă. La un moment dat ne aflam într-o biserică din Australia și i-am avertizat că Dumnezeu avea un plan pentru biserică și că dorea să-i ducă mai departe. Citam tocmai din aceste versete. După ce am terminat de vorbit, am mers în mijlocul congregației. Apoi pastorul a spus: „Haideți să ne rugăm cu toții” și am început să ne rugăm. Nu voi uita niciodată ce a urmat. Unul dintre prezbiteri s-a ridicat și s-a rugat astfel: „Doamne, noi toți suntem mulțumiți de pustie. Nu dorim să mergem mai departe. Ne simțim bine aici.” Acesta era un duh rău. Același duh care era în Israel în pustie, era cel care stăpânea biserica aceea. Un duh de necredință coborâse peste acest prezbiter, iar el devenise un canal pentru prorocie creativă, dar negativă.

Câțiva ani mai târziu m-am întors în aceeași biserică pentru numirea altui pastor. Pe când eram la amvon, Domnul mi-a zis: „Alege un om care să-ți ia cureaua și să-ți lege mâinile. Apoi spune adunării: «Ați legat mâinile pastorilor pe care vi i-am trimis.»” Așa că le-am spus acest lucru. Apoi Dumnezeu mi-a dat o străfulgerare a acelei rugăciuni de grup care avuse loc cu șapte ani în urmă și am spus bisericii: „Acel om și acel duh v-au oprit să intrați în prezența Domnului, dar acum Dumnezeu numește un alt pastor. El vă va conduce înăuntru.” Nu mi-am dat seama că omul care se rugase atunci, stătea la balcon. Din fericire nu am știut, pentru că, poate, atunci nu aș fi spus acel lucru. Nu ar fi fost cuviincios. Adunarea a plâns, au încuviințat și au recunoscut adevărul problemei și s-au sfințit pentru a

intra de această dată în Țara promisă. Din câte se pare, în ziua de azi există o mișcare a Duhului în acea biserică.

Ceea ce încerc să spun este aceasta: călătoria fiilor lui Israel se repetă din nou și din nou în multe biserici. Există biserici care se hotărăsc să meargă mai departe și alte biserici care sunt în plină trezire, dar hotărăsc să stea pe loc. Într-un grup carismatic, înainte ca oaspetele să fie invitat să vorbească, a fost informat: „Nu dorim nimic de profunzime. Dorim doar mântuirea și botezul cu Duhul Sfânt. Vrem numai mărturii.” Mai mult ca sigur, Dumnezeu îi lasă pe oameni să aleagă nivelul spiritual pe care îl doresc.

DOMNUL CAUTĂ SĂ-I DISTRUGĂ PE CEI NEÎNCREZĂTORI MOISE REFUZĂ ONOAREA DE A DEVENI UN POPOR MARE

Dumnezeu a fost așa de întristat, încât a vrut să-i distrugă (*Num.* 14:11-12). „Îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el.” Este *a doua oară* când Moise este încercat în aceeași problemă. (Vezi *Exod.* 32:10.) Și țineți minte, și Moise este de asemenea sătul de popor. Ei îl vor ține departe de Țara promisă.

Un alt aspect de luat în considerare este faptul că Iosua și Caleb nu au putut intra până la momentul lui Dumnezeu. Israel îi împiedica și pe ei. Vreau să înțelegeți că atunci când ești pastor al unei congregații, se poate să fii în flăcări, iar congregația să nu fie. Dacă acesta este cazul, ei te vor reține. Dar trebuie să rămâi cu ei. Vedeți caracterul pe care trebuie să-l aibă un conducător?

Vă sunt clare aceste aspecte? Vorbim aici despre trei lideri spirituali. Moise nu a intrat din cauza unei congregații răzvrătite, cu inima împietrită. Iosua și Caleb au fost nevoiți să rățăcească încă treizeci și opt de ani din cauza lor. Congregația are un impact uriaș asupra conducerii. În realitate, ei l-au provocat pe Moise, astfel încât el a reacționat impulsiv. Imaginați-vă ce a îndurat în tot acest timp! Dacă Moise ar fi avut o congregație potrivită, duhul său nu ar fi fost provocat, iar el ar fi intrat în țara Canaanului (*Ps.* 106:33).

În orice caz, problema este mai spinoasă decât atât, deoarece Moise reprezintă legea. Prin urmare, dacă Moise ar fi intrat în țară, acest lucru ar însemna că legea te poate duce în Țara promisă. De aceea, trebuie să cântărim acest lucru. Privind din alt punct de vedere, Moise nu ar fi putut intra niciodată, pentru că ar fi însemnat că legea ne poate conduce în odihna lui Dumnezeu. Iosua i-a dus mai târziu. El reprezenta noua ordine, adică harul.

Recapitularea celor zece încercări
Numeri 14:22

În pustie au avut loc zece încercări, iar Israel a eșuat în toate. După ce au căzut ultimul test la Cades Barnea, Domnul a zis: „M-au ispitit de zece ori acum” (*Num.* 14:22). Apoi Dumnezeu a jurat în mânia Lui că ei nu vor intra niciodată în odihna Lui, care era țara Canaanului. Fiecare încercare ar fi trebuit să fie un pas înainte. Însă Israel le-a transformat în piedici. Duhul (reprezentat de nor) i-a condus prin fiecare situație grea, numai pentru ca Dumnezeu să se arate puternic pentru binele lor, să le aducă eliberare și să le mărească credința. Dar Israel și-a împietrit inima în fiecare situație (*Evr.* 3:8-15). Iată cele zece încercări.

1. Opoziție din partea lumii – Când au părăsit Egiptul, faraon a venit după ei și a încercat să-i aducă înapoi în robie. Prietenii și tentațiile vor încerca să-i ademenească pe noii mântuiți.

2. Apă amară – Fiecare credincios va fi *încercat* de experiențe amare și dezamăgiri. Apele amare sunt îndulcite numai când lemnul (crucea) este pusă în apă.

3. Foametea – Reprezintă încercarea pe plan economic. Vom avea parte de momente când nu vom avea mulți bani sau alte lucruri pe care le *dorim*. Dar Dumnezeu se îngrijește de *nevoile* noastre.

4. Setea – Setea vorbește despre experiențe seci și plictisitoare. Trebuie să le surmontăm.

5. Idolatrie – (vițelul de aur) Dorințele și poftele neobișnuite trebuie cucerite. Tot ce înlocuiește dependența noastră de Dumnezeu poate fi idolatrie. De asemenea, este rău să fii legat de viața trecută.

6. Plângerea despre circumstanțe – Plângerea ne face să *nu* găsim trecere înaintea lui Dumnezeu.

7. Nemulțumirea – Dragostea pentru hrană plăcută. *Poftele* lor nu au fost consacrate lui Dumnezeu.

8. Lăcomie – Detestând mana dată de Dumnezeu, ei s-au îndopat cu prepelițe.

9. Critică la adresa conducerii – Aaron și Miriam l-au criticat pe omul care a văzut fața lui Dumnezeu.

10. Neîncredere – Au căzut la ultimul test la Cades Barnea, care era chiar la granița Țării promise. Cele zece iscoade au fost de acord asupra faptului că țara era minunată, dar dușmanii erau prea mari. Au infectat întreaga congregație cu frică și neîncredere. După ce au răspuns negativ la primele nouă teste, tiparul lui Israel a fost stabilit, iar ei au căzut și la testul al zecelea, cel mai important. Dumnezeu a zis: „Nu veți intra.”

MOISE APELEAZĂ LA HARUL LUI DUMNEZEU

În *Numeri* 14:12-20 vom vedea că Dumnezeu caută din nou să distrugă poporul lui Israel pentru răutatea lui, așa cum a făcut în *Exodul* 33:10-14, dar

Moise apelează din nou la harul lui Dumnezeu și refuză cinstea de a deveni un neam mai mare. Moise pleda pentru un popor care îi cauzase multă tristețe. Moise a fost cu adevărat unul dintre cei mai mari oameni ai tuturor vremurilor.

DUMNEZEU ÎL ÎNTOARCE PE ISRAEL SĂ MOARĂ ÎN PUSTIE

Iar acum Domnul îl întoarce pe Israel să moară în pustie. „Toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da, și anume, toți cei ce M-au nesocotit, n-o vor vedea” (*Num.* 14:23-39).

MOISE SE CONFRUNTĂ CU CEI CARE SUNT AROGANȚI

Mai există încă un aspect foarte important pe care vreau să-l evidențiez aici. După ce Dumnezeu le-a zis să se întoarcă în pustie, mulți s-au pocăit; dar era prea târziu. „S-au sculat dis-de-diminează a doua zi și s-au suit pe vârful muntelui, zicând: «Iată-ne! suntem gata să ne suim în locul de care a vorbit Domnul, căci am păcătuit.» Moise a zis: «Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți reuși. Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru! Nu căutați să fiți bătuți de vrăjmașii voștri»” (*Num.* 14:40-43).

Totuși, în versetul patruzeci și patru vom vedea că „ei s-au îndărătnicit și s-au suit pe vârful muntelui”. Era prea târziu. Când Dumnezeu spune „du-te”, te duci. Și dacă Dumnezeu spune că nu vei merge, atunci nu poți merge. În *Evrei* 4:7 se spune că „El hotărăște o nouă zi”. Așadar, observăm aici păcatul supraestimării și îndrăzelii.

* * * * *

I. DE LA CADES BARNEA LA PISGA

RĂZVRĂTIREA LUI CORE

Două sute cincizeci se alătură în răzvrătire

Această secțiune acoperă o perioadă de 38 de ani. Israel a ajuns în Cades Barnea la numai doi ani după ieșirea din Egipt. Acolo, la Cades Barnea au căzut la al zecelea și totodată, ultimul test. Dumnezeu a fost așa de supărat pe acea generație, încât a jurat în mânia Lui că ei nu vor intra niciodată în țară (*Ps.* 95:8-11; *Evr.* 3:7-19). Prin urmare, de la episodul din Cades Barnea până la sfârșitul rătăcirii, când Moise moare pe Muntele Pisga, au trecut 38 de ani (*Deut.* 34:1-8).

În *Numeri* 16 ajungem la ceea ce se numește *Răzvrătirea lui Core*. Două sute cincizeci dintre căpeteniile alese ale lui Israel s-au alăturat în răzvrătire lui Core, Datan și Abiram. Ei erau mâncați de invidie, iar cererea lor era pentru

drepturi egale (*Num.* 16:1-2). În versetul 3: „Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron și le-au zis: «Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?»”

Acesta este un adevăr foarte important, pentru că în generația noastră există un duh care subminează autoritatea și cârmuirea. În zilele noastre există în biserică tendința de a-l retrograda pe pastor. Pastorul este un prezbiter, dar nu toți prezbiterii sunt pastori. Nu îl putem așeza pe Moise pe același nivel cu Core și nu îl putem pune pe Core pe același nivel cu Moise. Moise evidențiază foarte bine acest lucru. În versetul 9 el exclamă: „Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeu lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-i slujiți?” Cu alte cuvinte, ei aveau o îndatorire, aveau o lucrare, dar în versetul 10 el spune: „Și acum mai voiți și preoția?”

Core dorea o poziție și o lucrare pe care Dumnezeu nu i le dăduse. Aceasta este o problemă foarte răspândită în biserică la ora actuală. Leviților li se acordase privilegiul de a avea grijă de casa lui Dumnezeu. Ei au fost unși să îi asiste și să îi ajute pe preoți, pe Aaroniți. Dar numai cei din familia lui Aaron puteau fi preoți (*Num.* 3:5-10). Preoția sau pozițiile de conducere sunt date numai de Dumnezeu și nimeni nu își poate aroga această onoare, excepție făcând cel chemat de Dumnezeu, așa cum a fost Aaron (*Evr.* 5:1-4).

Pentru a înfățișa lucrurile mai simplu, îți poți *dori* să fii diacon sau prezbiter dacă ai calitățile necesare (*1 Tim.* 3:1). În orice caz, nu îți poți dori sau prelua locul de pastor, profet sau apostol decât dacă există o chemare divină și o numire de la Dumnezeu. Este o diferență! Trebuie să avem în minte o înțelegere clară că, înainte de întemeierea lumii, Cristos a fost cel care i-a ales pe cei care vor fi apostoli, profeți, evangheliști, pastori și învățători. Totuși, *1 Tim.* 3:1 este diferit. „Adevărat este cuvântul acesta: «Dacă *râvneste* cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.»” Apoi, calitățile bătrânilor sunt date în *1 Tim.* 3:2-7, iar calitățile diaconilor în 3:8-13. Dar nu există calități listate pentru pastori, deoarece ei nu sunt aleși de om. Ei sunt numiți doar de Dumnezeu.

Atunci când omului i se dă responsabilitatea să aleagă, el trebuie să știe calitățile. Astfel, omul este responsabil cu alegerea bătrânilor și a diaconilor, dar nu este responsabil cu alegerea pastorilor. Nu există calități date pentru pastor, învățător, evanghelist, profet sau apostol. Nu este dată o listă în care să se spună: „Dacă o persoană are aceste calități, este un apostol, profet sau pastor.” Motivul este că acestea sunt daruri ale lucrării date doar de Cristos. Calitățile bătrânilor și ale diaconilor sunt evidențiate pentru că pe aceștia *omul* trebuie să-i numească. Într-un serviciu de *ordinare* pentru cele cinci slujbe, prezbiterii pur și simplu spun că îi recunosc pe aceștia ca fiind numiți de către Cristos. Nu omul îi numește în lucrare; este o recunoaștere publică a faptului că ei au fost ordinați de Dumnezeu. Deci, într-un serviciu de *numire*, noi îi numim (pe bătrâni și diaconi), pe când

ordinarea este doar o recunoaștere a ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Ordinarea e de la Dumnezeu; numirea e de la om.

Moise cade cu fața la pământ Pledează pentru congregație

Această răzvrătire a lui Core a fost foarte gravă (*Iuda*, v. 11). A fost un atac, nu numai la adresa lui Moise, ci și la adresa lui Dumnezeu (*Num.* 26:9). (Dumnezeu se încruntă la răzvrătire și la subminarea conducerii. Este exact ceea ce a făcut Lucifer când a cerut drepturi egale și poziție egală cu ale lui Dumnezeu, *Isaia* 14:12-14. Când Lucifer a încercat să preia tronul lui Dumnezeu, el a afectat negativ credința în conducere, cauzând diviziune în rândul locuitorilor cerului.) De aceea, Moise a căzut cu fața la pământ și s-a rugat înaintea lui Dumnezeu pentru congregație (*Num.* 16:4).

În *Numeri* 16:32 focul îl mistuie pe Core și pe cei două sute cincizeci de oameni, iar pământul se deschide și ei cad în locuința morților. Apoi Israel cârtește împotriva lui Moise, deoarece Core a fost judecat (16:41). „A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: «Voi ați omorât pe poporul Domnului.»” Este de-a dreptul uimitor! Pământul s-a deschis, iar Moise era făcut responsabil pentru deschiderea pământului. Vedeți atitudinea poporului? Iar aceștia erau aleșii lui Dumnezeu; nu erau ca păcătoșii fără căpătâi. Aceștia erau cei aleși dintre aleși. Aceștia erau sfinții Celui Preaînalt. Vedeți ce dificilă poate fi uneori o situație în biserică?

Moise îi scapă din nou pe oameni de pedeapsă

De asemenea, este interesant de remarcat că, atunci când au avut loc răzvrătiri împotriva conducerii, și cei care *au simpatizat* cu capii insurecției au fost loviți de Dumnezeu cu pedeapsă (*Num.* 16:41-50). Mulți din congregație au crezut că Dumnezeu și Moise au fost prea tranșanți în problema cu Core și însoțitorii lui. Criticându-i, ei de fapt spuneau că au mai multă compasiune decât Dumnezeu. Acesta este un exemplu de *falsă* milă și compasiune. Cât de des în cazuri de răzvrătire *simpatizanții* sunt loviți de orbire și sunt îndepărtați de posibilitatea de a fi aleșii lui Dumnezeu, pentru că s-au aliat unor oameni care subminează cârmuirea lui Dumnezeu!

„Și Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă!» Ei au căzut cu fețele la pământ” (*Num.* 16:44-45). Priviți din nou atitudinea lui Moise, care a căzut cu fața la pământ. Aproape 15 000 de oameni au murit de pedeapsă, dar, repet, mijlocirea lui Moise a salvat viața multor alora.

TOIAGUL LUI AARON CARE A ÎNMUGURIT

În capitolul 17 aflăm despre ceea ce se cheamă *toiagul lui Aaron*. Dumnezeu a poruncit capilor celor douăsprezece triburi să fie reprezentate fiecare de câte un toiag anume. Toiagul care a înmugurit va fi tribul pe care Dumnezeu l-a ales pentru a avea preoția. Toiagul lui Aaron este cel pe care El l-a ales. Uneori Dumnezeu trebuie să clarifice foarte bine pe cine a ales și pe cine *nu* a ales. Printr-o minune, Dumnezeu a făcut ca toiagul lui Aaron să înmugurească, acesta fiind un *semn* că Dumnezeu l-a ales pe Aaron.

MOARTEA LUI MIRIAM

În *Numeri* 20:1 Miriam a murit și a fost înmormântată. Aceasta a avut loc la sfârșitul celor treizeci și opt de ani de rătăcire de la Cades Barnea. „Toată adunarea copiilor lui Israel a ajuns în pustia Țin în luna întâi. Și poporul s-a oprit la Cades. Acolo a murit și a fost îngropată Miriam.”

Pentru a doua oară nu era apă pentru oameni. „Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit frații noștri înaintea Domnului!»” (*Num.* 20:3). Vă vine să credeți? Vedeți cum răstălmăcesc ei lucrurile? Mai întâi au spus că Moise i-a omorât pe toți, apoi au întors-o și au spus „Numai dacă am fi murit și noi înaintea Domnului.” Erau un grup tare greu de mânuit. „Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre? Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?” (*Num.* 20:4-5). De fapt, ei nici măcar nu trebuia să fie acolo în pustie. Ei ar fi trebuit să fie în Țara promisă. Israel a fost acela care a ales să rămână în pustie. Vedeți ce ticăloși pot fi oamenii și cum pot răstălmăci credincioșii adevărul? Pot doar să vă recomand aceste pasaje spre meditație pentru a vedea ce fel de oameni necircumciși în inimă pot fi poporul lui Dumnezeu.

MOISE ISPITIT ÎN PĂCAT

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. *Să vorbești* stâncii acesteia în fața lor și ea va da apă. [Stânca, în tot Cuvântul lui Dumnezeu, îl reprezintă pe Cristos (*1 Cor.* 10:4).] Să le scoți astfel apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor»” (*Num.* 20:7-8). El a zis „vorbește” stâncii. Amintiți-vă că este a doua oară. Prima oară Dumnezeu a zis „lovește” (*Exod.* 17:6). Lovirea stâncii prima dată reprezintă faptul că Cristos trebuia să fie crucificat. Stânca este Cristos; toiagul este toiagul judecării. Cristos a fost pedepsit pentru greșelile noastre pentru ca apa vieții să poată curge la

omenirea însetată și muribundă. În scrierile prorocilor mici se vorbește despre faptul că Păstorul trebuia pedepsit, de aceea Cristos trebuia lovit (*Zah.* 13:7).

Era a doua oară când aveau nevoie de apă. Dar de această dată, Moise trebuia *să vorbească* stâncii. După crucificarea lui Cristos este nevoie doar *să vorbești* și viața curge. Dar Moise a fost provocat și în versetul 10 a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Moise s-a pierdut cu firea și acum vorbea și se comporta fără control (*Ps.* 106:32-33).

Doresc să spun următoarele: este rușinos pentru noi ca *vreodată* să criticăm, să ocărâm sau să batjocorim. Ilie a făcut o dată acest lucru, dar s-a dovedit a fi o greșeală amarnică, deoarece el a ajuns să fugă de Diavol care locuia în regina cea rea, Izabela (*1 Împ.* 18:27; 19:1-3). Deschideți cu mine la *Iuda*, v. 9: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” Atunci când vorbim demonilor, îngerilor căzuți sau Diavolului, trebuie întotdeauna să o facem cu noblețe și cu înțelepciune. Cu mult timp în urmă, când a avut loc o răzmeriță în cer, au căzut Lucifer și o treime din îngeri. Dar ceilalți arhangheli, Gabriel și Mihail, cele două treimi de îngeri rămași și-au păstrat poziția prin harul lui Dumnezeu. De aceea în cort sunt doi arhangheli deasupra capacului ispășirii. Două treimi dintre ei au fost cruțați prin mila și harul lui Dumnezeu. Îngerii care sunt cu frică de Dumnezeu sunt foarte conștienți de faptul că au fost cruțați prin mila și harul lui Dumnezeu.

Înainte de întemeierea lumii, când răzmerița s-a întins în cer, aceia care au reușit să se ferească de a fi atrași în rebeliune erau foarte conștienți de faptul că au reușit acest lucru deoarece au căzut cu fața la pământ și au cerut harul lui Dumnezeu. Știau că mila și harul lui Dumnezeu i-au ferit de a fi atrași în dezamăgire și rebeliune. Ei nu i-au acuzat pe apropiații lor căzuți. În același fel, atunci când, în numele lui Dumnezeu, le porunciți demonilor să iasă, trebuie să vă feriți să îi ocărâți. Am auzit despre un incident când un frate care exorciza demoni a început să îi ocărăască. Un demon i-a răspuns: „Pe mine să nu mă faci în toate felurile!”

Nu avem nici un drept să ironizăm, să batjocorim sau să ocărâm, pentru că singurul lucru care ne diferențiază este harul lui Dumnezeu. Dacă este valabil în *Iuda*, v. 9, unde este vorba despre demoni și îngeri căzuți, cu atât mai mult trebuie să fie valabil în ceea ce privește atitudinea noastră față de omul muritor care este făcut după chipul lui Dumnezeu! Trebuie să avem grijă, chiar și atunci când vorbim cu cei mai răi. Întotdeauna trebuie să fim plini de har (*Gal.* 6:1). Pe când D. L. Moody se plimba pe străzile din Chicago, a văzut un bețiv ieșind dintr-o cârciumă și împleticindu-se pe stradă. El a spus doar: „Uite-l pe Dwight L. Moody, cel lipsit de harul lui Dumnezeu.” Suntem diferiți doar prin har.

Îl vedem aici pe Moise al cărui duh este provocat, vorbind celor care sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu, iar el îi numește *răzvrătiți*. Recurge la ocară.

Este foarte greu să te stăpânești și să nu fii provocat atunci când ești la amvon și ai un astfel de grup de oameni. Dar el a lovit stâncă *de două ori*, ceea ce înseamnă că Cristos va trebui crucificat de două ori. El a distrus tiparul. În *Psalmi* 106:33 se spune clar că duhul lui Moise a fost provocat și a vorbit necugetat. Cu toate acestea, observați măreția lui Dumnezeu în *Numeri* 20:11, pentru că din stâncă a ieșit totuși apă. Chiar dacă *tiparul* lui Dumnezeu a fost distrus și omul lui Dumnezeu a căzut, totuși Dumnezeu a făcut să iasă apă. Uneori Dumnezeu face minuni, chiar dacă persoana care înfăptuiește minunea trăiește în neascultare. O minune nu dovedește că ești în voia lui Dumnezeu. Este clar? Dumnezeu a înfăptuit o minune printr-un om care în acel moment nu era în voia lui Dumnezeu. Totuși, a rezultat un miracol.

MOISE ȘI AARON NU POT INTRA ÎN ȚARA PROMISĂ

„Atunci Domnul a zis lui Moise: «Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau»” (*Num.* 20:12). Vedeți testul și standardele dure pe care Dumnezeu le are pentru un conducător? Sunt fenomenale! Gândiți-vă la tot drumul străbătut de Moise. Are patruzeci de ani de pregătire la curtea lui faraon, alți patruzeci de ani de antrenament în pustie și încă patruzeci de ani în pustie, rătăcind din cauza poporului pe care îl conducea. El ar fi ajuns în Țara promisă în urmă cu treizeci și opt de ani. Acum i se refuză ce îi este mai scump – intrarea în Țara promisă. Dumnezeu a trebuit să îi arate lui Israel și fiecărei generații ce avea să vină cât de grav a fost faptul că Moise a lovit stâncă de două ori. Ar fi însemnat că Cristos trebuia să fie crucificat mai mult de o singură dată.

EDOM LE REFUZĂ TRECEREA

Numeri 20:14-21. „Edom i-a răspuns: «Să nu cumva să treci pe la mine, căci altfel îți voi ieși înaintea cu sabia.» [...] Astfel Edom n-a vrut să lase pe Israel să treacă prin ținutul lui. Și Israel s-a abătut de la el” (versetele 18, 21). Edom refuză să îl lase pe fratele său Israel să treacă prin țara sa. Dumnezeu a ținut minte întotdeauna acest lucru. Dacă există oameni care ar trebui să vă ajute și totuși refuză să vă ajute, Dumnezeu ține minte acest lucru împotriva lor.

MOARTEA LUI AARON

Apoi avem însemnată în *Numeri* 20:23-29 moartea lui Aaron. „Moise a dezbrăcat pe Aaron de veșmintele lui și a îmbrăcat cu ele pe fiul său Eleazar. Aaron a murit acolo, pe vârful muntelui. Moise și Eleazar s-au pogorât de pe munte. Toată adunarea a văzut că Aaron murise și toată casa lui Israel a plâns pe

Aaron treizeci de zile” (versetele 28-29). Acum Moise este singur. Nu uitați că Aaron a fost singurul rămas din grupul lui de vârstă. Toată generația mai în vârstă s-a stins. Aaron era singurul cu care putea comunica. Aaron este luat, iar Moise rămâne singur.

ISRAEL DESCURAJAT

„Poporul și-a pierdut răbdarea pe drum” (*Num.* 21:4). Era un drum foarte greu, dar era calea pe care ei au ales-o. În *Proverbele* se zice: „Calea celor păcătoși este grea” (*Prov.* 13:15; 14:14). Pentru că erau descurajați, au început să se plângă de descurajarea lor și astfel au vorbit împotriva lui Dumnezeu. Unii oameni vorbesc împotriva lui Dumnezeu din cauza drumului pe care se află, chiar dacă acesta e drumul pe care ei l-au ales. Ei au vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise și, din nou, este aceeași plângere – „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie?”

ȘARPELE DE ARAMĂ

Țineți minte, au avut toți parte de acele miracole minunate și de acele experiențe trecute și, cu toate acestea, au ajuns în același punct: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt?” În *Numeri* 21:6 Domnul le răspunde cu șerpi înfocați. Apoi ei au mărturisit: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului.” De aceea în 21:8 Dumnezeu a poruncit: „Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină.” Bineînțeles, ideea este preluată în *Ioan* 3:14 unde Cristos s-a referit chiar la acest verset spunând: „Voi fi înălțat și îi voi atrage pe oameni la Mine.” Ei trebuiau numai să *privească* și erau vindecați. Acesta este un minunat verset evanghelic, bun de folosit în predică: „Priviți numai spre Dumnezeu și veți fi mântuiți.”

FÂNTÂNA DIN CARE ȚÂȘNEȘTE APĂ

„Atunci a cântat Israel cântarea aceasta: «Țâșnește, fântână! Cântați în cinstea ei! Fântâna, pe care au săpat-o căpeteniile, Pe care au săpat-o mai marii poporului, cu toiagul de cârmuire, cu toiegele lor!» Din pustia aceasta s-au dus la Matana” (*Num.* 21:17). Acest eveniment aparent nesemnificativ are profunde implicații spirituale și adevăruri atașate de el. Fântânile simbolizează mântuirea. „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (*Is.* 12:3). Domnul Isus, vorbind femeii la fântână, a zis: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (*Ioan* 4:14).

Astfel, atunci când Îl acceptăm pe Cristos ca Mântuitor al nostru, el ne pune în inimă o fântână din care țâșnește apă. Dar la fel ca și cu fântânile pe care

le-a săpat Avraam, dușmanul le poate astupa, iar ele trebuie să fie desfundate. „Toate fântânile, pe care le săpaseră robii tatălui său, pe vremea tatălui său Avraam, filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână” (*Gen. 26:15*). Filistenii semnifică invidia (*Gen. 26:14*). Atunci când invidia își face loc în inima și în viața noastră, atunci fântânile noastre sunt acoperite. Și certurile și ura astupă aceste fântâni. „Isaac a săpat din nou fântânile de apă, pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam, și pe care le astupaseră filistenii, după moartea lui Avraam; și le-a pus iarăși aceleași nume, pe care le pusesese tatăl său. Robii lui Isaac au mai săpat în vale și au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor. Păstorii din Gherar s-au certat însă cu păstorii lui Isaac, zicând: «Apa este a noastră.» Și a pus fântânii numele Esec [ceartă], pentru că se certaseră cu el. Apoi au săpat o altă fântână, pentru care iar au făcut gâlceavă, de aceea a numit-o Sitna [ură]” (*Gen. 26:18-21*).

Cheia pentru a desfunda fântânile noastre spirituale se găsește în *Numeri 21:18*. Ele trebuie să fie săpate din nou de către bătrâni, adesea sub îndrumarea pastorului sau a consilierului spiritual. Ele sunt săpate cu prăjinile (care înseamnă autoritate) și în credincioșie, în conformitate cu Legea sau Cuvântul lui Dumnezeu. Fântânile continuă să țâșnească pe măsură ce noi le cântăm. Un exercițiu spiritual demn de menționat se găsește în *Efesenii 5:19*: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.” Acest exercițiu este comparabil cu ceea ce au făcut israeliții când au cântat: „Țâșnește, fântână! Cântați în cinstea ei!” Iosua și Caleb au păstrat *un spirit de bucurie înăuntrul lor*, ceea ce le-a hrănit credința și le-a ținut fântânile desfundate. Aceasta este cheia vieții lor, care i-a ajutat să răzbească prin pustie și să ajungă în Țara promisă (*Num. 14:6-9*).

TICĂLOȘIA LUI BALAAAM

Pentru a răzbi prin pustie și a ajunge în Țara promisă și la Sion, trebuie să învingem capcanele lui Balaam. Balaam i-a împiedicat pe mulți să intre în Țara promisă. Viața lui Balaam este descrisă în *Scriptură* în cartea *Numeri* de la capitolul 22 la 25. El a fost un proroc al lui Dumnezeu, dar care s-a abătut de la cale spre spiritism și practicarea vrăjitoriei. Era ciudat, din cauza vieții lui duble. Nu era un proroc obișnuit, deoarece Dumnezeu i se arătase. Însă existau în inima lui alte iubiri (dragostea pentru bani și poziție) și ca urmare, a alunecat. Trebuie să fi existat mai devreme în viața lui o dedicare față de Dumnezeu, deoarece avea daruri minunate de la Dumnezeu și Însuși Dumnezeu i se arătase. Dumnezeu nu s-ar fi arătat unui medium. Balaam a oscilat între ungerea adevărată și spiritism. În el era un amestec. Viața lui era caracterizată de următoarele: a) Lăcomie (*2 Pet. 2:14-15, Iuda, v. 11*); b) Idolatrie (*Apoc. 2:14*); c) Promovarea doctrinei poftelor trupesti, făcându-l pe Israel să comită păcatul imoralității. Aceasta se numește „Doctrina lui Balaam”, care, în principiu, este imoralitate și idolatrie. Este posibil

să trăiești sub conducerea a două duhuri, la un moment dat acționând sub ungere, iar apoi acționând sub influența celui alt duh. Există și astăzi *balaami* în biserică.

Balaam avea putere imensă cu lucrarea lui profetică, dar din păcate, s-a încurcat cu două căi diferite ale puterii spirituale. Dacă Îl cunoști pe Dumnezeu pe un anumit plan, dar nu umblă în integritate, atunci în măsura în care Îl cunoști pe Dumnezeu, vine diavolul pe același plan și produce aceleași manifestări. Nu sunt rare cazurile în care avem un amestec de duhuri într-o persoană, așa cum era cu Balaam. El auzea de la Dumnezeu, dar în același timp practica și vrăjitoria. Motivația lui Balaam era greșită și acesta este lucrul care l-a făcut să se abată de la cale și să îi atragă și pe alții în păcat.

Israel și-a întins tabăra în câmpiile Moabului pe drumul către Țara Făgăduinței. Moabiților le era frică de Israel. De aceea, împăratul Moabului i-a trimis pe bătrânii săi la Balaam cu „darurile închinării în mâinile lor” și l-au rugat să-i blesteme pe israeliți. Ei îl vedeau pe Balaam ca pe un om cu mare putere spirituală și doreau să-i dea bani pentru a arunca blestem asupra lui Israel (*Num. 22:1-7*). Balaam le-a spus să rămână peste noapte, timp în care el urma să audă ce îi va zice Dumnezeu. Dumnezeu i s-a arătat lui Balaam și i-a spus să nu meargă cu acei oameni și că israeliții nu trebuiau blestemați, ci binecuvântați. Când Balaam a refuzat oferta moabiților, ei au presupus că dorea mai mulți bani și i-au oferit un preț mai mare (*Num. 22: 8-18*).

Aici a greșit Balaam. Când i s-au oferit mai mulți bani și onoruri, el a mers înapoi la Dumnezeu, sperând să Îl convingă pe Dumnezeu să se răzgândească și să spună: „Da, poți merge.”

Numeri 22:19 – „Totuși vă rog, rămâneți aici la noapte și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul.” Versetele 20-22 i-au uimit pe cercetătorii *Bibliei*. Balaam chiar dorea să meargă cu acești oameni datorită banilor și poziției pe care i le-au oferit. Dumnezeu deja zisese „Nu”. Când Balaam s-a întors și l-a întrebat din nou pe Dumnezeu, Dumnezeu a spus „Da, du-te cu ei.” Aceasta datorită faptului că Dumnezeu împlinește dorințele inimii omului. În versetul 22 avem : „Dumnezeu S-a aprins de mânie, pentru că plecase.” Îngerul Domnului îi stătea în cale ca oponent.

În *Numeri 22:23-24*, măgărița pe care el călărea a văzut un înger al Domnului cu sabia scoasă, iar animalul s-a întors pentru a-l evita. Balaam nu văzuse îngerul și s-a infuriat din cauza purtării ciudate a măgăriței. Balaam s-a infuriat atât de tare, încât în momentul în care Dumnezeu i-a dat voce animalului pentru a-i vorbi, acesta a început să se certe cu măgărița. Apoi, Domnul i-a deschis ochii pentru a-l vedea pe înger, iar Balaam s-a smerit înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a spus: „Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotrivă, căci drumul pe care mergi este un drum care duce la pierzare, înaintea Mea” (*Num. 22:32*). Apoi Balaam mărturisește: „Am păcătuit. [...] mă voi întoarce” (*Num. 22:34*). În sinea

sa, Balaam știa că nu trebuia să-L întrebe pe Dumnezeu pentru a doua oară și că nu ar fi trebuit să meargă cu oamenii lui Balac.

Ce încearcă Dumnezeu să ne spună prin intermediul celor întâmplare lui Balaam? Foarte mulți creștini știu că ceva anume nu reprezintă voia lui Dumnezeu pentru viețile lor și totuși continuă să Îl roage pe Dumnezeu, până când El spune „Da!” Apoi creștinul respectiv pleacă fericit spunând: „Dumnezeu mi-a spus că pot să fac acest lucru și am prorocii care confirmă.” Dar Dumnezeu se încruntă. Ce ne avertizează Dumnezeu aici? El spune că dacă dorim să se facă voia noastră în loc de a Lui, atunci El ne poate spune da. Ne poate da chiar și *confirmări* în acest sens, dar trimite și sărăcie în sufletul nostru.

„Ci i-a apucat pofta în pustie și au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. El le-a dat ce cereau; dar a trimis o molimă printre ei” (Ps. 106:14-15; 78:26-32). Avem aici motivul pentru care israeliții nu au răzbit prin pustie și nu au ajuns în Țara promisă. Nu doreau voia lui Dumnezeu; doreau voia proprie. Astfel, Dumnezeu le-a dat ceea ce doreau. De aceea, trebuie să ne temem de Domnul și să spunem neconținut: „*Facă-se voia Ta, nu voia mea*” în orice problemă cu care ne confruntăm în viața noastră. Altfel s-ar putea să nu intrăm niciodată în Țara făgăduită.

Lui Balaam îi plăceau banii. Știa că nu poate să-l blesteme pe Israel, deoarece Dumnezeu a spus că ei sunt binecuvântați (Ios. 24:9-10). Cu toate acestea însă, el voia bani. De aceea, l-a sfătuit pe Balac să le trimită pe femeile Moabului pentru a-și împlini poftele trupești cu israeliții, aducând astfel judecata lui Dumnezeu peste Israel. Imoralitatea lor cu femeile moabite a condus și la idolatrie, pentru că mulți dintre israeliți s-au alăturat zeilor lor (Num. 25:1-5; 31:15-16; Iuda, v. 11; Apoc. 2:14; 2 Pet. 2:15-16; Ios. 13:22).

Există și astăzi *balaami* în biserică care coboară standardele lui Dumnezeu, aprobă imoralitatea, încurajează divorțul și recăsătoria și promovează diferite frivolități, lucruri groaznice și lumești (Apoc. 2:14). Aceștia sunt slujitori care în trecut au primit putere mare și daruri de la Dumnezeu, dar care au alunecat spre altă ungere, iar acum sunt încă familiari cu *ambele* direcții. Dacă vrem să traversăm pustia și să ajungem în Țara promisă, atunci trebuie să ne ferim de căile și de păcatele lui Balaam. Țineți minte, episodul cu Balaam apare la sfârșitul călătoriei prin pustie, când oamenii lui Dumnezeu erau gata să intre în Țara făgăduită.

NUMĂRĂTOAREA NOII GENERAȚII

În *Numeri* capitolul 26 este numărată noua generație. Acest recensământ a fost făcut după patruzeci de ani de rătăcire prin pustie. Prima numărătoare a avut loc la Sinai (Num. 1:1-46), în al doilea an după ce au ieșit din Egipt. La a doua numărătoare, toți din prima generație muriseră, excepție făcând Caleb și Iosua.

„Între ei, nu era nici unul din copiii lui Israel a căror numărătoare o făcuse Moise și preotul Aaron în pustia Sinai. Căci Domnul zisese: «Vor muri în pustie și nu va rămâne nici unul din ei, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.»” (26:64-65).

ALEGEREA UNUI NOU CONDUCĂTOR

Numeri 27:15-17: „Moise a vorbit Domnului și a zis: «Domnul, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, să rânduiască peste adunare un om care să iasă înaintea lor, și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor.»” Este o responsabilitate dată de Dumnezeu fiecărui conducător să aleagă un succesor care să continue viziunea și să aducă turma sau poporul lui Dumnezeu în tot ce Domnul i-a promis fondatorului lucrării. Noul conducător trebuie să caute să aducă adunarea la moștenirea aleasă și promisă de Dumnezeu pentru ei. Depinzând de scopul final al lui Dumnezeu, uneori este nevoie de câteva generații, ca în cazul lui Israel. Iosua i-a adus în țară, dar David a fost cel care i-a adus în odihna lui Dumnezeu, la Muntele Sion, supunând toate teritoriile și pe toți dușmanii din țară.

Schimbarea conducerii trebuie să fie poruncită de Dumnezeu. Dumnezeu i-a zis lui Moise că acum, la vârsta de 120 de ani, avea să-l ia la El. De fapt, Dumnezeu Însuși îl va îngropa pe Moise, deoarece trupul lui Moise va fi necesar după mulți ani pentru apariția de pe Muntele Schimbării la Față (Iuda, v. 9). Mai înainte, Core și însoțitorii lui au căutat să preia conducerea fără voia lui Dumnezeu și ca urmare au suferit o judecată înspăimântătoare. Acum, sub îndrumarea lui Dumnezeu, Moise s-a rugat lui Dumnezeu să dea adunării un conducător. Calitățile necesare unui conducător le găsim în *Numeri* 27:17.

Cerințe pentru a conduce

„*Care să iasă înaintea lor.*” Un păstor trebuie întotdeauna să-și țină turma în țarc, iar când este vremea de păscut, merge înainte și o lasă acolo. Merge înainte și caută o nouă pășune – noi adevăruri, noi revelații, noi experiențe și ungeri. Turma nu se poate hrăni mereu numai pe vechea pășune. Își vor pierde acea vitalitate a vieții creștine care merge mereu înainte.

„*Care să intre înaintea lor.*” El cercetează cu atenție noua pășune pentru a se asigura că nu există ierburi otrăvitoare sau doctrine greșite care ar putea face rău poporului lui Dumnezeu.

„*Care să-i scoată afară și să-i ducă înăuntru.*” Apoi el se întoarce pentru a-și conduce turma mai departe, pentru a o duce de la adevărurile vechi la cele noi. Adevărul important aici este următorul: ca și conducător nu ne conducem oamenii într-o doctrină pe care noi înșine nu am cercetat-o în prealabil cu grijă. În zilele

noastre, există atât de multă minciună care circulă prin țară, încât nu trebuie să ne conducem oamenii în ceva ce nu a fost dovedit. Mai întâi trebuie să testăm rodul! Trebuie să vă sfătuiți cu alți oameni evlavioși referitor la fiecare lucru nou apărut. Poate este bun. Foarte bine! Dar încercați-l voi prima dată, pentru că poate există în el ceva otravă.

PĂSTORUL CEL BUN – Își dă viața pentru oile sale. Le hrănește cu integritatea inimii sale și le îndrumă cu îndemânarea mâinilor sale. Le cercetează. Le vindecă și le unge cu ulei proaspăt de la tron. Un conducător trebuie să se nască și să fie crescut în aceeași casă spirituală împreună cu fondatorul. Atunci el va fi ca Iosua și Caleb care aveau un spirit diferit și îl urmau pe Domnul în toate cele. Acest lucru este scos în evidență și de viața lui Avraam. Când a mers la război, el a luat 318 servitori care au fost antrenați în casa lui. Cei crescuți în aceeași casă spirituală au aceeași gândire, viziune și țeluri. Iosua îndeplinea toate aceste cerințe.

1. Era ajutorul (servitorul) lui Moise și a fost crescut alături de el.
2. A luptat împotriva amaleciților, fiind astfel antrenat în lupta spirituală.
3. A intrat cu Moise în prezența lui Dumnezeu, odată chiar zăbovind în urma lui, după ce Moise a plecat.
4. A fost unul dintre cele douăsprezece iscoade și a adus vești favorabile.
5. Era versat într-ale Legii și astfel lua decizii bune.

Se recomandă un studiu contemplativ al cerințelor pentru prezbiteri din *1 Tim.* 3:1-13 în legătură cu cele prezentate mai sus.

Însărcinarea *Numeri 27:18-23*

Iosua a stat înaintea marelui preot, Eleazar, și a adunării și i s-a dat o sarcină. Apoi Moise a pus mâinile peste el. La această ceremonie au avut loc trei transformări foarte importante:

1. Autoritatea lui Iosua a fost recunoscută de toată lumea.
2. A primit mantaua harului de la Dumnezeu pentru a-și duce la îndeplinire sarcinile de nou conducător.
3. I-a fost dat duhul înțelepciunii (*Deut.* 34:9).

Nu pot să nu subliniez importanța acestei ceremonii, deoarece nu a fost numai o simplă hotărâre biblică. Am văzut oameni transformați și maturizați în urma distribuirii de care au avut parte într-o ceremonie ca aceasta. Oamenii au primit putere și abilități în ciuda vârstei lor, pe măsură ce mantaua lui Dumnezeu cobora asupra lor.

Ca tipar, Moise nu putea intra în Țara promisă pentru că reprezenta legea și vechiul legământ, care nu poate face pe nimeni perfect. Numai Iosua (Iosua este

în Vechiul Testament expresia lui Isus) putea să-i aducă înăuntru, ceea ce înseamnă că numai Noul Testament și noul nostru conducător, Isus Cristos, ne pot aduce în Țara promisă de Dumnezeu.

ALEGEREA UNEI MOȘTENIRI MAI MICI

În *Numeri* capitolul 32 avem trista întâmplare a celor două triburi și jumătate care au ales să aibă moștenirea pe partea necorespunzătoare a Iordanului. „*Să nu ne treci peste Iordan*” (32:5). Pe partea cealaltă a Iordanului îi așteptau adevăratele binecuvântări și promisiuni. Sion era dincolo de Iordan. Astfel, oamenii aleg nivelul de moștenire pe care îl doresc. Dumnezeu a zis: „Vei intra.” Ei au spus: „Suntem *destul de mulțumiți* pe partea aceasta a Iordanului.” Prin urmare, indiferent din ce perspectivă privim, nu îi putem conduce pe toți la ceea ce are Dumnezeu mai bun. Una dintre bătăile de cap ale cârmuirii este că oamenii hotărăsc nivelul moștenirii pe care urmează să o primească. Ruben, Gad și jumătate din tribul lui Manase au ales să își primească partea pe acest mal al Iordanului. De ce doreau să rămână pe această parte a Iordanului? Din cauza motivelor lumești. Era un loc bun pentru vitele lor. Inimile le erau legate de lucruri ale acestei lumi. Mai târziu, când judecata lui Dumnezeu a căzut asupra lui Israel, Ruben, Gad și jumătate din tribul lui Manase au fost primele triburi care au fost luați în robie.

MOISE REPETĂ LEGEA NOII GENERAȚII

Deuteronomul este o serie de predici și avertizări date de Moise noii generații, care era pe punctul de a intra în Țara promisă. Părinții lor, generația care ieșise din Egipt a greșit și s-a stins în pustie. Moise privește în urmă, în trecut, și recapitulează ce li s-a întâmplat de când au ieșit din Egipt. Apoi privește înainte, în viitor la cucerirea țării Canaanului, la moștenirea lor și la îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu pentru noua generație.

Deuteronomul înseamnă în greacă „*a doua Lege*”, ceea ce însemna că Moise repeta noii generații legile pe care Dumnezeu le-a dat lui Israel pe Muntele Sinai cu patruzeci de ani în urmă, când mulți dintre ascultătorii prezenți nu se născuseră încă. În *Deuteronomul* există un sentiment al intrării în scopul lui Dumnezeu și al obținerii moștenirii pe care Dumnezeu o promisese poporului Său. De asemenea, *Deuteronomul* este plin de atenționări și avertizări, pentru că Dumnezeu prevăzuse că, cu toate binecuvântările pe care urma să le dea poporului Său, mulți se vor îndepărta, vor uita de Domnul și se vor întoarce spre lucruri fără valoare. Astfel, Moise, care era pe punctul de a pleca din această viață, îi dădea lui Israel avertizare după avertizare, îndemnându-l să nu îl uite pe Domnul, acum după ce El îi dăduse toate binecuvântările. Moise nu le arăta doar calea înspre

moștenirea de dincolo de Iordan, ci și cum să *rămână* în moștenire odată ce s-au stabilit acolo. În caz contrar, țara moștenirii lor i-ar fi expulzat.

SCHIȚĂ A DEUTERONOMULUI

Privind în urmă – Capitolul 1-11

a) **Recapitularea drumului până la Sinai: Capitolul 1-3**

b) **Recapitularea Legii de la Sinai: Capitolul 4-11**

Privind înainte – Capitolul 12-34

a) **Ultimele reguli și avertizări pentru Israel înainte de a intra în moștenirea pământescă: Capitolul 12-30**

b) **Ultimele cuvinte și fapte ale lui Moise: Capitolul 31-34**

MOARTEA LUI MOISE

Deuteronomul ne conduce pe malul estic al râului Iordan. Ne înfățișează câmpiile Moabului, de unde se vedea Țara făgăduită. În *Deuteronomul* Moise a predicat ultima dată lui Israel, în Moab. Apoi Moise s-a suit pe Muntele Pisga, care era aproape de Ierihon și avea privire spre Țara promisă (*Deut.* 34:1-3). „Și Domnul i-a zis: «Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: ‘O voi da seminției tale’. Te-am lăsat s-o vezi cu ochii tăi; dar tu nu vei intra în ea.» Și Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după cuvântul Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu-i cunoaște mormântul până în ziua de azi” (*Deut.* 34:4-6). Moise l-a adus pe Israel prin pustie și până la râul Iordan. Acum, un alt conducător, Iosua, îl va duce în Țara făgăduită. Dar nici Iosua nu-i va duce în odihna completă, pentru că Israel s-a mulțumit cu coabitarea alături de dușmanii din țară și a făcut alianțe rele cu ei. Doar când apare David, câteva generații mai târziu, vor fi câștigate ultimele fortărețe, inclusiv Muntele Sionului. Acest aspect va fi dezvoltat puțin mai târziu.

PREZENTARE A SĂRBĂTORILOR DOMNULUI

Cu ajutorul hărții noastre (de la pagina 2) ne vom forma o imagine de unde am venit și încotro ne îndreptăm. Urmărind harta, aș dori să vă conduc în călătorie pentru a vedea modul în care se regăsesc cele șapte sărbători ale Domnului în viața noastră de-a lungul călătoriei noastre spirituale, din Egipt în Sion. Șapte este numărul perfecțiunii. Pentru a ajunge la perfecțiune, trebuie să experimentăm în viața noastră aceste șapte sărbători. De asemenea, ca întreg, și biserica trebuie să experimenteze cele șapte sărbători. De fapt, noi combinăm călătoria lui Israel cu

cele șapte sărbători. Mai jos este un rezumat al celor șapte sărbători, după care voi intra în mai multe detalii referitor la fiecare în parte.

1. Paștele – vorbește despre mântuire. Israel a fost salvat în Egipt de sângele mielului. Au fost scăpați din Egipt (din lume) prin sânge.

2. Sărbătoarea Azimelor – hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu. Israel a început să mănânce azime imediat ce au fost scăpați prin sângele mielului. Și noi trebuie să ne hrănim continuu din Cuvântul lui Dumnezeu imediat ce Îl întâlnim pe Isus Cristos, Mielul nostru de la Dumnezeu.

3. Sărbătoarea celor dintâi roade – botezul în apă. Când Israel a traversat Marea Roșie, au fost separați de trecutul lor și au fost distruse puterile care încercau să-i tragă înapoi în lume.

4. Ziua Cincizecimii – botezul cu Duhul Sfânt. Israel a ajuns la *Sinai* în a treia lună, care este luna sărbătorii Cincizecimii. Experimentarea Cincizecimii avea să-i întărească pentru a trece prin pustie în Țara promisă. La Sinai au primit toate semnele care însoțesc botezul cu Duhul Sfânt. Au văzut focul lui Dumnezeu, au auzit vocea lui Dumnezeu, au primit provizii, miracole, vindecare și au fost conștienți de prezența lui Dumnezeu.

5. Sărbătoarea Trâmbițelor – un nou îndemn de a merge mai departe. Dumnezeu vorbea poporului Său, zicându-i să plece mai departe din pustie, să meargă în Țara făgăduită și la Sion, în odihna lui Dumnezeu. Botezul cu Duhul Sfânt (Sinai) este în pustie. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca poporul Său să poposească acolo, ci să meargă mai departe.

6. Ziua Ispășirii – smerirea sufletului, o curățire adâncă și o disecare a vieții interioare. Acest lucru s-a întâmplat după ce Israel a trecut Iordanul (viața crucificată), a fost circumscris la Ghilgal și s-a luptat cu 31 de împărați. Acești împărați reprezintă stăpânitorii vieții interioare, care trebuie omorâți cu sabia. Această curățire interioară adâncă ne conduce la a șaptea și ultima sărbătoare.

7. Sărbătoarea Corturilor – slava și puterea lui Dumnezeu. După mulți ani, împăratul David a cucerit Muntele Sion, ultima fortăreață, și și-a pus cortul acolo. Sion a fost locuința specială a lui Dumnezeu. Solomon, fiul lui David, a luat ulterior chivotul de pe vârful Sionului și l-a așezat în templu. Gloria nu a umplut doar templul și pe Israel, ci s-a extins la neamurile lumii.

1. Paștele – în Egipt.
2. Sărbătoarea Azimelor – în Egipt și mereu de atunci încolo.
3. Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade – dincolo de Marea Roșie.
4. Ziua Cincizecimii – la Sinai.
5. Sărbătoarea Trâmbițelor – în pustie, pe câmpiile Moabului pe când Moise le predica deuteronomul.

6. Ziua Ispășirii – dincolo de Iordan, la Ghilgal și în lupta cu cei 31 de împărați.
7. Sărbătoarea Corturilor – la Sion, când David l-a cucerit; slava adusă templului lui Solomon.

Întâi de toate am privit la formarea conducătorului, Moise. Am văzut țara Egiptului și am specificat în pagina anterioară că era o țară a morții. Egiptul reprezintă lumea, iar sfârșitul Egiptului este groapa sau iadul. Haideți să deschidem la *Ezechiel* 32:18: „Fiul omului, bocește-te pentru mulțimea Egiptului și arunc-o, pe ea și pe fiicele neamurilor puternice în adâncimile pământului, la cei pogorâți în groapă!” Destinația Egiptului sau a lumii este groapa. Iadul se află în partea de jos pământului. Aceia dintre dumneavoastră care ați văzut iadul, ați văzut și intrarea în iad din crusta pământului. Iadul este în mijlocul pământului. Astfel, Egiptul simbolizează această lume, iar destinația acestei lumi este iadul.

Paștele – mântuire *Leviticul* 23:4-5

Mai departe am văzut că salvarea lui Israel a fost mielul de Paște. Egiptul a respins mesajul sângelui și a murit. Israel a crezut și a trăit. Sângele Mielului ne scapă de judecată. Pavel a zis: „Căci Cristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (*I Cor.* 5:7). El este Mielul lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul din lume (*Ioan* 1:29). Este interesant că Cristos a fost crucificat chiar în timpul sărbătorii de Paște.

Sărbătoarea Azimelor – doctrină pură *Leviticul* 23:6-8

În timpul Paștelor, ei au mâncat azime. După aceea au mâncat azime timp de încă șapte zile, în timpul *sărbătorii Azimelor*. Pâinea simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu. Drojdia reprezintă păcatul, ipocrizia și doctrina falsă (*Luca* 12:1; *Mat.* 16:6, 12). Deoarece șapte este numărul perfecțiunii, pâinea fără drojdie ne conduce spre perfecțiune. Imediat după mântuirea noastră (sau Paște), ne începem călătoria spre Sion și trebuie să ne hrănim continuu din Cuvântul lui Dumnezeu. Pâinea mai este și simbolul tăriei. Tăria noastră spirituală izvorăște din adâncirea în Cuvântul lui Dumnezeu și hrănirea omului din interior. Pavel ne avertizează că trebuie să ne debarasăm de drojdia din viața noastră și să ținem sărbătoarea Azimelor, care este pâinea sincerității și adevărului (*I Cor.* 5:8).

Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade – botezul în apă *Leviticul* 23:9-11

Cei răscumparați au traversat Marea Roșie unde au fost separați de Egipt. Dar Egiptul nu a ieșit din ei. Am arătat inițial că intrarea în Marea Roșie și ieșirea din ea reprezenta un fel de botez în apă. Botezul simbolizează îngroparea și învierea din nou împreună cu Isus Cristos. Isus este întâiul rod al celor adormiți și aceasta este un fel de sărbătoare a întâiului rod. „Dar acum, Cristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (*I Cor.* 15:20). Astfel, Marea Roșie este asociată cu sărbătoarea celor dintâi roade.

Conform legii lui Dumnezeu, la momentul recoltei preotul a luat un snop din întâiul rod al recoltei și l-a oferit Domnului. De fapt, l-a scuturat înaintea Domnului. Acest lucru se făcea anume duminica, care era ziua de după sabbat. Dacă Domnul accepta întâiul rod, atunci accepta și restul recoltei. Isus Cristos a împlinit acest lucru, pentru că El este întâiul rod al învierii. Când S-a sculat din morți, i-a zis Mariei: „Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (*Ioan* 20:17). Isus trebuia prima dată să apară în fața Tatălui Său ca întâiul rod din morți. După ce Tatăl Său L-a primit, El ne-a primit și pe noi. Mai târziu, Isus i-a apărut lui Toma și altora și le-a zis: „Atinge-Mă.” Devreme în acea duminică, Isus a apărut în fața Tatălui ca întâiul rod din morți pentru a fi acceptat pentru noi toți. „Cristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Cristos” (*I Cor.* 15:23). Astfel, Marea Roșie (botezul în apă), care este similar cu a fi mort, îngropat și înviat cu Cristos, este asociată cu sărbătoarea celor dintâi roade.

Ziua Cincizecimii – botezul cu Duhul Sfânt *Leviticul* 23:15-22

După ce au trecut de Marea Roșie, în cea de-a treia lună au ajuns la Muntele Sinai (*Exod.* 19:1-2). Sărbătoarea celei de-a treia luni este Cincizecimea. Astfel, Muntele Sinai este un fel de sărbătoare a Cincizecimii. La Sinai Israel a văzut focul lui Dumnezeu și l-a auzit vocea. Au dansat și s-au bucurat – și totuși, erau în pustie.

Dacă Muntele Sinai este un fel de Cincizecime, ce se întâmplă cu oamenii *după* ce sunt botezați cu Duhul Sfânt? Unde a mers Isus după ce a fost botezat cu Duhul Sfânt? A mers în pustie! Astfel, nu le putem spune oamenilor: „Acum că ați primit botezul în Duhul Sfânt, calea voastră va fi presărată cu trandafiri.” Nu va fi! Ieremia a descris pustia: „un pământ uscat și plin de gropi, un pământ unde domnește seceta și umbra morții, un pământ pe unde nimeni nu trece și unde nu locuiește nici un om” (*Ier.* 2:6).

Unii oameni aleg să rămână în Egipt. Unii nici măcar nu acceptă botezul în apă și nu traversează niciodată Marea Roșie. Unii refuză să vină la Sinai (Cincizecime). Cei care refuză Sinaiul nu pot experimenta ceea ce se găsește la Muntele Sinai. Viața creștină este una de progres. Este ca o școală. Nu putem duce

un copil la un nivel mai înalt, în cazul în care continuă să nu promoveze anul în care se află. Trebuie să tot repete!

Fără nici o îndoială, înțelegem că după Sinai urmează pustia. Unul dintre țelurile pustiei este să se ocupe de drojdia din viața noastră. De ce anume era nevoie pentru jertfa pentru sărbătoarea Cincizecimii? „Două pâini, legănate într-o parte și într-alta; [...] coapte cu aluat” (Lev. 23:17). Ne este de ajutor dacă înțelegem simbolul de aici. Drojdia reprezintă păcatul, ipocrizia și falsa doctrină. Toate acestea sunt în cincizecime. Botezul cu Duhul Sfânt nu este dat unui grup de mici îngeri, să zic așa. Coboară asupra întregului *trup*. Duhul coboară asupra acelor care renunță la droguri, alcool, imoralitate și asupra celor care mai au *multă drojdie* în viața lor. Unii oameni care sunt botezați în Duhul Sfânt pot proroci extraordinar, dar să trăiască îngrozitor a doua zi. Există mult păcat, ipocrizie și falsă doctrină în rândul celor care cred în Cincizecime. Uneori oamenii cred ca odată ce L-ai primit pe Duhul Sfânt, ai *ajuns* la destinație. De fapt, experiența Cincizecimii este numai *o pistă de lansare* spre ceea ce Dumnezeu are pentru noi.

Deci, vor fi încercări care vor confrunta drojdia din viața noastră. Au avut loc nouă încercări majore până la Cades Barnea. De cea de-a zecea au avut parte la Cades Barnea. Au fost zece încercări în pustie. Dumnezeu le-a dat ocazia să meargă în pustie pentru a-i curăța de drojdie și a-i face capabili să intre în Țara promisă. Au ales să nu facă acest lucru, din cauza necredinței. *Obiceiul* ascultării produce ascultare. Fiecare lucru trebuie să-și producă rodul. Noi suntem persoanele care suntem astăzi datorită alegerilor pe care le-am făcut în trecut.

Sărbătoarea Trâmbițelor – vocea lui Dumnezeu vorbind din nou

Leviticul 23:23-25

De la Cades Barnea ei au ajuns, în cele din urmă, pe câmpiile Moabului. Vom încadra aici cea de-a cincea sărbătoare care este *sărbătoarea Trâmbițelor*. Trâmbițele erau sunate în Israel din trei motive principale: a) Când Dumnezeu dorea să vorbească din nou. b) Când tabăra trebuia să plece mai departe. c) Când exista pericolul unui război. (Vezi *Num.* 10:1-10.) Iată ce spune Dumnezeu astăzi în toată lumea: El vrea ca biserica lui să meargă mai departe. El dorește ca oamenii să părăsească doctrinele elementare din *Evrei* 6:1-3, unde Pavel zice: „Să mergem spre cele desăvârșite.” De asemenea, Dumnezeu vorbește despre mari războaie și necazuri care vor urma.

Este bine să zicem „Trebuie să mergem mai departe”, dar întrebarea este „În ce direcție?” Israel se afla încă în pustie. Au poposit în jurul Sinaiului (Cincizecimii) pentru o vreme. Apoi au rătăcit fără țintă prin pustie. În ce direcție ar trebui să o ia, după sărbătoarea numărul cinci, cei răscumparați? Spre sărbătoarea numărul șase, bineînțeles – spre *ispășire*. Gândiți-vă unde se aflau.

Erau încă în pustie. Dar chemarea era să treacă Iordanul (ceea ce înseamnă tăiere împrejur) și să îi alunge pe cei 31 de împărați (adică stăpânitori ai vieții interioare, firești) pentru a stăpâni Muntele Sion. Astfel, vocea lui Dumnezeu, precum sunetul unei trâmbițe, le-a zis să se îndrepte spre sărbătoarea a șasea, *ziua Ispășirii*.

Ziua Ispășirii – jale și curățire interioară adâncă

Leviticul 23:26-32

Leviticul 23:27 spune: „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele.” Ziua Ispășirii este guvernată de numărul 10. Zece este numărul încercărilor. Când Dumnezeu ne spune să mergem mai departe, ne va fi așa de greu, încât toată viața noastră va fi deranjată. În viața noastră vor veni încercări una după alta, pentru a ne purifica. Aceasta se întâmplă după botezul cu Duhul Sfânt. La cincizecime există toată această drojdie (păcat, ipocrizie și doctrină falsă), dar e vremea să ne depărtăm de ele și să trecem Iordanul.

În *Leviticul* capitolul 16, sunt aleși doi țapi. Unul dintre țapi era omorât, iar cu sângele lui preotul putea trece dincolo de perdeaua dinăuntrul templului. Acesta nu era sângele mielului de Paște, ci sângele zilei Ispășirii. Preotul își așeza mâinile asupra celui alt țap și mărturisea toate păcatele poporului lui Dumnezeu. Toate aceste păcate erau puse asupra acestui țap, iar un om anume ducea țapul în afara taberei. Astfel, păcatul era îndepărtat de tabără. Dumnezeu a îndepărtat păcatele poporului Său în *ziua Ispășirii* pentru a avea parte de o tabără curată, o biserică curată, un creștin curat. Aceasta este viața crucificată despre care se vorbește în *Romani* 6:6.

Prin urmare, *ziua Ispășirii* este asociată cu jalea, încercările și îndepărtarea păcatului din oamenii lui Dumnezeu, pentru ca ei să poată veni în prezența Lui într-un fel nou, dincolo de perdeaua din templu. Aceasta este ceea ce noi numim „experiența Iordanului” sau *Romani* 6:6. Când Israel a trecut Iordanul, au ajuns cu toții la Ghilgal și au fost circumciși. După această experiență, niciodată nu au mai fost la fel. Nu au mai vrut să se întoarcă în Egipt. Ceva s-a întâmplat în sufletul și inima lor, încât au putut să lupte cu cei 31 de împărați în Canaan, pământul moștenirii lor. Acest lucru vorbește despre o disecare a vieții noastre interioare, o ucidere a stăpânitorilor vieții noastre firești.

Cred cu tărie că biserica se găsește acum în *ziua Ispășirii*. Mulți doresc să poposească în pustie în jurul Muntelui Sinai (Cincizecimea). Dar pe aceia a căror inimă se află pe frecvența potrivită, Dumnezeu îi trece Iordanul și le circumcide inima. Țineți minte, războiul israelian Yom Kippur din 1973 a început în ziua ispășirii! Eram acolo chiar înainte ca acesta să aibă loc și Dumnezeu ne-a arătat războiul și evenimentele ce urmau să aibă loc în Israel.

Tocmai ne-am întors din Iordania. Am petrecut momente minunate cu iordanienii. Avusese loc o revărsare a Duhului. Apoi, când am venit în Israel, am avut probleme la granița israeliană. Vameșii au pretins că lanterna mea ar fi o bombă, iar când am trecut granița, sfințirea mea ajunsese deja în cel mai de jos punct. Era foarte cald și, pe când israelienii îmi scoteau tot ce aveam din bagaje, credeam orice despre ei, dar numai lucruri bune nu. În acea noapte, minunata prezență a lui Dumnezeu a intrat în camera noastră de hotel și El a început să cânte: „*Îl iubesc pe Israel! Îl iubesc pe Israel!*” Când Dumnezeu vorbește, ești rapid de acord cu El, așa că am zis: „Și eu îl iubesc pe Israel.” Apoi mi-a arătat lucrurile care urmau să se întâmple. Câteva săptămâni mai târziu a început în *ziua Ispășirii* războiul Yom Kippur. Apoi Dumnezeu a vorbit foarte clar la începutul lui 1974 și a zis: „Voi descoperi păcatul din locuri înalte.” A spus: „Voi schimba căpeteniile multor neamuri.” În 1974 și 1975 aproape treizeci de capi ai statelor au fost schimbați pe neașteptate, printre care și Richard Nixon, președintele Pompidou al Franței și cancelarul Germaniei, Willi Brandt. Dumnezeu a zis: „Voi descoperi păcatul din locurile înalte.” Din acel moment greșelile guvernamentale au fost descoperite. După aceea Dumnezeu ne-a vorbit și a spus: „Acum voi descoperi păcatul din biserica Mea. Voi confrunta păcatul și-l voi curăța.” Astfel, acum strigătul bisericii este: „Sfințenie Domnului.”

Vom însemna pe harta noastră (pagina 2) sărbătoarea numărul cinci, *trâmbițele*, pe câmpiile Moabului. Este vorba despre o chemare nouă; Dumnezeu ne cheamă din nou să mergem mai departe. Dumnezeu vorbește acum despre nevoia de o nouă curățire și sfințire, așa că vom experimenta *ziua Ispășirii*, trecerea Iordanului, ca fiind cea de-a șasea sărbătoare. Scopul smereniei și al noii curățiri este să ne aducă la a șaptea și ultima sărbătoare, sărbătoarea slavei - *sărbătoarea Corturilor*.

Sărbătoarea Corturilor – sărbătoarea slavei

Leviticul 23:33-43

Ziua Ispășirii este trecerea Iordanului sub îndrumarea noului conducător Iosua și supunerea dușmanilor și a grupurilor de rezistență din țară. Iosua i-a condus numai în odihna parțială, fiindcă israeliții au fost pasivi și au încheiat alianțe cu dușmanii, mulțumindu-se să trăiască alături de ei. Câteva generații mai târziu, David, omul după inima lui Dumnezeu, a intrat pe scenă și a cucerit ultima fortăreață a țării, inclusiv Muntele Sion. Acesta a devenit locuința lui Dumnezeu, locul de odihnă al chivotului Său. Apoi Solomon a fost cel care a adus chivotul în noul lui templu (*1 Împ. 8:1-11*), iar slava lui Dumnezeu a umplut templul și poporul. Astfel, David și Solomon l-au condus pe Israel spre cea de-a șaptea sărbătoare, *sărbătoarea Corturilor*. Sion, după cum vă amintiți, a fost destinația finală a călătoriei fiilor lui Israel (*Exod. 15:17*).

Toate cele petrecute înainte, lunga călătorie și cele șase sărbători anterioare au scopul de a-i aduce pe cei răscumpărați la a șaptea și ultima sărbătoare, *sărbătoarea Corturilor*. Aceasta a fost pentru Israel ultima și cea mai mare sărbătoare a anului. Din punct de vedere spiritual, ea reprezintă revărsarea Duhului asupra bisericii în zilele de pe urmă. Există șapte aspecte ale sărbătorii Corturilor:

1. Este sărbătoarea slavei.
2. Este sărbătoarea bucuriei.
3. Este sărbătoarea odihnei.
4. Este sărbătoarea restaurării.
5. Este sărbătoarea recoltei.
6. Este sărbătoarea ploii târzii.
7. Este sărbătoarea apariției Lui.

Sărbătoarea Corturilor va avea loc atunci când Biserica va ajunge la Muntele Sion. Puteți vedea pe harta de la pagina 2 că sărbătoarea numărul șapte este la Muntele Sion. Unde este chemată Biserica în *Evrei 12:22*? La Muntele Sion! *Evrei 12:18* este Muntele Sinai. Nu suntem chemați să rămânem la Muntele Sinai, care este sărbătoarea Cincizecimii și a mișcării carismatice. Suntem chemați în Sion. Acestea sunt cerințele. Este „Biserica celor întâi născuți”. Cei întâi născuți beneficiază de porție dublă. „Duhurile celor neprihăniți ajunse desăvârșite.” Sion înseamnă desăvârșire. Psalmul 15 și 24 arată calitățile celor care vor merge la Sion. Pe măsură ce studiem Sionul, descoperim că este locul ultimei revărsări a Duhului lui Dumnezeu.

În concluzia studiului nostru asupra vieții lui Moise, doresc să vă arăt zece pași necesari pentru un conducător care vine spre Muntele Sinai.

Zece puncte de referință pentru un conducător (Moise)

1. **Chemat**
2. **Perioada de liniștire** – care este timpul petrecut în pustie
3. **Însărcinat** – la rugul aprins
4. **Circumcis** – (Moise l-a tăiat împrejur pe fiul său)
5. **Țară și oraș** – un lucru important pentru un conducător – trebuie să cunoască țara și orașul în care merge. Una este să fii însărcinat de Dumnezeu, dar în același timp trebuie să știi și unde te duci.
6. **Confruntare** – cu puterile care-i țin legați pe oamenii la care Dumnezeu dorește să le duceți mesajul. Uneori trebuie să-i eliberați de legături înainte ca ei să primească mesajul Evangheliei.
7. **Ieșirea** – din robie
8. **Trecerea** – Marea Roșie (botez în apă)

9. Grija pentru ei – vine o vreme când trebuie să aveți grijă de ei și să-i treceți prin încercările de amărăciune.

10. Ajungerea la Munte – acest munte este, bineînțeles, Sinai.

Călătoria lui Israel este împărțită în trei mari etape, cu trei mari conducători. Înainte de toate, îl avem pe Moise care a scos poporul din Egipt și l-a dus la Sinai și Iordan. Apoi el a murit. După Moise, Dumnezeu l-a ridicat pe Iosua pentru a-i trece Iordanul pe pământul moștenirii. Iosua nu i-a adus în odihna totală, pentru că oamenii au fost pasivi și au lăsat mulți dușmani să trăiască în țară (*Ios.* 13:1; 18:2-3). *Evrei* 4:8 scoate foarte clar în evidență faptul că Iosua nu i-a adus la odihnă. Câteva generații mai târziu s-a ridicat David și a cucerit fortăreața Sionului, care a devenit locuința lui Dumnezeu (*Ps.* 132:13-18). Israel nu și-a încheiat călătoria de la Egipt la Sion decât în al șaptelea an al domniei lui David. (Vezi *2 Sam.* 5:1-7.) După ce David a fost uns a treia oară, la vârsta de 37 de ani, el a cucerit Sionul și a pus acolo chivotul lui Dumnezeu. Călătoria a durat în total 443 de ani, pentru a ajunge la Muntele Sionului. Astăzi, Duhul lui Dumnezeu va da putere bisericii pentru a încheia întreaga călătorie în timpul generației noastre.

ÎMPĂRȚIREA CĂRȚII

I. MOISE – de la Egipt la Iordan.

1. Paștele – în Egipt
2. Azimele – în Egipt și mereu de atunci încoace
3. Primele roade – dincolo de Marea Roșie
4. Cincizecimea – la Sinai
5. Trâmbițele – pe câmpiile Moabului

II. IOSUA – de la Iordan în țară. Sionul necucerit.

1. Ispășirea – peste Iordan, tăierea împrejur și lupta cu cei 31 de împărați

III. DAVID – cucerirea tuturor fortărețelor, inclusiv Sionul.

1. Corturile – David cucerește Sionul, muntele sfânt. Solomon aduce slava Sionului lui Israel și neamurilor.

II. TRECERE ÎN CANAAN

A. IOSUA, NOUL CONDUCĂTOR

Am ajuns la cea de-a doua parte a călătoriei. De această dată călătoria se află sub conducerea lui Iosua. Moise l-a adus pe Israel din Egipt la câmpiile Moabului, de unde vor trece Iordanul și vor intra în Țara făgăduită. Moise a murit, dar Dumnezeu a continuat să-i dea asigurări lui Iosua că El îl va sprijini în același fel în care l-a sprijinit pe Moise (*Ios.* 1:1-5).

Lucrarea lui Iosua s-a întins pe o perioadă de 40 de ani în pustie, urmând alți 30 de ani în Țara făgăduită, până la moartea lui la vârsta de 110 ani. Inițial îl chema Hosea, fiul lui Nun, din tribul Efraim. A fost numit Iosua de către Moise (*Num.* 13:16), atunci când a fost trimis să iscodească țara Canaanului, el fiind una dintre cele 12 căpetenii.

Tinerețea lui

Iosua a crescut în Egipt, unde împreună cu frații săi israeliți trăia în robie grea la faraon și supraveghetorii săi. Astfel, Iosua cunoștea bine robia și strigătele din inima poporului pe care avea să-l conducă.

Iosua conduce pe Israel în luptă împotriva lui Amalec

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: «Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.» Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul săbiei. Domnul a zis lui Moise: «Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.» Moise a zidit un altar, și i-a pus numele «Domnul, steagul meu.» El a zis: «Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam!»» (*Exod.* 17:8-16).

Astfel, în prima apariție a sa în *Sfânta Scriptură*, Iosua l-a condus pe Israel în luptă împotriva amaleciților, care erau descendenții lui Esau. Din punct de vedere spiritual, ei reprezintă lucrarea cărnii. De aceea, una dintre primele sarcini ale unui pastor asistent este să se ferească de lucrările cărnii, mai întâi în viața lui, iar apoi să protejeze adunarea de atacurile acestor dușmani periculoși. Este demn de luat în seamă faptul că acest lucru nu a fost făcut sub îndrumarea conducătorului mai în vârstă, Moise.

A întârziat în prezența lui Dumnezeu

Ca ajutor al lui Moise, Iosua a intrat în experiențe sublime pe muntele lui Dumnezeu: „Moise s-a sculat, împreună cu Iosua, care-i slujea: și Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu” (24:13). „Domnul a vorbit cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. Apoi Moise s-a întors în tabără, dar tânărul lui slujitor, Iosua, fiul lui Nun, nu ieșea deloc din mijlocul cortului” (Exod. 33:11). Chiar și după ce Moise a coborât de pe muntele glorios, Iosua a întârziat în prezența lui Dumnezeu, căutând să cultive o relație apropiată cu El. Toată lucrarea *adevărată* este rezultatul substanței vii pe care Dumnezeu o pune în noi atunci când stăm înaintea Lui. Toate studiile, învățătura, predicile, hărțile și schițele sunt numai un instrument care să ne ajute să exprimăm ceea ce Dumnezeu a pus deja în noi. Toată lucrarea adevărată și *viața* vin numai de la Dumnezeu. Predicile și studiile la clasă care sunt mărturii în inima noastră sunt de fapt rezultatul „seminței” pe care Dumnezeu deja a plantat-o în inima noastră pe când petreceam timp cu El. Dumnezeu a pus „un alt duh” în Iosua pe când stătea în prezența Lui. Acel *duh* era duhul credinței (Num. 14:6-9; 14:23-30).

Imaturitatea lui

Imaturitatea lui Iosua s-a dovedit prin modul în care i-a tratat cei care proroceau în tabără (Num. 11:25-30). „Domnul S-a pogorât în nor și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el, și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și de îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să prorocească, dar după aceea n-au mai prorocit. Doi oameni, unul numit Eldad, și altul Medad, rămăseseră în tabără și duhul s-a așezat și peste ei; căci erau dintre cei scriși, măcar că nu se duseseră la cort. Și au început să prorocească și ei în tabără. Un tânăr a alergat și a dat de știre lui Moise, zicând: «Eldad și Medad prorocesc în tabără.» Și Iosua, fiul lui Nun, care slujea lui Moise din tinerețea lui, a luat cuvântul și a zis: «Domnule Moise, oprește-i.» Moise i-a răspuns: «Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!» Apoi Moise s-a întors în tabără, el și bătrânii lui Israel.”

Tânărul Iosua îi spunea lui Moise: „Ei nu trebuie să prorocească. Aceasta e treaba ta, Moise. Ar trebui să le spui să tacă.” Moise avea vederi foarte largi și a zis: „Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei.” În realitate, în zilele de pe urmă Dumnezeu își va revărsa Duhul Său peste toată făptura și toată Biserica va deveni profetică. Bărbați și femei, tineri și bătrâni vor proroci (Ioel 2:28-29). Moise nu a vrut niciodată ca acest lucru să fie numai privilegiul pastorului sau conducătorului.

El și Caleb sunt singurii care aduc un raport favorabil

Iosua și Caleb au fost singurii care s-au întors cu vești favorabile din Țara promisă (Num. 14:6-10). Ceilalți zece au insuflat frică și neîncredere oamenilor, făcându-i să disprețuiască Țara făgăduită și să nu se supună scopului lui Dumnezeu (Num. 13:31-33; Deut. 1:28). Iosua și Caleb au fost singurii care au intrat în Țara promisă (Num. 13:30; 36:37).

Iosua gustă dinaintea viitoarea lui moștenire

Iosua *a gustat* din bunătatea pământului cu treizeci și opt de ani înainte de a o stăpâni cu adevărat. Fiecare conducător adevărat are nevoie să guste dinaintea ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru el și pentru cei pe care el îi va conduce. Un gust bun al moștenirii noastre ne va ajuta să ne străduim din greu prin pustia lungă și uscată.

Se împotrivește părerilor generale

Iosua aproape că a fost omorât cu pietre pentru că a apărat ceea ce era corect (Num. 14:10). Iosua l-a rămas credincios Domnului și a continuat să respecte cele mai înalte standarde ale lui Dumnezeu, chiar și atunci când toți ceilalți mergeau în direcția greșită. Acesta a fost semnul distinctiv al vieții și al caracterului lui Iosua. Pentru el era mult mai important să-L mulțumească pe Dumnezeu, decât pe oameni. Chiar și la sfârșitul vieții el a afirmat: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Jos. 24:15).

Iosua consacrat ca nou conducător

„Domnul a zis lui Moise: «Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el. Să-l așezi înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări și să-i dai porunci sub ochii lor. Să-l faci părtaș la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte. Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului; și Iosua, toți copiii lui Israel, împreună cu el, și toată adunarea, să iasă după porunca lui Eleazar și să intre după porunca lui.» Moise a făcut cum îi poruncise Domnul. A luat pe Iosua, și l-a pus înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări. Și-a pus mâinile peste el, și i-a dat porunci, cum spusese Domnul prin Moise” (Num. 27:18-23).

Din propria experiență știu importanța pe care o are acest act de consacrare pentru toți cei care sunt consacrați și însărcinați. Am văzut slujitori absolut transformați și maturizați de o astfel de ceremonie. Motivul este acela că mantaua

lui Dumnezeu pentru lucrarea lor coboară asupra lor, dându-le putere divină pentru a îndeplini noile lor îndatoriri. Acest lucru este confirmat în *Efesenii* 4:7: „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Cristos.”

Iosua îl ascultă pe Moise atâta timp cât acesta conduce

Atâta timp cât Moise a fost la conducere, Iosua a primit porunci de la el. La fel a fost în cazul moștenirii triburilor lui Ruben, Gad și jumătate din tribul lui Manase. „Moise a dat porunci cu privire la ei preotului Eleazar, lui Iosua, fiul lui Nun, și capilor de familie din semințiile copiilor lui Israel. El le-a zis: «Dacă fiii lui Gad și fiii lui Ruben trec cu voi Iordanul, înarmați cu toții ca să lupte înaintea Domnului, după ce țara va fi supusă înaintea voastră, să le dați în stăpânire ținutul Galaadului»” (*Num.* 32:28-29).

Iosua și preotul Eleazar însărcinați să împartă țara ca moștenire

Iosua, împreună cu preotul Eleazar, a fost însărcinat să împartă țara Canaanului ca moștenire. „Iată numele bărbaților care vor împărți țara între voi: preotul Eleazar și Iosua, fiul lui Nun” (*Num.* 34:17). Acesta este privilegiul și binecuvântarea unei cârmuii în credincioșie. Dumnezeu acordă oamenilor credincioși privilegiul de a-i instala pe alții în moștenirea și în chemarea lor. „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara” (*Ps.* 45:16).

Lui Moise i se spune să-l încurajeze pe Iosua

„Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, va intra în ea; întărește-l, căci el va pune pe Israel în stăpânirea țării aceleia” (*Deut.* 1:38). Cât de necesar este să înțelegem că tinerii au nevoie de ajutor și încurajare când pornesc pe cărările nemarcate ale cârmuirii! Nici un conducător nu trebuie să repete trecutul. Viața progresează! Biserica Domnului merge mai departe. Fiecare nouă generație are o nouă îndatorire care nu este copiată din trecut. „Nu ai mai umblat pe această cale” este o frază pe care conducătorii trebuie s-o ia în seamă. De aceea, trebuie să avem curaj și încredere totală în Dumnezeu, astfel încât acea parte a călătoriei care ne este încredințată nouă, pentru o anumită adunare, să o ducem la îndeplinire cu succes, spre mulțumirea lui Dumnezeu.

„În vremea aceea, am poruncit lui Iosua, și i-am zis: «Nu te teme de ei; căci Domnul, Dumnezeul vostru, va lupta El însuși pentru voi. Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, acestor doi împărați [Og și Sihon]: așa va face Domnul tuturor împărățiilor împotriva cărora vei merge. Nu te teme de ei; căci Domnul, Dumnezeul vostru, va lupta El însuși pentru voi.»” (*Deut.* 3:21-22). Apoi Domnul repetă nevoia de a-l încuraja pe Iosua: „Dă porunci lui Iosua,

întărește-l, și îmbărbătează-l; căci el va merge înaintea poporului acestuia și-l va pune în stăpânirea țării pe care o vei vedea” (*Deut.* 3:28).

Adunarea are nevoie de asigurări în ceea ce privește noul lor conducător

Nu numai că noul conducător are nevoie de încurajări, dar și adunarea are nevoie să aibă încredere în noul conducător. Numai fostul conducător poate cu adevărat să dea asigurările necesare, așa cum a făcut Moise în ceea ce-l privește pe Iosua.

„«Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta și vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul. Domnul va face neamurilor acestora cum a făcut lui Sihon și Og, împărații Amoriților și țării lor, pe care i-a nimicit. Domnul vi le va da în mână și le veți face după poruncile pe care vi le-am dat. Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.» Moise a chemat pe Iosua și i-a zis în fața întregului Israel: «Întărește-te și îmbărbătează-te. Căci tu vei intra cu poporul acesta în țara pe care Domnul a jurat părinților lor că le-o va da și tu îi vei pune în stăpânirea ei. Domnul însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înspăimânta!»” (*Deut.* 31:3-8).

Schimbarea conducerii

Din nou, are loc o *altă* ceremonie. De această dată, ambii conducători trebuie să se prezinte în fața Domnului la cortul adunării. „Domnul a zis lui Moise: «Iată că se apropie clipa când vei muri. Cheamă pe Iosua și înfățișați-vă în cortul întâlnirii. Eu voi da poruncile Mele.» Moise și Iosua s-au dus și s-au înfățișat în cortul întâlnirii. Și Domnul S-a arătat în cort, într-un stâlp de nor: și stâlpul de nor s-a oprit la ușa cortului” (*Deut.* 31:14-15). „Domnul a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun și a zis: «Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da; și Eu însumi voi fi cu tine.»” (*Deut.* 31:23).

Moartea lui Moise Iosua este plin de Duh

Când Moise a murit, Însuși Domnul l-a îngropat; pentru că trupul lui va fi necesar mai târziu pe Muntele Schimbării la Față (*Deut.* 34:5-6; *Iuda*, v. 9; *Luca* 9:30-31). Iosua era deja plin de Duh. „Iosua, fiul lui Nun, era plin de duhul înțelepciunii, căci Moise își pusese mâinile peste el. Copiii lui Israel au ascultat de

el și au făcut potrivit cu poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul” (*Deut.* 34:9).

Dumnezeu îi vorbește acum direct lui Iosua, noul conducător

Acum că Moise a murit și Iosua este noul conducător, Domnul îi vorbește direct lui Iosua și îi dă instrucțiuni specifice cu privire la îndatoririle pentru care Dumnezeu l-a ridicat, să le îndeplinească. Aceste instrucțiuni sunt categorisite în cartea sa capitolul 1:1-9.

Dumnezeu îi vorbește direct lui Iosua *Iosua 1:1-9*

- O afirmare a faptului că fostul conducător a murit.
- O directivă ca el să se ridice și să treacă Iordanul.
- O promisiune că fiecare loc pe care a călcat îi va fi dat.
- Nici un om nu i se va putea împotrivi câte zile va avea.
- O asigurare că Domnul nu îl va părăsi.
- Un îndemn, să fie puternic și să aibă curaj. (Frica trebuie învinsă într-un conducător.)
- Un sfat, de a nu vorbi decât conform cărții legii, va trebui să mediteze la ea zi și noapte. (Conform *Ps.* 1:2.) „Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui.” Țineți minte, conducătorii trebuie să aibă timp să mediteze.

Dumnezeu are astăzi nevoie de mulți „Iosua”. În aceste vremuri Dumnezeu este pe punctul de a-Și aduce întreaga Biserică la moștenirea ei și El vrea oameni „Iosua” care pot să conducă într-acolo poporul Său. Iosua îi reprezintă pe cei care au fost credincioși în timpul testelor din pustie și care, de asemenea, au gustat din rodul din Țara făgăduită.

B. TRECEREA IORDANULUI – *Iosua 3*

Semnificația Iordanului

Trecerea Iordanului a fost un mare moment de cotitură în călătoria lui Israel. Era o zi nouă pentru ei în aproape fiecare aspect. Vechea generație și conducere se stinsese. S-a ridicat o nouă generație și o nouă conducere. Încercările din pustie au luat sfârșit și îi aștepta o nouă țară. Erau pe punctul de a face un mare

salt înainte către promisiunea lui Dumnezeu pe când traversau Iordanul și atingeau pământul făgăduit.

După ce au traversat Iordanul, atitudinea lor s-a schimbat complet. Nu mai doreau să se întoarcă în Egipt. Ceva s-a schimbat în inima și în firea lor la trecerea Iordanului. Chiar și dieta lor s-a schimbat. Mana a încetat și ei au început să aibă parte de roadele țării. Simțeau o nouă încântare și aveau noi așteptări. Putere nouă și curaj nou îi întăreau să meargă împotriva dușmanilor lor. În plus, trecerea Iordanului a fost un pas uriaș către Muntele Sion.

Mort față de păcat – viața crucificată

Ce înseamnă exact trecerea Iordanului? La urma urmei, a marcat încheierea unei etape majore a vieții lor și începutul alteia. Simplul fapt că orașul lui *Adam* are legătură cu trecerea lor peste Iordan, este semnificativ (*Ios.* 3:15-16). Adam reprezintă vechea noastră fire păcătoasă. Este remarcabil și faptul că au ajuns la Ghilgal imediat după trecerea Iordanului (4:19). Ghilgal este locul circumciziei, al tăierii împrejur, îndepărtarea de lucrurile cu care ne-am născut (5:2-3).

Prin urmare, trecerea Iordanului reprezintă experiența „morții față de păcat” din *Romani* 6:6. Oamenii lui Dumnezeu au trăit mântuirea prin sângele mielului când erau în Egipt. Au ieșit din Egipt, au trecut Marea Roșie (botezul în apă) și au intrat în pustie. Au ajuns la Muntele Sinai la *Cincizecime*. Cu toate că ieșiseră din Egipt, Egiptul nu ieșise din ei, pentru că în mod repetat au afirmat că doresc să se întoarcă, mai ales atunci când întâmpinau dificultăți.

Dar *după* Iordan, totul a fost diferit. Experiența Iordanului a îndepărtat Egiptul din inimile lor. Nu mai doreau să se întoarcă la lucrurile lumești. Firea adamică fusese învinsă și au fost circumciși de carnalitate. Li s-a spus: „Astăzi, am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră” (*Ios.* 5:8-9). La Iordan Dumnezeu a rupt puterea păcatului. Iordanul s-a ocupat de dragostea pentru lume. Iordanul este echivalentul versetului din *Romani* 6:6.

Romani 6:6

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (*Rom.* 6:6).

Romani 6:6 reflectă grija pe care o are Cristos pentru ca noi să obținem victoria asupra puterii păcatului. Nu numai că datoria păcatului nostru a fost plătită pe cruce, nu numai că am fost iertați cu mărinimie, ci ni s-a acordat sprijin împotriva *firii* noastre păcătoase, astfel încât păcatul să nu mai aibă stăpânire asupra noastră.

Putem fi născuți din nou, botezați în apă și umpluți cu Duhul Sfânt, dar cu toate acestea să fim copleșiți de o fire păcătoasă și alte robii. Însă experiența din *Romani* 6:6 îl face pe *vechiul om* (sau vechea fire) inutil. Îl *prinde* și îl ține supus lui Dumnezeu.

Romani 6:6 este o experiență adevărată. „Știm bine” înseamnă în originalul grec „cunoașterea care vine prin experiență; cunoaștere prin experiență”. Nu este ceva cu ce ne obișnuim, nu e ceva ce pretendem și nu este ceva ce luăm prin credință. Este o programare supremă și o întâlnire cu Dumnezeu. Este o revelație clară de la Dumnezeu a ceea ce El a făcut pe crucea de la Calvar. Există o mare diferență în viața noastră când avem această experiență.

Experiența autorului

Cu mulți ani în urmă, la un moment dat în viața mea, Dumnezeu a pus degetul pe anumite probleme. El a întrebat: „Îmi dai asta, asta și asta?” Unele lucruri erau foarte ușor de dat, iar altele foarte greu. Duhul lui Dumnezeu m-a tot cercetat câteva zile în privința problemei *a fi mort față de păcat*. Apoi, într-o dimineață în biroul meu am avut o viziune a lui Cristos pe cruce, cu spatele la mine. Apoi Duhul m-a ridicat și eram și eu pe cruce. În viziune, eram efectiv *în* Cristos pe acea cruce. Am privit în jos și i-am văzut pe toți acei oameni ocărându-l pe Isus, dar El nu a răspuns, pentru că era pe cruce. A fost o experiență profundă! Apoi viziunea a încetat și am revenit în camera mea.

În acel moment, ceva din interiorul meu dorea să se năpustească afară. Apoi s-a rupt zăgazul și s-a revărsat, s-a revărsat ca un râu. Din gură mi-au ieșit aceste cuvinte: „Am fost răstignit împreună cu Cristos” (*Gal.* 2:20). În acel moment am știut că pe cruce a fost crucificat *vechiul eu*. Am înțeles mai mult decât oricând că, atunci când Isus a murit în urmă cu 2000 de ani, El nu numai că a purtat păcatele mele, dar a și confruntat *vechea mea fire*. Oh, ce putere și victorie mi-au cuprins sufletul! Și o pace de nedescris a coborât. În viziune am mai văzut perdeaua din templu care s-a rupt atunci când Isus a murit.

Aceasta a fost experiența mea de „cunoaștere” a faptului că *vechiul meu eu* a fost crucificat cu El, că trupul meu marcat de păcat este nefuncțional. Nu sugerez că ar trebui să aveți o experiență identică cu a mea. Nu! Nu trebuie să aveți o viziune a crucii sau să vă curgă de pe buze cuvintele din *Galateni* 2:20. Fiecare experimentare a Iordanului este diferită. Dumnezeu vă poate da alte scripturi sau circumstanțe diferite. Lucrul important este ca toți să avem propria experiență a Iordanului.

„Știu” este un cuvânt cheie în *Romani* 6:6. Este *o cunoaștere prin experiență*. „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.” *A fost* este o traducere mai bună decât „este”. Pavel spune că atunci când Cristos era pe cruce, și *omul nostru cel vechi* era pe cruce. Prin urmare, el spune: „*Știți* acest

lucru?” Acest „știu” vine dintr-o experiență în care Dumnezeu ne conduce pe măsură ce umblăm în credință.

Și *vindecarea* a fost oferită pe cruce. *1 Petru* 2:24 zice: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” Este timpul trecut, *ați fost* vindecați. Prețul a fost deja plătit! Totuși, trebuie să fie însușit. Deși a fost cumpărată vindecarea, ea nu devine o realitate până nu avem o revelație în acest sens și până nu ne întâlnim cu Dumnezeu. Acest lucru este valabil și în cazul mântuirii. Cristos a murit pentru păcatele lumii și totuși, acest lucru nu îi este de nici un folos omului până când nu a avut o revelație și nu a experimentat nașterea din nou. Același lucru este valabil și pentru *a fi mort față de păcat*. Omul nostru cel vechi a fost crucificat cu El, pentru ca trupul de păcat să devină nefuncțional. Dar trebuie să „știm” acest lucru printr-o revelație, o revelație pe care o primim când ajungem la Iordanul nostru.

„În așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” Pavel spune, cu alte cuvinte, că păcatul nu ne va stăpâni faptele și cuvintele după ce experimentăm *Romani* 6:6. Într-adevăr, uneori păcatul deține controlul asupra noastră până când ajungem la Iordan. Corintenii au fost născuți din nou, botezați în apă, umpluți cu Duhul Sfânt și experimentau toate darurile Duhului; totuși, Pavel îi numește trupești. Mulți dintre ei trebuiau să ajungă la propriul lor Iordan. Pavel a avertizat biserica din Corint să nu cadă în pustie și să moară acolo, așa cum a făcut Israel (*1 Cor.* 10:1-15). După ce un credincios trece Iordanul, există o mare diferență în viața lui. Există o nouă forță care să meargă împotriva dușmanului. E vorba despre o eliberare de *vechiul om*.

Cunoaștere, socoteală, supunere

În *Romani* 6:6 experiența lui „știu” îl pune pe *vechiul nostru om* pe cruce. „Socoteala” din *Romani* 6:11 îl ține acolo. *A socoti* înseamnă „a considera ceva ca și făcut”. După ce am avut experiența *cunoașterii*, putem să o socotim sau să o considerăm ca și făcută. Se pune întrebarea: „După ce ai avut propria experiență la Iordan, poți să o pierzi?” Răspunsul este: da. Israel a obținut o mare victorie la Iordan și de acolo au plecat să supună Ierihonul. Dar mai târziu au fost înfrânți la Ai din cauza păcatului lui Acan.

Astfel, a trebuit ca ei să se confrunte cu păcatul lor și să-și aducă aminte de cele douăsprezece pietre înălțate pe malul râului. Lui Israel i s-a poruncit să ia douăsprezece pietre din albia râului Iordan și să le pună pe malul de vest pentru *aducere aminte* (*Ios.* 4). Acest lucru era în scopul *amintirii* experienței de la Iordan. Astfel, dacă avem o problemă după Iordan, trebuie să îndreptăm lucrurile și apoi să socotim sau să ne amintim de experiența noastră de la Iordan, moment în care *vechiul nostru om* a fost confruntat.

„Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră [...]” (Rom. 6:12-14).

După experiența „cunoașterii” și apoi cea de a o socoti sau a o considera ca și rezolvată, vom avea puterea să-I *dăm* lui Dumnezeu mădularele trupului nostru. Cu toate acestea, este totuși o alegere; este o luptă. Sfințenia este întotdeauna o alegere, o luptă. *După* Iordan avem o nouă putere de a alege. *După* Iordan, păcatul nu mai are stăpânire asupra noastră. *Înainte de* Iordan există anumite lucruri care pot efectiv să-l copleșească pe un credincios. Amintiți-vă că după Iordan Israel nu a mai dorit să se întoarcă în Egipt. Firea adamică a fost confruntată. Au fost circumciși în trup. În aceeași zi, Dumnezeu a îndepărtat de ei și ocară și tentaculele Egiptului (Ios. 5:8-9).

Cum ajungem la Iordan

În călătoria noastră Din Egipt în Sion trebuie să trecem peste Iordan și să ajungem în Țara promisă, moștenirea noastră și să ajungem la Sion. De aceea, este normal să zicem: „Haideți să trecem acum peste Iordan!” Dar problema este că nu putem trece Iordanul, până nu ajungem la el. Nu putem trece peste Iordan până când nu am ajuns la el și putem ajunge acolo doar când Dumnezeu ne duce la el. Israeliții nu puteau merge dacă nu era norul ziua sau stâlpul de foc noaptea, iar acest lucru trebuie să fie înrădăcinat adânc în inimile noastre.

Dumnezeu nu ne aduce la Iordan, până când nu este mulțumit de modul în care am trecut cele zece încercări din pustie. Acesta este motivul pentru care trebuie să umblăm cu Dumnezeu zi de zi, săptămână de săptămână și lună de lună. Rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Doamne, du-mă la Iordanul meu.” Mulți dintre israeliți nu au ajuns niciodată la Iordan. Au căzut la toate testele din pustie. Atitudinile lor de neîncredere și împietrire a inimii i-a împiedicat să găsească trecere înaintea lui Dumnezeu și astfel au sfârșit prin a muri în pustie. Credincioșii din Noul Testament sunt avertizați să nu le urmeze exemplul de neîncredere (Evr. 3:7 – 4:11; I Cor. 10:1-15). Unii creștini sunt veșnic rătăcitori prin pustie. Neascultarea și dorința proprie îi privează de îndrumarea adevărată și rătăcesc fără țință toată viața. Nu trebuie să fiți unul dintre aceștia. Cereți-I lui Dumnezeu o inimă blândă și ascultătoare. Acest fel de inimă ne asigură trecere înaintea lui Dumnezeu.

Caleb și Iosua au fost singurii din generația lor care au ajuns în Țara făgăduită. Ei aveau „un alt duh”. Aveau un duh de bucurie și credință. Afirmăția lor a fost: „Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta” (Num. 14:8). Acești oameni petreceau timp în prezența lui Dumnezeu, permițându-I lui

Dumnezeu să le zidească o inimă blândă și credincioasă. Acesta este singurul drum prin pustie. Nu există scurtături către Iordan. Astfel, putem învăța de la Caleb și Iosua cum să răzbatem prin pustie până la Iordan și apoi în Țara moștenirii.

IMPORTANȚA CIRCUMCIZIEI

După trecerea Iordanului, oamenii au ajuns imediat la Ghilgal, locul tăierii împrejur (Ios. 4:19; 5:2-7). Circumcizia are mari valențe spirituale. În primul rând, un credincios nu-și poate primi moștenirea până nu este circumcis. Circumcizia exterioară era valabilă pentru un israelit, și circumcizia interioară este valabilă pentru un creștin. Nu există moștenire înainte de circumcizia inimii. Israel era pe punctul de a intra în stăpânirea moștenirii sale, țara Canaanului. Dumnezeu i-a zis lui Avraam că înainte ca el și urmașii lui să aibă țara Canaanului, ei trebuiau întâi să fie circumciși (Gen. 17:1-14).

Tăierea împrejur înseamnă îndepărtarea cărnii. Din punct de vedere spiritual, înseamnă îndepărtarea firii naturale, păcătoase, adamice cu care ne-am născut. *Necircumcizia* reprezintă necurăție. Înseamnă că încă nu a existat o confruntare cu ceea ce avem din naștere. Înseamnă că vechea noastră fire împreună cu poftele ei nepotrivite, căile, tipurile de gândire și reacționare sunt încă prezente în viața noastră. Suntem necircumciși în multe domenii.

Care este moștenirea noastră?

Moștenirea lui Israel era o țară, dar era și o *relație*. Țara Canaanului le-a fost promisă ca moștenire. Dar în țara Canaanului se afla Muntele Sion, locuința Domnului. De aceea, pentru a ni se îndeplini promisiunile (o chemare, o țară, o lucrare, un popor sau o relație) trebuie să fim circumciși. Israel nu a putut primi moștenirea fără a fi, mai întâi, circumcis. Tăierea împrejur este un act mântuitor înfăptuit în inima noastră de către sabia lui Dumnezeu.

La Iordan, la Ghilgal, are loc o circumcizie în sufletul nostru. Dar mai există și o lucrare atotputernică a săbiei lui Dumnezeu, care înfruntă și disecă toate celelalte arii ale vieții noastre interioare. Există dușmani și stăpânitori ai *sinelui* care trebuie îndepărtați în totalitate cu sabia lui Dumnezeu. Acești stăpânitori interiori se opun și sfidează voia lui Dumnezeu și trebuie omorâți. Altfel, nu vom avea parte de o victorie completă și nu vom stăpâni Muntele Sion. Lui Israel i s-a dat putere să lupte cu 31 de împărați, după ce a fost circumcis la Ghilgal.

Câteva dovezi ale unei inimi circumcise

- O inimă circumcisă este o inimă cooperantă, binevoitoare. „Să vă tăiați dar inima împrejur și să nu vă mai înțepeniți gâtul” (Deut. 10:16). „A avea

gâtul înțepenit” înseamnă să fii încăpățânat, inflexibil și dificil. Nu putem primi moștenirea dacă nu avem inima circumcisă.

- O inimă circumcisă este o inimă care nu se împotrivesc Duhului Sfânt și mesagerilor lui. „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât” (*Fapte* 7:51-52). Ascultătorii lui Ștefan s-au împotrivit și au urât cuvintele pe care Duhul Sfânt le-a transmis prin el. De asemenea, l-au urât și pe el. Dumnezeu va respinge inima care disprețuiește și respinge Cuvântul lui Dumnezeu (*1 Sam.* 15:26).
- O inimă circumcisă este o inimă care este smerită, frântă și pocăită. O inimă care-și poate recunoaște propriile greșeli mai degrabă decât să-i arate cu degetul pe alții și care poate accepta pedeapsa sau disciplinarea pentru păcatele sale este o inimă circumcisă. „Își vor mărturisi fărădelegile lor [...] și atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor plăti datoria fărădelegilor lor. Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu” (*Lev.* 26:40-42). Cei care, atunci când rănesc, își justifică faptele și aruncă vina asupra altora sunt necircumciși. Un astfel de comportament este *natural*. La naștere suntem necircumciși. Dar nu putem primi moștenirea lui Dumnezeu dacă suntem necircumciși.
- O inimă circumcisă caută acceptul lui Dumnezeu, nu al oamenilor. „Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (*Rom.* 2:29). Când prietenii, familia și acceptul public ne sunt mai importante decât acceptul lui Dumnezeu, suntem necircumciși în inimă. Unii oameni se tem atât de mult de reproș, de rușine, de a fi neînțeleși sau de a se încrunta alții la ei, încât nu îl ascultă pe Dumnezeu. (Vezi *Mat.* 10:32-39; *Ioan* 12:42-43.) Dacă sabia nu este binevenită pentru a tăia toată această fire naturală, moștenirea noastră va fi compromisă.
- „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Cristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești” (*Filip.* 3:3). Avem aici încă trei dovezi remarcabile ale unei inimi circumcise. Capacitatea de a ne închina lui Dumnezeu în libertatea spiritului, fără a fi împiedicați de tradiții sau mândrie este un indiciu remarcabil al unei circumcizii spirituale. *Tradiția* poate fi o formă de necircumcizie, dacă respinge manifestările Duhului Sfânt. Unii credincioși disprețuiesc aplauzele sau înălțarea mâinilor, dansul înaintea Domnului și închinarea în Duh. Țineți minte, Tatăl îi vrea pe cei

care I se pot închina în Duh și în adevăr (*Ioan* 4:23-24). Cei necircumciși nu sunt capabili de adevărata închinare spirituală.

- „*Neîncrederea în lucrurile pământești*” este una dintre cele mai clare dovezi a faptului că Cuvântul lui Dumnezeu a tăiat adânc în inimă. Din fire, avem o voie proprie, autosuficiență și încăpățănare. „A ne pune încrederea în lucrurile pământești” înseamnă să ne bazăm pe propria noastră minte și pe abilitățile noastre în loc de Dumnezeu. Adesea se pune preț pe carisma naturală, personalitate sau aspect fizic în loc de Duhul Sfânt. Adesea creștinii își planifică viitorul, iau propriile decizii și încearcă să rezolve totul *fără* îndrumarea lui Dumnezeu. Creștinii necircumciși mai cred că prin propria lor inteligență și intuiție pot decide ce e bine și ce e rău și ce e adevărat și ce e greșit. Dar nu pot! Numai prin mila lui Dumnezeu pot discerne corect.
- „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta [...] și *vei iubi* pe Domnul Dumnezeul tău [...] și *vei asculta* de glasul Lui și vei împlini toate aceste porunci” (*Deut.* 30:6, 8). Dacă Îi dăm voie, Dumnezeu taie așa de bine răul din omul nostru interior, încât vom putea să-L iubim pe Domnul cu toată inima. Hotărârea și ascuțișul săbiei ne vor scăpa și de robiile căderii, astfel încât să Îl putem asculta. O inimă ascultătoare, care este plină de iubire pentru Dumnezeu, este rezultatul circumciziei care vine de la Dumnezeu.
- O inimă circumcisă este capabilă să ierte și să-i elibereze pe oameni de greșeala pe care ei au făcut-o. Inima împietrită caută să-i pedepsească pe ceilalți alungându-i din viața lor. Isus a zis că motivul divorțului este „împietrirea inimii” (*Mat.* 19:7-8; *Marcu* 10:4-6). O inimă împietrită nu poate ierta, ci ține minte și poartă pică. O astfel de inimă are nevoie de tăiere împrejur.
  - Dumnezeu a zis împărăției lui Iuda că era căsătorit cu ei. Dar a mai adăugat că ei L-au trădat, îndepărtându-se de El pentru a căuta alți iubiți, așa cum o soție își părăsește bărbatul (*Ier.* 3:14; 3:20). El a spus că problema lor era o inimă necircumcisă. „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile” (*Ier.* 4:4).
- Isus a fost un slujitor al circumciziei. Adevărul Lui îndepărtează răul din inima oamenilor Săi pentru ca ei să poată primi moștenirea făgăduită părinților. „Cristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților” (*Rom.* 15:8). Care au fost făgăduințele făcute părinților? O promisiune a fost că vor moșteni țara, care cuprindea Muntele Sion! Sion este locuința lui Dumnezeu, locul unei relații complete cu El. În realitate, toate promisiunile lui Dumnezeu se găsesc la Sion. Credincioșii trebuie să

înțeleagă că necesitatea pentru obținerea moștenirii promise este o inimă tăiată împrejur.

- „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Nici un străin, netăiat împrejur cu inima și netăiat împrejur cu trupul, să nu intre în Locașul Meu cel sfânt, nici unul din străinii care vor fi în mijlocul copiilor lui Israel!»” (*Ezec.* 44:9). Necircumcizia este necurăție. Pentru a veni în prezența lui Dumnezeu trebuie ca toată necurăția trupului și a minții să fie îndepărtată de cortul nostru (*2 Cor.* 7:1). David a întrebat: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului [Sion]? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? – Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeu mântuirii lui” (*Ps.* 24:3-5). Prin urmare, putem vedea clar că, pentru a primi moștenirea promisă trebuie să acceptăm ca sabia tăierii împrejur să se ocupe de carnalitatea noastră și să omoare orice stăpânitor al vieții noastre interioare.

Țelul pustiei este să ne încerce sau să ne testeze pentru a vedea dacă suntem demni de a primi promisiunile lui Dumnezeu. Generația care a ieșit din Egipt s-a considerat nedemnă de Țara făgăduită. De aceea, Dumnezeu a jurat în mânia Lui, la Cades Barnea, că nu vor intra niciodată în țară. Pentru acea generație au fost ocazii pierdute la scară largă. Au fost salvați prin sânge, botezați în apă, umpluți cu Duhul Sfânt și binecuvântați cu vindecare, provizii, semne mari și minuni. Totuși, nu au acceptat de la Dumnezeu adevăratul țel și plan pentru viețile lor. Au rățăcit fără țință patruzeci de ani, iar apoi au murit.

S-a ridicat apoi o altă generație, pe care Dumnezeu a considerat-o demnă de a intra în Țara promisă. Acești oameni au trecut cu bine încercările din pustie. În atotputernicia Lui, Dumnezeu le-a dăruit la Iordan o experiență care i-a transformat, *Adam* fiind confruntat și „ocările Egiptului” fiind îndepărtate de ei chiar în acea zi. Carnea lor a fost tăiată împrejur; și prin acea victorie măreață împotriva *vechiului om*, ei au putut să meargă împotriva dușmanilor în Țara moștenirii lor.

După Iordan, Dumnezeu dorește să intre în viața noastră interioară cu sabia și să supună orice zonă care îi rezistă. Există dușmani în exterior, bineînțeles, dar Dumnezeu vrea să înceapă cu dușmanii din interior. Dumnezeu dorește să cucerească fiecare fortăreață și imaginație care se înalță împotriva Lui (*2 Cor.* 10:4-5). Pavel spunea că noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva împărățiilor și puterilor. Astfel, bătălia noastră este spirituală, împotriva dușmanilor din afară, dar și din interior.

Împărății ale inimii

Israel era pe punctul de a se lupta cu treizeci și unu de împărați. În realitate, erau șapte popoare întregi de cucerit. Acestea erau canaanii, hetii, heviții, fereziții, ghirgasiții, amoriții și iebusiții (*Ios.* 3:10; *Deut.* 7:1). Aceste șapte popoare *reprezintă* șapte lucruri care sunt o urâciune pentru Domnul. „Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați” (*Prov.* 6:16-19). Lui Israel i s-a poruncit să distrugă aceste șapte popoare și pe împărații lor.

Într-adevăr, aceste împărați și domenii reprezintă zone din viața interioară unde încă mai stăpânește „*egoul*” în locul Domnului. Le vom numi *grupuri de rezistență*. Acești împărați sunt mândri, independenți și cu o voință proprie. Fiecare împărat își apără cu grijă propriile interese și se opune cu furie oricui ar îndrăzni să amenințe chiar și un centimetru din teritoriu. Din păcate, acești treizeci și unu de împărați sunt cauza dezbinării dintre frați, deoarece acolo unde stăpânește sinele, nu există niciodată unitate. Iebusiții (cei care seamănă neînțelegere) sunt puternic fortificați în Muntele Sion. Aceasta este ultima fortăreață și este cel mai greu de cucerit. De aceea, Dumnezeu Și-a scos sabia ascuțită pentru a tăia împrejur și a lupta împotriva acestor împărați ce stăpânesc viața interioară. Țineți minte, Domnul i-a apărut lui Iosua cu sabia scoasă în mână pe când israelitii erau gata să meargă împotriva dușmanilor țării (*Ios.* 5:13-15). Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu cu sinceritate și să Îi permitem să ne confrunte cu ascuțișul Cuvântului Său în aceste arii ale inimii noastre.

Când acești împărați vor fi fost înfrânți, vom intra în *odihnă* totală. Atâta timp cât încă trăiesc și sunt activi, ei vor reprezenta cauza neliniștii, dezbinării și a înfrângerilor. Din păcate, Israel a acceptat un compromis. Le-a permis multor dușmani mai mici să rămână în Țara moștenirii lui. *Scriptura* spune foarte clar în *Evrei* 4:8 că Iosua nu i-a adus la *odihnă completă*. Odihna completă ne aparține atunci când ne supunem *toți* dușmanii și întărim Sionul. Sionul este odihna lui Dumnezeu pentru totdeauna.

Cea de-a șasea sărbătoare – ziua Ispășirii

Pe harta noastră (pagina 2) vedem că Moise l-a adus pe Israel din Egipt până la câmpiile Moabului, aproape de locul unde au trecut Iordanul. Pe câmpiile Moabului, chiar înainte de a muri, Moise a sunat din trâmbiță o nouă chemare către Israel, pentru ca el să treacă Iordanul în Țara promisă. Era momentul ca Israel să-și sfârșească rătăcirile în pustie și să intre în Țara moștenirii. Câmpiile Moabului reprezintă locul în care avem cea de-a cincea sărbătoare, *Sunarea Trâmbițelor*.

Apoi plasăm a șasea sărbătoare la trecerea Iordanului, la Ghilgal, locul tăierii împrejur. Iordan este locul unde firea adamică este înfruntată. Este locul în

care se taie carnalitatea, unde se moare față de păcat. *Ziua Ispășirii* a fost un moment pentru curățirea de păcat, dar a fost și un moment de jale. „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele” (Lev. 23:27).

Este interesant de observat că fiii lui Israel au trecut Iordanul în *a zecea zi* a primei luni (Ios. 4:19). Numărul zece reprezintă încercări. Curățirea omului interior este asociată cu jale și încercări. Cred că acum Biserica a intrat în cea de-a șasea sărbătoare, *ziua Ispășirii*. Dumnezeu înfăptuiește o curățare interioară adâncă și o circumcizie în inimile celor ce doresc acest lucru, pentru a-i aduce la ultima și cea mai mare sărbătoare, *sărbătoarea Corturilor*.

Călătoria lui Israel Din Egipt în Sion este de o importanță deosebită în zilele de pe urmă, deoarece această călătorie poate fi dusă până la capăt numai de către biserica zilelor de pe urmă. Numai în generația noastră biserica a intrat, ca întreg, în cea de-a șasea sărbătoare, *ziua Ispășirii*. În nici o altă generație nu a fost posibil ca această călătorie a lui Israel să fie experimentată de către biserică. Sărbătoarea a șasea, *ziua Ispășirii*, a început în 1973 cu războiul Yom Kippur. Din acel moment, Dumnezeu a vorbit despre circumcizia inimii, pentru că ziua Ispășirii este ziua în care Dumnezeu înfruntă păcatele oamenilor Săi.

Eu și soția mea ne aflam pe Muntele Măslinilor chiar înainte de războiul din 1973. Dumnezeu ne-a vizitat într-un mod foarte înălțător. Ne-a spus că va urma războiul Yom Kippur. Ne-a spus că Israel se va retrage. Ne-a arătat și alte lucruri: împărțirea țării, vărsarea de sânge din împrejurimile Israelului în zilele din urmă. Acestea încă nu s-au împlinit, dar a zis: „Tinerii care cu câteva luni în urmă au mărșăluit așa de triumfal pentru a sărbători 25 de ani de la formarea statului Israel, vor vedea *necazul lui Iacov* [marele necaz]”. (Vezi Ier. 30:7.) Este foarte aproape. Domnul a mai zis: „Voi descoperi păcatul în locurile înalte.” La acea vreme a avut loc scandalul Watergate, printre altele. În anul următor, în 1974, aproape treizeci de lideri de stat din întreaga lume au căzut, în 1974.

Apoi El a spus: „După ce aceste lucruri se vor întâmpla, voi descoperi păcatul din Biserica Mea.” Cu regret o spun, acest lucru este foarte adevărat în biserica de azi. Îl vedem peste tot. Este un moment de curățire; este un moment de *demascare* a celor ce refuză să fie circumciși. (Vezi Mat. 10:26; Luca 12:2-3.)

Ulterior am avut o viziune cu doi îngeri în Noua Zeelandă, în 1981. Unul dintre îngeri ținea în mână o sabie mare, iar pe vârful săbiei scria – CIRCUMCIZIE. Domnul a spus: „Trebuie să Îmi circumscriu poporul și voi începe cu conducătorii. Cei care ascultă și se supun săbiei vor merge mai departe. Cei care nu, vor cunoaște judecata.” Celălalt înger avea scris pe el – CEL CARE CONSTRÂNGE. Pentru cei care refuzau ceea ce Dumnezeu le arăta în viețile lor ca fiind greșit, stăteau scrise cuvintele „Cel care constrânge”.

C. CEI TREIZECI ȘI UNU DE ÎMPĂRAȚI

Bazat pe un mesaj de A. B. Simpson

Iosua 12:9-24 este o descriere a celor treizeci și unu de împărați pe care Israel a trebuit să îi alunge din Canaan pentru a ajunge la cea mai înaltă chemare și odihna de la Sion, Muntele Sfânt. Așa cum am spus mai înainte, fiecare dintre acești împărați reprezintă zone stăpânite ale vieții sinelui unde conduce „eul” în loc de Cristos, Domnul nostru.

Acești împărați stăpânesc în mod suveran viața noastră, dar ne împiedică să ajungem în odihnă și să ne atingem destinația la Sion. Însă, pe măsură ce îi permitem săbiei lui Dumnezeu să îi judece pe acești împărați întronați înăuntrul nostru, vom intra pe deplin în scopul Lui pentru viața noastră. Acest mesaj despre cei treizeci și unu de împărați este pentru credincioșii care deja au trecut prin pustie și au traversat Iordanul. Este pentru aceia care dețin un nivel de maturitate, dar au nevoie de o crucificare interioară mai adâncă.

Fiecare împărat reprezintă o zonă necapitulată din viața sinelui

ÎMPĂRATUL 1 – VOINȚA PROPRIE (cineva care-și trasează propria lui cale de urmat). Aceasta este una dintre cele mai mari maladii ale omului. Este propriul său șef – el se află pe tron, nu Dumnezeu. Mulți creștini tind să facă propriile alegeri și să ia propriile hotărâri. În loc să-L întrebe pe Dumnezeu „Care este voia Ta? Cum pot să Te mulțumesc?”, omul îi spune lui Dumnezeu care sunt planurile lui și apoi Îi cere să le binecuvânteze.

ÎMPĂRATUL 2 – RĂSFĂȚUL (hrănirea propriului „ego”). Subiectul preferat al acestei persoane este „Eu” sau „Mie”. Monopolizează conversația vorbind despre ei, despre trăirile lor și despre realizările lor. Prima noastră îndatorire este să atragem atenția asupra lui Dumnezeu, apoi să ieșim din cadru. Trebuie întotdeauna să arătăm spre Cristos. Pavel a zis: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filip. 2:3-4). „Să te laude altul, nu gura ta” (Prov. 27:2; 2 Cor. 12:2-5).

ÎMPĂRATUL 3 – CĂUTAREA FOLOSULUI PROPRIU („Cu ce mă aleg EU din asta?” „Ce obțin de aici?”). Napoleon a zis: „Singurii oameni de care îmi pasă sunt cei care-mi pot fi MIE de folos.” Nu avea nevoie de nimeni altcineva. Fie să nu fim niciodată vinovați că *am folosit* oameni în avantajul nostru! În conformitate cu *1 Corinteni 13*, dragostea adevărată nu este egoistă. Dragostea nu caută binele propriu, acoperă totul și suferă totul. Acest fel de dragoste înseamnă *character*; ia mai întâi în considerare nevoile altora.

ÎMPĂRATUL 4 – MULȚUMIREA DE SINE (pasivitate; sunt destul de bun așa cum sunt; nu trebuie să mă schimb). Laodiceenii credeau că au atins vârful spiritualității (Apoc. 3:17). Credeau că le au pe toate! Bineînțeles, aceasta este

orbire și înșelare (*1 Cor.* 8:2; *Gal.* 6:3). Această atitudine este exact opusul celei adoptate de cei care tânjesc după Dumnezeu (*Ps.* 42:1-2; *Mat.* 5:6). Oamenii care sunt mulțumiți așa cum sunt au încetat să mai crească. Chiar apostolul Pavel a spus: „Încă nu am ajuns [...] mă îndrept către țintă.” Dacă nu avem o viziune pozitivă și progresivă, vom trăi neatenți (*Prov.* 29:18).

ÎMPĂRATUL 5 – SLĂVIREA DE SINE (slavă deșartă; mândrie; lăudăroșenie). Pavel avertizează: „Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții” (*Gal.* 5:26). „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (*Filip.* 2:3). Este o greșală tragică atunci când oamenii se laudă că ei conduc biserica ce crește în ritmul cel mai rapid din țară, sau sunt implicați în lucrarea cu cel mai mare succes. Bisericele se mândresc că au cel mai bun cor din stat sau evangheliști care niciodată nu au greșit în darurile spirituale. Solomon a afirmat că el este neîntrecut și neegalat de nimeni dintre cei care l-au precedat. Petru a declarat cu mult curaj că, dacă toți frații lui s-ar fi lepădat de Domnul, el nu ar face-o niciodată (*Mat.* 26:33)! Toată slava deșartă și lăudăroșenia sunt o manifestare a unui împărat interior care trebuie îndepărtat și înlocuit cu Împăratul împăraților.

ÎMPĂRATUL 6 – ÎNCREDEREA ÎN SINE (putere omenească; încredere în trup, *Filipeni* 3:3). Acest împărat fortificat se încrede în propria minte și propria judecată. Se bazează pe sine. Nu are nevoie de nimeni – știe ce face. Are totul sub control și poate să își rezolve singur problemele. Este un om realizat prin forțe proprii; deține răspunsuri. Dar este opusul acelei dependențe pe care o avea Isus, care a zis: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (*Ioan* 5:30).

ÎMPĂRATUL 7 – CONȘTIENȚA DE SINE (o groaznică robie a îngrijorării). Acest împărat relaționează la sine tot ce se spune sau face. Fiecare gest, privire și cuvânt sunt atent studiate. Presupune că toată lumea se gândește la el și vorbește despre el. Este prizonier al propriei sale imaginații. Este așa o ușurare *să-ți dai seama* că oamenii nu se gândesc la noi aproape *deloc*. Adevărul este că și ei sunt ca noi și se gândesc la *ei înșiși*.

ÎMPĂRATUL 8 – IMPORTANȚA DE SINE (un sentiment al propriei importanțe sau măreții). Acest împărat întronat are un „ego” supradimensionat și este rapid la mânie și deprimare atunci când nu este tratat ca un împărat! Câți dintre credincioșii care au primit cunoștințe și educație timp de câțiva ani nu cred că ei l-au depășit pe învățătorul sau pastorul lor! Unii chiar fac greșeala să creadă că sunt mesagerii speciali ai lui Dumnezeu trimiși să-i corecteze pe conducătorii lor. (Vezi *Obad.* 1:3.)

ÎMPĂRATUL 9 – DEPRECIEREA DE SINE (se denigrează pe sine în mod constant). *Nu* este benefic să ne subapreciem în mod repetat sau să fim mereu conștienți de lipsurile noastre. Aceasta este o preocupare de *sine* în loc de Domnul. *Filimon* 1:6 ne îndeamnă „să dăm la iveală tot binele ce se face între noi în

Cristos”. Acordați-I Duhului Sfânt încredere pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut în viața noastră. Schimbați accentul de pe dumneavoastră, pe El. Dacă nu avem o opinie sănătoasă despre noi, probabil că nu vom avea o opinie sănătoasă nici despre alții. Dumnezeu vrea să avem o opinie sănătoasă despre propria valoare. Acceptarea de sine este importantă pentru o bună sănătate spirituală. „Iubește-ți aproapele ca pe *tine însuși*.” Astfel, trebuie să ne iubim și pe noi.

ÎMPĂRATUL 10 – AUTOAPĂRARE (apărarea drepturilor și păstrarea unei poziții ferme). Acest împărat simte nevoia să aibă dreptate. Își cere drepturile, își apără poziția și se justifică pe sine și faptele sale [...] chiar până la moarte. Acest împărat mai degrabă ar muri decât să cedeze. *Nu* este convins că „întoarcerea celui alt obraz” este de actualitate. Și nu crede nici că nedreptățile sunt aranjate de Dumnezeu pentru a-l duce mai aproape de tron (*Gen.* 50:20). Unii creștini trec prin viață fără a învăța această lecție. Însăși ideea întrupării a fost *renunțarea la drepturile noastre!* Ce putem spune despre noi? Suntem mai buni decât Cristos? A. B. Simpson a zis: „Cred solemn că majoritatea binecuvântărilor care mi-au fost date în viață și în lucrare au venit din cauza lucrurilor rele pe care oamenii le-au spus despre mine și pentru că Dumnezeu m-a făcut dornic să îi las să facă acest lucru.”

ÎMPĂRATUL 11 – SENSIBILITATE PROPRIE (hipersensibilitate; iritabil; ușor de supărat). Acest împărat este foarte protector cu sine. Este foarte conștient de propriile sentimente, dar de obicei nu este conștient când rănește pe altcineva. În mod ironic, atunci când îi acuză pe alții că sunt nepăsători și insensibili față de el, este complet inconștient cât de mult *îi rănește* acuzându-i astfel (*Rom.* 2:1). Resentimentul este incapacitatea de a renunța la o ofensă. Resentimentul este robie, neputința de a renunța! Dumnezeu înțelege de ce oamenii se luptă cu această problemă și are un răspuns!

ÎMPĂRATUL 12 – PERSPECTIVĂ PROPRIE (unul care poate vedea lucrurile *numai* din punctul său de vedere). Acesta este împăratul care afirmă cu rigiditate: „Există un singur mod de a face acest lucru.” Apostolul Petru s-a luptat în viața sa cu acest *împărat*. El întotdeauna zice „niciodată”, dar trebuie să se căiască de fiecare dată (*Mat.* 16:22, 26:33; *Ioan* 13:8; *Fapte* 10:14). Cei trei prieteni ai lui Iov *au refuzat să se abată* de la aprecierile filosofice ale necazului lui Iov. Dar nu erau calificați să-l sfătuiască sau să-l consoleze, pentru că ei nu văzuseră, nu auziseră și nu trăiseră nici o încercare ca a lui Iov. De aceea, le lipsea înțelepciunea corespunzătoare pentru a vorbi cu folos în tragica situație a lui Iov. Cu toate acestea, ei au insistat: „Acesta este singurul mod de a privi lucrurile!” Atitudinea expresiei *aceasta este singura cale* este simptomatică pentru câteva nevoi. Sugerează că tot ceea ce e de știut despre acel subiect se știe. De asemenea, mai prezintă și atitudinea *infailibilității*. Dar adevărata înțelepciune păstrează un spectru larg de posibilități, poate oferi cu tandrețe alte soluții viabile și știe când s-au spus destule.

ÎMPĂRATUL 13 – INTROSPECȚIA (introvertit; a reflecta, a fi preocupat de viața sa interioară). (Vedeți și *Deprecierea de sine*.) Acest împărat este un expert în versete precum: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine” sau „O, nenorocitul de mine!” (*Rom. 7:18,24*). Dumnezeu nu ne-a spus niciodată să ne analizăm sau să descoperim misterul minții noastre. *Ier. 17:9* ne spune că noi oricum nu știm ce este în inimile noastre. Domnul este acela care ne încearcă inimile și ne va arăta ce trebuie să știm la timpul Său. Până atunci trebuie să fim optimiști, împăcați și să ne păstrăm bucuria în inimă. *Scriptura* spune „*Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!*” (*Prov. 3:5-6*).

ÎMPĂRATUL 14 – IUBIRE DE SINE (protector cu sinele; interese egoiste). Împăratul trăiește pentru *sine* și respinge supărările sau amestecul în viața privată, timpul sau posesiunile sale. Cât de contrară este această atitudine naturii lui Dumnezeu, care de bună voie Și-a dat viața pentru alții! „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât *a dat* [...]” Cristos nu a ales niciodată calea ușoară. Unii creștini refuză să intre în lucrare sau să meargă într-o altă țară din cauza iubirii de sine. Le place viața și siguranța lor. Dar acționând astfel, le pierde pe amândouă. Bucuria se găsește acolo unde te îndrumă voia lui Dumnezeu. Fericirea este acolo unde se află prezența lui Dumnezeu. Și *cel mai sigur* loc de pe pământ este acolo și atunci când suntem în voia lui Dumnezeu. Cristos a zis: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (*Marcu 8:34-35; Mat. 19:29*).

ÎMPĂRATUL 15 – SENTIMENTE LA SCHIMB (iubește numai pe cei ce-l iubesc, *Luca 6:32-33*). Când îi apreciem doar pe cei ce ne apreciază suntem creștini *comuni*. Și păcătoșii pot face acest lucru! Suntem mulțumitori *numai* pentru cei care sunt de acord cu noi și ne aplaudă? Suntem de vreun folos celorlalți? Este scopul nostru de a avea relații mărunte și de gașcă? Într-o biserică de 300 de persoane suntem prietenoși numai cu treizeci? Dumnezeu dorește să lărgască și să facă mai prietenoasă inima fiecăruia dintre oamenii Săi.

ÎMPĂRATUL 16 – MOTIVE EGOISTE (le face altora favoruri cu speranța de a obține ceva în schimb, *Luca 6:34-35*). Acest mic împărat întronat dăruiește bani lui Dumnezeu, așteptându-se să primească *mai mult* pentru sine. O mare parte a *mesajului prosperității* promovează azi o asemenea mentalitate – „Dăruiește lui Dumnezeu și El îți va da înapoi înzecit.” Dumnezeu este într-adevăr generos și Îi place să-Și binecuvânteze poporul; dar motivul pentru a da nu ar trebui să fie obținerea unor procentaje mai mari. Și țineți minte, *adevărații* slujitorii și evangheliștii evită să țină servicii întregi numai pentru a cere bani!

ÎMPĂRATUL 17 – DORINȚE EGOISTE (lăcomie; ceva pentru MINE). Acest împărat tânjește să aibă succes sau siguranță. Va căuta să fie prieten cu oameni de vază pentru a obține influență și putere. Unii încearcă să se căsătorească într-o anumită familie pentru avere, prestigiu sau putere. Trebuie să

ne verificăm motivele pentru a vedea ce se găsește în spatele cuvintelor și străduințelor noastre. *Doamne, de ce îmi doresc acest lucru?* (Lingușirea întotdeauna vrea ceva în schimb.)

ÎMPĂRATUL 18 – ALEGERI EGOISTE („Nu Îl întreb pe Dumnezeu ce vrea El, ci Îi spun ce vreau eu!”). Împăratul nu Îl întreabă pe Dumnezeu care este voia Lui cea perfectă. Dorește să se facă propria sa voie. Am fost creați *pentru* Dumnezeu, pentru a-I aduce mulțumire (*Apoc. 4:11*). De aceea, ar trebui să-L întrebăm întotdeauna pe Dumnezeu care alegere L-ar mulțumi mai mult! Dacă nu-L mulțumim pe Creatorul nostru, atunci trăim degeaba. Bucuria este rezultatul faptului de a fi și a face acel lucru pentru care am fost creați, iar aceasta este să-L mulțumim – „vreau să fac voia Ta, Dumnezeule” (*Ps. 40:8, Filip. 2:13*). Viața este plină de *alegeri*. Inclusiv cu cine ar trebui să ne căsătorim! Mulți creștini nu Îl ascultă pe Dumnezeu la acest aspect! De aceea, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne aleagă partenerul, pentru că acest lucru va rezulta în final într-o căsătorie mai fericită și mai liniștită – o căsătorie care este spre slava Lui.

ÎMPĂRATUL 19 – PLĂCERI EGOISTE (satisfacerea sinelui). Societatea vestică este înnebunită după plăceri. Astăzi se împlinește *Scriptura* care spune: „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (*2 Tim. 3:4*). Sporturile, mașinile, hainele și hobby-urile pot deveni idoli. O mare parte din biserică este obsedată de o poftă nestăvilită pentru plăceri. Mulți americani își doresc să se mute în Florida, nu pentru că doresc să facă voia lui Dumnezeu, ci pentru a avea o viață de plăceri într-un climat tropical. Alții permit *mentalității de pensionar* să se infiltreze în viața lor de la o vârstă fragedă. Dar adevărata plăcere se găsește în prezența lui Dumnezeu și în împlinirea voii Lui în viața noastră. „Înainte Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta” (*Ps. 16:11; 45:7*).

ÎMPĂRATUL 20 – POSESIUNI EGOISTE (interese proprii; un duh lacom). O cale sigură pentru a face să iasă la iveală ticăloșia ascunsă în adâncul inimii este atunci când se dă libertate interpretării *unui testament*! Familii și prietenii au fost distruse de amărăciunea adusă de contestarea unui testament. Isus nu l-a încurajat pe omul care avea o neînțelegere în legătură cu o moștenire să se lupte pentru o parte mai mare. Domnul a văzut în inima lui un motiv de *lăcomie* (*Luca 12:12-15*). Isus ne-a avertizat că fericirea noastră nu se măsoară în funcție cât de multe posesiuni deținem. Oricum, lucrurile după care tânjesc oamenii nu aduc satisfacție! Mai devreme sau mai târziu, vom pierde orice lucru de care ne agățăm. Fiți deschiși la minte! Oamenii care obțin bogății și averi prin metode înșelătoare sfârșesc prin a fi nebuni și fără rod (*Ier. 17:9-11*).

ÎMPĂRATUL 21 – TEMERI ȘI ÎNGRIJORĂRI EGOISTE („Ce se va întâmpla cu mine?”). Acest împărat exemplifică legea conservării. Este foarte protector cu sine și are dificultăți în a se încrede în Dumnezeu. „Dumnezeu nu va avea grijă de mine sau Dumnezeu mă va lăsa să dau greș!” Unele temeri rezultă

din mândrie – „S-ar putea să par un prost sau s-ar putea să fiu umilit etc.” De multe ori oamenii se îngrijorează pentru ceva anume, timp de câteva luni, numai pentru a afla în cele din urmă că este o nimica toată. Dacă frica noastră își are rădăcinile în mândrie, atunci smerenia poate rupe această legătură. Acest împărat trebuie omorât cu sabia, pentru că teama și neîncrederea nu pot avea parte de promisiunile lui Dumnezeu.

ÎMPĂRATUL 22 – PĂRERI DE RĂU EGOISTE (păreri de rău autoimpuse; păreri de rău ce rezultă din mândrie rănită). „Dumnezeu m-a părăsit” sau „Dumnezeu nu a fost drept cu mine”. Acest împărat este rapid în a-L acuza pe Dumnezeu și pe alții de *iresponsabilitate* și nepăsare. Această părere de rău rezultă din așteptări neîmplinite – așteptări a ceea ce Dumnezeu nu a intenționat niciodată să dea unei persoane! Dacă Dumnezeu a zădărniciat un plan sau o direcție, atunci a făcut-o pentru că avea în minte altceva mult mai bun și a fost din mila Sa. Țineți minte, părerile de rău de la Dumnezeu aduc *viață*, dar părerile de rău autoimpuse aduc *moarte* (2 Cor. 7:10).

ÎMPĂRATUL 23 – SACRIFICII ȘI RENUNȚĂRI DE SINE EGOISTE (a da pentru satisfacerea sinelui). Un om își poate da toate bunurile pentru a-i hrăni pe cei săraci și trupul pentru a fi martirizat și, totuși, nu dragostea divină să fie motivația sa. (1 Cor. 13:1-3). Oamenii pot avea motive bizare. Un om poate posti timp de patruzeci de zile nu pentru a se apropia de Dumnezeu, ci pentru a depăși un record sau pentru a avea o experiență cu care să se laude. Acesta este un post pentru a satisface carnalul. Unele renunțări sunt doar pentru a mima religiozitate. Aveți grijă la sacrificii și renunțări de sine! Asigurați-vă că motivele sunt cele corecte. Vă amintiți povestea omului care timp de douăzeci și cinci de ani a stat pe un stâlp și s-a hrănit numai cu rădăcini și rații în numele pietății? Ce a realizat? – întruchiparea autoneprihănirii și conștientizării sinelui! Tot ce a făcut a fost să atragă atenție asupra *lui însuși*.

ÎMPĂRATUL 24 – VIRTUTE ȘI MORALITATE EGOISTE (o atitudine: „Mai sfânt decât tine”). Aceasta este atitudinea: „Sunt cu o idee sau două mai bun decât ceilalți datorită înaltelor mele standarde morale și datorită credinței mele.” *Noi suntem cei special aleși*. Această atitudine produce o separare de ceilalți și își are rădăcinile în mândrie. Evreii, în general, simțeau că neamurile le erau inferioare și nu mâncau cu ei și nu li se alăturau. Dacă intrau în contact cu ei prin intermediul comerțului, după aceea se spălau pe mâini cu grijă (Fapte 10:28; 11:3). Acest împărat trebuie omorât, căci în caz contrar îi va împiedica pe mulți să vină în bisericile noastre.

ÎMPĂRATUL 25 – NEPRIHĂNIRE PRIN SINE (sunt ceea ce sunt prin faptele și eforturile mele). Această atitudine se referă la faptul că m-am făcut bun prin dedicare și efort, adică prin viața mea de rugăciune, sacrificiu, abstenență, despărțire etc.). În timp ce este adevărat că e nevoie de efort din partea noastră pentru a trăi o viață sfântă, rămâne valabil faptul că dacă am în mine ceva

credincioșie și sfințenie, aceasta este prin harul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu avem cu ce să ne mândrim sau să ne lăudăm. Iov avea o problemă deosebită cu autoneprihănirea. Când Iov i-a găsit vină lui Dumnezeu, dar lui însuși nici una, a fost vinovat de greșeala neprihănirii prin sine (Iov 27:1-6; 32:1, 35:2). Iov ar fi trebuit să zică: „Doamne, dacă am neprihănire este din cauză că Tu ai rupt legăturile păcatului în viața mea. Am încercat să fac ce e bine, dar ce nu înțeleg încă?” Autoneprihănirea este pietate pe care oamenii cred că au *dobândit-o* prin munca și eforturile lor susținute. Astfel, simt că au dreptul să îi disprețuiască pe ceilalți care nu au muncit atât de mult ca ei! (Luca 18:9-14; Filip. 3:9; Is. 54:17; 64:4).

ÎMPĂRATUL 26 – SFINȚENIE ȘI SFINȚIRE EGOISTE (poposirea în jurul unei experiențe înălțătoare din trecut și slăvirea prin ea). Acest lucru se întâmplă când o experiență înălțătoare din trecut ne devine idol și nu mai înaintăm în prezența lui Dumnezeu. Când oamenii poposesc lângă o experiență din trecut, aceasta își pierde savoarea. Trebuie ca tot timpul să se reverse în noi viață nouă; pentru că nici o experiență *unică* nu ne va face să ajungem instantaneu la maturitate. Trebuie *să continuăm să creștem* și să avem tot timpul noi experiențe, altfel ne vom usca. Pavel spunea că el *încă nu a ajuns* în prezența Domnului, în ciuda celor douăzeci și opt de ani pe care îi umblase cu Dumnezeu (Filip. 3:12-14).

ÎMPĂRATUL 27 – CARITATE ȘI DARURI EGOISTE (dăruind cu motivul de a-i controla ulterior pe ceilalți). Există momente când oamenii contribuie cu sume mari de bani la o biserică sau o organizație, dar o fac pentru obligații. Cei care dăruiesc în acest fel, vor să controleze lucrarea sau vor să *îi folosească* pentru a-și promova ideile și credințele. Câteodată oamenii dăruiesc pentru a avea parte de recunoaștere publică și de laude. Dumnezeu a zis: „Să rămână între noi, nu fă publicitate!” (Mat. 6:2-4).

ÎMPĂRATUL 28 – LUCRARE CREȘTINĂ EGOISTĂ (când lucrarea înlocuiește relația). Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca lucrarea să ia locul relației noastre cu El. Slujitorul nu trebuie să fie un idol! Un băiețel se îmbufnează dacă îi iei jucăriile; la fel face și un creștin imatur când Dumnezeu îi spune să se așeze și să fie liniștit o vreme. Ne vom îmbufna și pierde victoria dacă Dumnezeu ne retrage din lucrare pentru o vreme cu scopul de a ne vorbi? Biserica efesenilor devenise așa de ocupată în a face munca Domnului, încât au neglijat relația cu El (Apoc. 2:2-4).

ÎMPĂRATUL 29 – RUGĂCIUNI EGOISTE (dă-mi, dă-mi, dă-mi). Fiul risipitor a spus: „Tată, dă-mi.” Dar după ce a risipit ce primise, a zis: „Tată, fă-mă.” Fă-mă fiul pe care îl dorești (Luca 15:12, 19). Evanghelia de astăzi îl evidențiază pe „Dă-mi!” Dă-mi un răspuns rapid, calea cea mai ușoară pentru a ieși din probleme, provizii și binecuvântări. Dar a uitat să-l sublinieze pe „Fă-mă!” Doamne, fă-mă potrivit pentru împărăția Ta cea veșnică, chiar dacă momentele nu vor fi întotdeauna plăcute și răspunsurile pe care le caut nu vin imediat!

Rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Ce aş putea face pentru a-Ți aduce mulțumire, Doamne?”

ÎMPĂRATUL 30 – SPERANȚE EGOISTE (a trăi într-o lume a visurilor, cu așteptări nerealiste). Inima omenească visează să devină faimoasă sau bogată sau iubește ceva ce aparține altuia. Dumnezeu vrea ca oamenii Săi să învețe satisfacția și mulțumirea în mijlocul evenimentelor prezente (*Filip. 4:11*). Trebuie să ne asigurăm că ceea ce sperăm este ceea ce Dumnezeu dorește să ne dea (*Ps. 62:5*).

ÎMPĂRATUL 31 – ÎNTREAGA NOASTRĂ VIAȚĂ (ascunzând viața noastră de Dumnezeu). Nici măcar viața noastră nu trebuie ținută ca o posesiune egoistă, ci ca un depozit sacru. Pavel a zis: „Voi nu sunteți ai voștri; ați fost cumpărați cu un preț.” Apoi a afirmat: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba” (*1 Cor. 6:19,20; Fapte 20:24*). Să ne amintim că nimic din ceea ce avem nu este al nostru; ne este doar încredințat sau împrumutat.

D. VICTORIE INCOMPLETĂ

Stagnarea

„Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Domnul i-a zis atunci: «Tu ai îmbătrânit, ai înaintat în vârstă și țara care-ți mai rămâne de supus este *foarte mare*.»” (*Ios. 13:1*). „Iosua a zis copiilor lui Israel: «Până când vă veți lenevi să mergeți să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeul părinților voștri?»” (*18:3*). Israelii se mulțumeau cu victoria parțială. Acest lucru este adevărat în ceea ce privește inima omenească. Mulți creștini ajung la un anumit nivel în umblarea lor cu Dumnezeu și se mulțumesc să rămână acolo. Israel nu a înfruntat toți dușmanii din țară. Au făcut compromisuri cu dușmanii, au făcut alianțe și erau mulțumiți să trăiască alături de ei în Țara moștenirii lor. Aceasta a fost căderea lor. De asemenea, Sionul nu era locuit. Era încă deținut de iebusiți. De aceea, trebuie să afirmăm din nou că Iosua nu a putut să-i aducă pe israeliți în odihnă completă (*Evr. 4:8*).

CARTEA JUDECĂTORII

„După aceste lucruri, Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit, în vârstă de o sută zece ani [...] Israel a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care cunoșteau tot ce făcuse Domnul pentru Israel” (*Ios. 24:29, 31*). Cartea Judecătorii cuprinde o perioadă care ar putea fi descrisă cel mai bine ca un interimat între moartea lui Iosua și viața lui Samuel, Saul și David. *Judecătorii* continuă de unde a rămas Iosua, o perioadă de vreo 350 de ani, până la Samuel.

Cartea Judecătorii cuprinde o perioadă care s-ar putea să se asemene cu perioada prin care și noi trecem la un moment dat din viața noastră. Este o perioadă când, la fel ca și în cazul lui Ezechia, Dumnezeu alege „să ne părăsească” pentru a ne lăsa să vedem ce zace în inima noastră. „Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui” (*2 Cron. 32:31*). Uneori Dumnezeu se retrage și privește să vadă ce facem cu ceea ce știm și ce avem.

Cu siguranță, împăratul cu frică de Dumnezeu, Ezechia nu s-a descurcat prea bine. Să învățăm aceste lecții dureroase din Judecători, pentru ca în cazul în care în această călătorie Din Egipt în Sion ne vom afla în situații asemănătoare celor din Judecători, să ne comportăm mai cu atenție decât au făcut-o unii dintre ei. În plus, ca să nu punem în pericol moștenirea noastră și a seminției noastre, așa cum a făcut bunul împărat Ezechia.

Cartea Judecătorii se deschide cu o relatare despre Israel care umblă în ascultare față de însărcinarea lui Iosua și care începe să-i alunge pe dușmani din zonele pe care nu le-au cucerit încă. Cu toate acestea, urmează o relatare despre triburile care nu au fost capabile să îi înfrângă pe toți dușmanii.

- „Iuda [...] n-a putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau care de fier” (*Jud. 1:19*).
- „Fiii lui *Beniamin* n-au izgonit pe iebusiții care locuiau la Ierusalim; și iebusiții au locuit în Ierusalim cu fiii lui Beniamin până în ziua de azi” (*Jud. 1:21*).
- „*Manase* n-a izgonit nici el pe locuitorii din Bet-Şean și din satele dimprejurul lui, din Taanac și satele lui, din Dor și satele dimprejurul lui, din Iibleam și satele dimprejurul lui, din Meghido și satele dimprejurul lui; așa încât canaaniții au izbutit să rămână în țara aceasta” (*Jud. 1:27*).
- „*Efraim* n-a izgonit pe canaaniții care locuiau la Ghezer și canaaniții au locuit în mijlocul lui Efraim la Ghezer” (*Jud. 1:29*).
- „*Zabulon* n-a izgonit nici el pe locuitorii din Chitron, nici pe locuitorii din Nahalol; și canaaniții au locuit în mijlocul lui Zabulon, dar au fost supuși la un bir” (*Jud. 1:30*).
- „Nici *Așer* n-a izgonit pe locuitorii din Aco, nici pe locuitorii din Sidon, nici pe cei din Ahlab, din Aczib, din Helba, din Afic și din Rehob; și așeriții au locuit în mijlocul canaaniților, locuitorii țării, căci nu i-au izgonit” (*Jud. 31-32*).
- „*Neftali* n-a izgonit pe locuitorii din Bet-Şemeș, nici pe locuitorii din Bet-Anat și a locuit în mijlocul canaaniților, locuitorii țării; dar locuitorii din Bet-Şemeș și din Bet-Anat au fost supuși la un bir” (*Jud. 1:33*).

- „Amoriții au dat înapoi în munte pe fiii lui *Dan*, și nu i-au lăsat să se coboare în câmpie. Amoriții au izbutit să rămână la Har-Heres, la Aialon și la Șaalbim; dar mâna casei lui Iosif a apăsas asupra lor, și au fost supuși la un bir” (*Jud.* 1:34-35).

Ruben și *Gad* s-au așezat pe malul celălalt al Iordanului, în afara țării făgăduite. Lui *Simeon* și *Levi* nu li s-a dat un loc anume. Simeon locuia în mijlocul tribului lui Iuda, iar Levi era împrăștiat printre celelalte triburi.

Mustrea

În *Judecătorii* 2:1-3 Dumnezeu a trimis un mesager și l-a mustrat pe poporul lui Israel pentru că au făcut compromisuri cu dușmanii lor în loc să îi confrunte cu sabia. „Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta? Am zis atunci: «Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste și dumnezeii lor vă vor fi o cursă»“ (2:2-3). Dumnezeu își confruntă din nou și din nou poporul cu problemele din viața lor. Dar vine o vreme când, dacă Dumnezeu este ignorat în mod repetat și oamenii aleg să-și *iubească* robia și păcatele, Domnul nu le mai dăruiește harul răscumpărării și vor fi prinși în robiile lor. Vine o vreme când Dumnezeu pune pe cineva pe calea pe care și-a ales-o în viață.

Astfel, în capitolul 2 ni se spune despre un înger al Domnului care a venit de la Ghilgal (locul sfințirii) la Bochim (locul plângerii), avertizându-l pe Israel că nu trebuie să încheie nici o alianță cu locuitorii țării. Câtă nevoie avem de duhul pocăinței pentru a ne face *să plângem*, pentru a ne întoarce la Ghilgal, locul sfințirii și părtășiei cu Dumnezeu! Efectul unui *duh pocăit și al plânsului* va fi că *nu* vom mai încheia alianțe și nu vom mai face compromisuri cu lumea, firescul sau cu diavolul.

Alianțe

Una dintre cele mai importante lecții pe care trebuie să le învățăm în umblarea noastră creștină este să încheiem alianțe potrivite și care sunt consecințele dezastruoase ale încheierii de alianțe necorespunzătoare. Asocierea cu locuitorii țării Canaanului i-a distrus pe israeliți în multe rânduri, ducând la mezalianțe cu păgânii necredincioși.

„Și copiii lui Israel au locuit în mijlocul canaaniților, hetitilor, amoriților, fereziților, heviților și iebusiților; au luat de neveste pe fetele lor și au dat de neveste fiilor lor pe fetele lor și au slujit dumnezeilor lor. Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, au uitat pe Domnul și au slujit Baalilor și idolilor.” (*Jud.* 3:5-7) Astfel idolatria a intrat în popor și a atras după sine judecata lui Dumnezeu.

Nu numai că aceasta era situația în timpul judecătorilor, dar în timpul domniei lui Iosafat a intervenit chiar o încălcare a acestei reguli. Iosafat, împăratul

cel drept, a încheiat o alianță cu Ahab, împăratul Israelului, un împărat foarte ticălos. Rezultatul a fost că fiul lui Iosafat, Ioram, s-a căsătorit cu fata lui Ahab și a Izabelei (2 *Cron.* 18:1-3). „El a umblat în calea împăraților lui Israel, cum făcuse casa lui Ahab, căci avea de nevastă pe o fată a lui Ahab și a făcut ce este rău înaintea Domnului” (2 *Împ.* 8:17-18; 2 *Cron.* 21:4-6).

Alianțele nepotrivite pot avea consecințe devastatoare pentru generațiile viitoare; așa cum cele potrivite pot aduce binecuvântări nespuse pentru generațiile ce vor urma. Să învățăm și din mustrarea din *Ps.* 1:1-2: „Ferice de omul care *nu se duce* la sfatul celor răi, *nu se oprește* pe calea celor păcătoși și *nu se așează* pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!” Există trei grade de părtășie:

Cu cine umbli, te oprești și stai?

Umblarea – semnifică primirea sfatului sau faptul de a fi îndrumat de către cei necredincioși sau cei care nu stau pe calea cea bună.

Oprirea – a adopta pe față cauza păcătoșilor, a celor care de obicei comit fapte rele.

Statul – se referă la a-ți face locuință împreună cu cei care disprețuiesc aspectele spirituale și cărora li s-a dat o minte incapabilă de judecată sănătoasă.

Să fim atenți la promisiunea din *Prov.* 13:20: „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău.”

Din cauza neascultării lui Israel „Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel, și a zis: «Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu pe care-l poruncisem părinților lor, și fiindcă n-au ascultat de glasul Meu, nu voi mai izgoni dinaintea lor nici unul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit. Astfel, prin ele, voi pune pe Israel la încercare, ca să știu dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului, cum au căutat părinții lor.» Și Domnul a lăsat în pace pe popoarele acelea pe care nu le dăduse în mâinile lui Iosua, și nu S-a grăbit să le izgonească” (*Jud.* 2:20-23).

„Iată neamurile pe care le-a lăsat Domnul ca să încerce pe Israel prin ele, pe toți cei ce nu cunoscuseră toate războaiele Canaanului. El voia numai ca vârstele de oameni ale copiilor lui Israel să cunoască și să învețe războiul și anume cei ce nu-l cunoscuseră mai înainte. Neamurile acestea erau cei cincisprezece domnitori ai filistenilor, toți canaaniții, sidoniții, și heviții care locuiau în muntele Liban, de la muntele Baal-Hermon până la intrarea Hamatului. Neamurile acestea au slujit ca să pună pe Israel la încercare, pentru ca Domnul să vadă dacă vor asculta de poruncile pe care le dăduse părinților lor prin Moise” (*Jud.* 3:1-4).

Prin urmare, lui *David* i-a fost încredințată sarcina de a aduce odihna desăvârșită lui Israel, odihnă care este dezvoltată în următoarea noastră secțiune. Practic, din punctul nostru de vedere, dacă încheiem alianțe cu cei ticăloși vom

continua să fim pedepsiți prin sfatul lor greșit și adesea de păcatul lor pe care l-am tolerat și chiar l-am acceptat.

Mulți oameni au legături în viața lor zeci de ani, deoarece au încheiat alianțe cu cei ticăloși. Apoi toată viața se luptă cu acele lucrări ale carnalului și chiar își văd și copiii afectați de aceleași păcate. „Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput, să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepecți umblă pe ele, dar cei răzvrătiți cad pe ele” (*Osea* 14:9).

DOUĂ TĂIERI ÎMPREJUR

La Marea Roșie – În călătoria noastră, Marea Roșie reprezintă botezul în apă. În *Coloseni* 2:11-13 Pavel afirmă clar că botezul în apă înseamnă că „În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Cristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești.” Pavel mai zice în *Romani* 6:3 că prin botez suntem îngropați în Cristos, pentru a putea umbla în noua viață. Din păcate, deși *trebuie* să umblăm în viața cea nouă, sunt momente când nu o facem. Botezul în apă nu este răspunsul complet la problema obținerii victoriei asupra păcatului. Botezul în apă este actul *juridic* de renunțare la firea păcătoasă. Împlinirea *prin experiență* a acestui fapt vine la Iordan, experiența descrisă în *Romani* 6:6.

La Iordan – La Iordan a avut loc o „circumcizie a adultului” (*Ios.* 5:1-9). Trecerea Iordanului (*Rom.* 6:6) este *realitatea prin experiență* a ceea ce s-a întâmplat la Marea Roșie. La Marea Roșie (botezul în apă), am renunțat *juridic* la firea păcătoasă. La Iordan intrăm în realitatea acestui fapt. Apoi mai există o sabie mereu la muncă pentru a se ocupa de interiorul inimii. Astfel, tăierea împrejur este un proces continuu!

III. MOȘTENIREA MUNTELUI SION

A. PRIMA DATĂ LA ȘILO

Aș dori să aruncăm o privire asupra celor trei locuințe (sau capitale) după ce Israel a trecut Iordanul și a intrat în Țara făgăduită. Acestea erau *Șilo*, *Hebron* și *Sion*. Prima dată au ajuns la Șilo. Șilo era locul ales de Dumnezeu unde cortul lui Moise a fost ridicat atunci când au intrat prima oară în Țara promisă (*Ios.* 18:1). Cortul a rămas acolo până când, în cele din urmă a fost luat la Ghibeon și apoi Solomon l-a adus la templu.

Cortul a rămas câteva sute de ani în Șilo, începând cu intrarea lor în țară până când a căzut pradă în vremea lui Eli (*Ios.* 18:1; *I Sam.* 1-5; *Ps.* 78:55-68). Șilo era pe teritoriul dat tribului lui Efraim. Era parte a moștenirii lui Iosif. *Conducătorul* Iosua era din tribul lui Efraim și Iosif (*Num.* 13:8). De aceea,

localizarea lui Șilo pe pământul lui Efraim a fost alegerea potrivită, ținând cont că cel care l-a adus pe poporul lui Israel în Țara făgăduită provenea din același trib.

Șilo, după cum am spus, era centrul de închinare al lui Israel când au trecut în Țara promisă. De asemenea, era și locul unde se luau hotărâri. S-a tras la sorți la Șilo, iar oamenii și-au primit acolo moștenirea (*Ios.* 18:1-10). Acest lucru este foarte important! Toți și-au primit moștenirea la Șilo sau au luat acolo hotărârea unde va fi moștenirea lor. Acest lucru este valabil și astăzi – toți hotărâsc unde doresc să se stabilească. Cortul, prezența efectivă a lui Dumnezeu, era acolo. A rămas acolo pe parcursul întregii perioade a judecătorilor. Chiar și atunci când era idolatrie mare în țară, Șilo era capitala.

Perioada de la Șilo, deși glorioasă la început, a fost o perioadă de *compromis*, *alianțe nepotrivite* și *trăire alături de dușmani*. Oamenii lui Dumnezeu erau mulțumiți și se simțeau confortabil cu victoriile lor incomplete. Nici ei nu intraseră în odihnă sau în planul pe care Dumnezeu îl avea pentru viețile lor. Sionul, cea mai mare moștenire, era încă necucerit și nemoștenit. Decât să meargă înainte cu Dumnezeu, mulți s-au întors la desfrâu și idolatrie, așa cum au fost ele descrise în timpul lui Eli.

Psalzii 78:67 – „Însă a lepădat cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim.” Tribul lui Efraim a fost ales pentru a-l aduce pe Israel în Țara făgăduită. Ce cârmuire minunată au avut sub Iosua, care era și el un efraimit! Toate hotărârile se luau la Șilo. Prezența lui Dumnezeu era acolo. Cu toate acestea, atunci când a avut loc apostazia, Dumnezeu i-a respins; și a ales în schimb tribul lui Iuda. Dumnezeu a ales un alt trib să conducă poporul. Trebuie să acordăm atenție acestui fapt. Dumnezeu ne poate folosi cu măreție pentru o vreme. Dar dacă nu umblăm în dreptate cu Dumnezeu, atunci va face cu noi ceea ce a făcut cu Șilo. Dumnezeu i-a respins și i-a ales pe alții. Duhul lui Dumnezeu a fost ridicat de pe Efraim, iar israeliții au devenit din ce în ce mai putrezi. Și, pentru că nu s-au pocăit, situația s-a înrăutățit din ce în ce mai tare, așa cum o prezintă și cartea Osea.

„Însă a lepădat cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim; ci a ales seminția lui Iuda, *muntele Sionului*, pe care-l iubește. Și-a zidit sfântul locaș ca cerurile de înalt, și tare ca pământul, pe care l-a întemeiat pe veci. *A ales pe robul Său David* și l-a luat de la staulele de oi. L-a luat dinapoia oilor, care alăptau, ca să pască pe poporul Său Iacov și pe moștenirea Sa Israel” (*Ps.* 78:67-71).

B. DE LA ȘILO LA HEBRON

După Moise, Iosua a fost *al doilea* mare conducător în călătoria lui Israel. Sub cârmuirea lui Iosua, Efraim a devenit „tribul conducător” al poporului. Așa cum am amintit deja, Iosua însuși făcea parte din tribul lui Efraim, iar Șilo era localizată pe pământul lui Efraim. Când Efraim s-a îndepărtat de căile Domnului, Dumnezeu a respins tribul lui Efraim, deși o pornise atât de bine. De asemenea,

Șilo a fost distrusă. Aceasta ne aduce la cel de-al treilea conducător important al călătoriei lui Israel, David, iar el era din tribul lui Iuda. Am putea să ne întrebăm: „De ce Iuda?” Dar amintiți-vă că tribul lui Iuda primise toate promisiunile că va moșteni tronul, iar Muntele Sion era pe pământul lui Iuda.

David este primul care este asociat cu Hebronul și, mai târziu, cu Sionul. Hebronul este o treaptă spre, iar noi trebuie mai întâi să trăim experiența mesajului Hebronului înainte de a putea ajunge la Sion. Călătoria lui Israel trece mai întâi prin Hebron și apoi se continuă spre Sion. Nu putem ajunge la Sion, până nu trecem de Hebron. Deci, ce reprezintă Hebronul?

CE REPREZINTĂ HEBRONUL?

Separare, apoi multiplicare

Înainte de toate, trebuie să privim în Cuvântul Lui Dumnezeu la oamenii care sunt asociați cu Hebronul. Primul este Avraam. În *Geneza* capitolul 13 Avraam locuia la Hebron. În acest moment al vieții lui Avraam a avut loc un eveniment care cred că a fost condiția esențială pentru intrarea în adevărata părtășie a Hebronului. Această condiție esențială a fost despărțirea de Lot. „Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (*Gen.* 13:9). După actul plin de generozitate al lui Avraam, aflăm că Dumnezeu a făcut promisiuni extraordinare de rodire și înmulțire a lui Avraam (*Gen.* 13:14-18). Aceste binecuvântări au venit după *despărțirea* de cineva care nu avea aceeași viziune sau chemare.

Hebronul era locuința lui Avraam. Sunt și alții asociați cu Hebron și îngropați acolo – Sara, Isaac, Rebeca, Iacov și Lea. Mai este și Caleb. Lui Caleb i s-a dat Hebronul ca moștenire, deoarece el l-a urmat cu sfințenie pe Dumnezeu (*Gen.* 26:12-14). Caleb și-a dăruit inima întreagă. Poți avea Hebronul numai dacă ești cu toată inima pentru Dumnezeu.

Isaac, asociat cu Hebronul, reprezintă creștinul care aduce rod însutit. Isaac este cel care aduce rod însutit lui Dumnezeu (*Gen.* 26: 12-14). Isaac este tipul de om care moștenește promisiunile. Mulți dintre cei cărora li se oferă ocazii de aur și promisiuni nu reușesc să le obțină. Iacov, un alt om asociat cu Hebronul, a fost un om care s-a luptat cu Dumnezeu, a învins și i-a fost schimbat numele în Israel, „prințul lui Dumnezeu”. A coborât în Egipt cu numai șaptezeci de oameni, dar a ieșit în mare număr. Cu Avraam, Isaac și Iacov avem din nou ideea înmulțirii extraordinare. Dar trebuia ca în viața lor să existe despărțiri. Avraam a trebuit să se despartă de casa tatălui său și de Lot. Isaac a trebuit să se despartă de Ismael, și Iacov de Esau.

Dedicare, o inimă curată

Și femeile asociate cu Hebronul sunt foarte interesante. De fapt, chiar săptămâna trecută a stat Domnul lângă patul meu pe când eram întins. Nu m-a privit, dar a făcut o afirmație remarcabilă. El a zis: „Dacă ai avea un fiu, ce calități ai vrea să aibă femeia care s-ar căsători cu fiul tău?” Am fost amuzat de răspunsul din sufletul meu. O întreagă listă de calități mi-a apărut imediat în minte. Apoi El a spus: „Cum ai găsi o astfel de femeie?” Așa că l-am spus ce aș face! Apoi a vorbit din nou: „Vezi ce tipicar ai fi fost în legătură cu calitățile soției fiului tău? Înțelegi acum cât de atent sunt Eu la alegerea soțiilor pentru ‘fiii’ Mei?” Apoi a început să-mi lămurească *Scripturile*.

Prima soție pe care a amintit-o a fost Acsa. Ea era fiica lui Caleb, cel care a luat Hebronul. Ea a fost dată de soție lui Otniel, primul judecător (*Jud.* 1:12-13). Otniel a avut o viziune, o țință spre care să se îndrepte. Trebuia să ia un munte. Soția lui nu era mulțumită numai cu acel munte. Ea a zis: „Să iei și izvoarele de sus și izvoarele de jos.” Cu alte cuvinte, ea l-a îndemnat în viziune. O soție are marea putere de a-l *întoarce* pe soțul ei pe o cale sau alta, fie în planurile lui Dumnezeu, fie departe de ele (*1 Împ.* 21:25). Despre Acsa se spune că „l-a îndemnat” să ceară izvoarele (*Jud.* 1:14-15). Fiecare soție își *îndeamnă soțul* pe un drum sau pe altul.

Domnul mi-a mai zis: „Am ales-o pe Rut să fie pe linia mesianică.” Întreaga comunicare era extraordinară. Aș dori să vă gândiți împreună cu mine la seriozitatea cu care Dumnezeu privește căsătoria. Este un lucru minunat când Îl vezi pe Domnul. Este un lucru extraordinar când îți comunică un anumit adevăr. Are loc o transformare la nivelul gândirii. Totul se schimbă atunci când El îți vorbește. Deși unele dintre aceste lucruri sunt binecunoscute, am fost umplut de reverență absolută după ce mi-a vorbit și mi-a transmis aceste adevăruri.

Aș dori acum să vedem femeile asociate cu Hebronul și cele asociate cu linia mesianică. Există o calitate extraordinară și *un timp de calificare* din partea unei femei pentru a fi aleasă de Domnul să devină soția unuia dintre fiii Săi. Dumnezeu mi-a arătat foarte clar că alege cu mare grijă, pentru că nu dorește ca fiii Săi să fie deviați de la viziunea pe care El le-a dat-o și a propus-o pentru ei. Am înțeles foarte clar că fetele trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu toată inima pentru a se califica să fie alese de către Dumnezeu să se mărite cu unul dintre fiii Lui.

O femeie asociată cu Hebronul este Sara. A fost singura femeie din întreg Cuvântul lui Dumnezeu al cărei nume a fost schimbat. A fost schimbat din Sarai în Sara, „împărăteasa neamurilor”. De ce i-a fost schimbat numele în Sara? Pentru că urma să se mărite cu cineva care avea *viziunea*, cel care avea să devină „tatăl multor neamuri”. Trebuia să aibă un nume pe măsură; trebuia să aibă o viziune pe măsură.

Gândiți-vă la grija cu care a fost aleasă soția lui Isaac, moștenitorul lui Avraam. Eleazar i-a cerut lui Dumnezeu un semn foarte dificil sau o confirmare.

„Fă ca fata căreia îi voi zice: «Pleacă-ți vadra, te rog, ca să beau», și care va răspunde: «Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale», să fie aceea, pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu.” S-ar putea să credeți că nu e un simplu semn. Dar după ce Domnul m-a vizitat acum o săptămână, am studiat ideea aceea a cămilelor și am descoperit, spre marea mea uimire, că o cămilă poate bea 113 litri de apă în zece minute. Erau zece cămile, așa că ei ar fi avut nevoie de cel puțin 113 000 de litri de apă. Probabil că în vadra Rebecăi intrau vreo 10-11 litri, dar aceasta ar însemna 100 de coborâri în fântână, presupunând că animalele se săturau cu 113 litri de apă. Inima care s-a oferit să adape zece cămile, era foarte generoasă. Și era cea pe care Dumnezeu o alesese. Rebeca nu era conștientă că era testată, și nici noi nu ne dăm seama când acest lucru se întâmplă. Era o sarcină umilă. Dumnezeu ne încearcă în probleme umile. Și *atitudinea* determină dacă suntem sau nu aleși.

Rebeca nu a știut că era testată. Nu știa că Dumnezeu o privea. Trecând prin această încercare cu bine, a intrat în linia mesianică și, de asemenea, a moștenit Hebronul. Atunci când i-a răspuns slujitorului Eleazar, ea nu avea nici cea mai mică idee că acesta era semnul care determina dacă va fi sau nu în Hebron. La fel, nici noi nu știm când ne încearcă Dumnezeu.

Fără rod la început, apoi cu rod

Și încă ceva în legătură cu câteva dintre aceste femei – mai întâi au fost sterpe înainte de-a fi rodnice. Hebronul este asociat cu infertilitatea care duce spre roade. Înainte ca Dumnezeu să înmulțească, are loc o infertilitate spirituală. În timpul infertilității există un sentiment de *purificare adâncă*. În Cuvântul lui Dumnezeu sunt șase femei sterpe care au dat naștere unor fii remarcabili. Acestea sunt: Sara, Rebeca, Rahela, Ana, mama lui Samson și Elisabeta. Cei care sunt în „Hebronul” spiritual vor fi încercați o vreme prin foc printr-o perioadă neproductivă. Și Iosif, care a fost vândut de frații săi, era din Hebron. A fost pregătit pentru a fi un salvator pentru generația lui, iar Cuvântul Domnului l-a încercat în acea perioadă neproductivă a vieții sale.

Tăierea împrejur

Un alt aspect al moștenirii promisiunii înmulțirii la Hebron este tăierea împrejur. Domnul i-a promis lui Avraam: „Te voi înmulți nespun de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine” (*Gen. 17:6-7*). Dar pentru a se îndeplini promisiunea înmulțirii și rodirii, el și seminția lui trebuiau să fie circumciși (*Gen. 17:10-11*). Astfel, tăierea împrejur este condiția esențială pentru a fi rodnic.

Cei care au trecut Iordanul și au fost circumciși la Ghilgal *au început* să moștenească promisiunile. Din păcate, mulți dintre sfinți au evitat zonele în care sabia trebuia să îndepărteze carnalul și s-au mulțumit cu o moștenire mai mică. Dar cei care vin la Hebronul spiritual trebuie să se supună *complet* circumciziei inimii.

Vreau să repet viziunea pe care am avut-o în Noua Zeelandă cu îngerul care a venit la noi cu sabia scoasă. Pe vârful săbiei scria „*Circumcizie*”. Dumnezeu a spus că cei care urmau să fie înmulțiți și să devină rodnici ar fi fost poate dornici să-și deschidă inima înaintea Domnului și să-L lase să le-o taie împrejur. Dacă nu avem o inimă care este circumcisă, nu suntem parte din legământ, legământul înmulțirii.

Toate binecuvântările avraamice

Hebron vorbește despre *integritatea inimii*. Caleb era cu inima curată și a moștenit Hebronul. L-a urmat pe Domnul în toate. În *Ios. 14:12* el a strigat când a văzut Hebronul: „Dă-mi acest munte.” Oh, ce munte cerea! Pe acel munte erau îngropați Avraam, Isaac și Iacov. De aceea, Muntele Hebron vorbește despre o relație de legământ. Vorbește despre toate promisiunile pe care Dumnezeu i le-a făcut lui Avraam, Isaac și Iacov. Când Caleb a spus „Dă-mi acest munte” el nu a cerut numai o movilă de pământ! „Acest munte” reprezintă toate binecuvântările avraamice. El a spus: „Vreau să intru în toate aceste binecuvântări.” Dar mai târziu David a fost cel care a primit acest teritoriu al Hebronului. David era un om după inima lui Dumnezeu. „Davizii” sunt acei oameni care dețin Hebronul și tot ce acesta reprezintă, ceea ce le permite să meargă la Sion, destinația finală.

Distrugerea fortărețelor lui Satana

În *Judecătorii 16:3*, Samson „a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din fața *Hebronului*.” De ce a dus Samson aceste porți pe Muntele Hebronului? Porțile sunt punctele de rezistență ale unui oraș, iar Isus a spus că porțile iadului nu vor putea birui Biserica. De aceea, Hebronul mai reprezintă distrugerea fortărețelor lui Satana. Dumnezeu vrea ca noi să luăm porțile orașelor și să distrugem puterile spirituale care le stăpânesc.

Extinderea

Bineînțeles, David a devenit împărat al Hebronului. Când David a fost uns împărat în Hebron, i s-a dat autoritate asupra unei *părți* din popor. Era împărat numai peste Iuda. Când a fost uns din nou, i s-a dat autoritate asupra întregului

popor al lui Israel. În realitate, a doua și a treia ungere au fost peste grupuri de oameni. Vorbesc despre înmulțire, despre unificare și lărgire. Există o ungere pentru lărgire, iar David a primit această ungere la Hebron.

Cetate de refugiu

Hebron era și o cetate de refugiu. Un adevărat hebronit își deschide porțile celui care se află la necaz. Trebuie să avem o inimă generoasă, să fim gata să dăruim, pentru ca Dumnezeu să poată să ne încredințeze finanțele Sale. Câteodată oamenii spun: „Îmi place să dau când am.” Dar încercați să dați ce aveți și apoi veți avea mai mult de unde să dați. Oamenii care dau cel mai mult nu sunt de obicei categorisiți ca „bogați”. Un om la care mă gândesc acum abia dacă are o lețcaie, deși pe lângă el trec milioane. Principiul biblic este „Dă și ți se va da.”

Închinare pură

Hebron era un oraș preoțesc. Preoții erau învățătorii lui Israel. Hebron era un loc unde se formau învățătorii. Dar lucrarea preoțească nu implică numai predică și predarea legii. Preoții conduceau de asemenea lauda și închinarea. Orașe preoțești ca Hebronul erau pentru formarea slujitorilor care să poată să conducă poporul Israel în adevărata închinare. Hebronul spiritual ar trebui să fie specializat în laudă și muzică pure, la fel ca și în învățătură.

Sacrificarea lui „Isaac” al nostru

Întregul caracter al Hebronului stă în *puritatea inimii*. Întregul scop și dorința inimii lui Avraam era să împlinească voia lui Dumnezeu. Avraam era dedicat chemării lui Dumnezeu. A fost chemat să fie tatăl multor popoare. Și totuși, nu avea nici un fiu și promisiunea părea din ce în ce mai imposibilă. În cele din urmă, Isaac s-a născut când Avraam avea o sută de ani. Dumnezeu l-a încercat pe Avraam și a zis: „Dă-mi-l înapoi.” Era ca și cum îi cerea să-i ofere tot pentru ce trăise vreodată. Era ca și cum îi cerea să renunțe la chemarea, la lucrarea, la promisiunile Sale și la tot ce așteptase. Dar vă spun următoarele: un *adevărat* hebronit este gata să renunțe, chiar și la ce are mai scump! Aceștia sunt cei ce merg mai departe la Sion.

Pentru a pune într-un mod nou accentul asupra acestui adevăr, Domnul mi-a arătat de curând inima Sa. L-am văzut pe Domnul stând în fața Pământului, pe care El și Tatăl Său l-au creat împreună cu atâta grijă și dragoste. Ei nu numai că au făcut acest minunat Pământ, ci au făcut toate tronurile gloriei și splendoarea cerului. Dar a venit un moment în care Tatăl l-a spus Fiului: „Le vei lăsa? Vei renunța la toate pentru a deveni om și a muri pentru păcatele lumii?”

În *Filipeni 2:6-8* Duhul lui Dumnezeu ne arată și mai exact lucrurile la care era dispus Cristos să renunțe. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Acest verset în limba originală arată că Isus a renunțat de bună voie la tot. Nu a fost nimic ce să păstreze sau de care să se apuce. (Vezi *2 Cor. 8:9; 5:21.*)

Soția mea și cu mine am fost instrumente în fondarea unei societăți misionare în Noua Zeelandă. Am lucrat acolo timp de zece ani și Dumnezeu a binecuvântat munca noastră. A dat roade în multe părți ale lumii. Într-o dimineață devreme, Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Renunță la tot. Dă-ți demisia.” Au fost zece ani de muncă, iar Domnul zicea: „Dă-i drumul.” Când am spus: „Da, Doamne”, din inima mea a izvorât cântecul „Sunt liber să-I slujesc Domnului”. De curând mi-a amintit de acest incident și a spus: „Dacă nu ai fi renunțat la toate acele lucruri, nu ai fi putut fi slujitorul Meu.”

Hebron vorbește despre o inimă complet dedicată. Înseamnă să ne ținem foarte ușor, chiar și de lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat. Ce dedicare din partea lui Avraam să poată să îl ofere pe Isaac, fiul său! El nu numai că renunța la fiul său, ci renunța la însăși chemarea lui, pentru că în Isaac erau toate promisiunile. Haideți să fim un adevărat hebronit, așa cum a fost Avraam. Dumnezeu dorește să ne cerceteze. El spune că numai o inimă dedicată ne va aduce în binecuvântările Hebronului. David a fost uns la Hebron; și numai după ce a intrat în plinătatea binecuvântărilor de la Hebron și a fost înmulțit, a putut să ia Sionul.

Domnul mi-a arătat foarte clar că nu putem ajunge la Sion până când Hebronul nu devine o realitate. Numai cei cu inima dedicată pot ajunge la Sion. Pentru cineva acest lucru poate să însemne să renunțe la Isaac. Pentru un altul, poate să însemne altceva. Dar trebuie să înțelegem foarte bine că Dumnezeu ne cunoaște inimile și știe cu exactitate de ce anume ne agățăm și acela va fi lucrul pe care îl va cere! Nu vă țineți de nimic cu dinții, fie ele lucruri spirituale sau materiale.

Consacrarea sentimentelor

Noi toți alegem astăzi! Aceste alegeri determină dacă plecăm sau nu. În ultimul timp Dumnezeu mi-a vorbit zicând „Sunt minuțios cu soțiile pe care le aleg pentru fiii Mei.” O femeie trebuie să se *califice* pentru a deveni soția unui fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte important! Nu poți duce o viață nesocotită și să aștepți ca Dumnezeu să îți dea de bărbat pe unul dintre fiii Săi aleși. Nu va face asta! Dumnezeu mi-a făcut foarte clar acest lucru. Fetele sunt în procesul de

calificare. Dacă nu se califică, Dumnezeu va lua altele care se potrivesc; și le va da fiilor Săi. Unele se întreabă de ce nu sunt căsătorite. Dumnezeu zice că le ia pe cele care se califică.

Niciodată nu am mai avut o experiență de acest gen, în care să-mi apară Dumnezeu și să mă întrebe de calitățile unei soții. Acestea sunt trasate clar! Le vorbește unora dintre domnișoare și le spune: „Dacă vrei un bărbat cu frică de Dumnezeu, trebuie să îți consacri viața și trebuie să-ți schimbi inima.” Trebuie să aibă loc o curățire a inimii tale. Trebuie să spui numai lucrurile care-L mulțumesc pe Dumnezeu, dintr-o inimă curată. Unele fie vor avea o transformare a inimii, fie vor rata planurile lui Dumnezeu pentru viața lor. Dumnezeu vrea o Rut sau o Rebeca. Acestea sunt tipurile de femei pe care Dumnezeu le vrea pentru fiii Săi. Standardul lui Dumnezeu pentru fiii Săi este *excelența*. Standardul lui Dumnezeu pentru soțiile fiilor Săi este același. Dumnezeu nu va alege pe cineva care are inima împărțită, care va întoarce pe vreunul dintre fiii Săi de la ținta spre premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu.

Soția devine parte integrantă a bărbatului. Devine însăși viața lui. Ea este ajutorul lui. Ea este aceea care poate, literalmente, să determine destinul soțului ei. Dumnezeu mi-a scos în evidență faptul că nu va da o soție unui fiu, dacă ea nu are inima curată sau dacă are limba vicleană. Fiii lui Dumnezeu sunt neprețuiți. Sunt pregătiți încă dinainte de întemeierea lumii să îndeplinească o misiune. Dumnezeu va aduce în viața fiecăruia dintre ei o femeie consacrată care se va asigura că el atinge ținta.

Mesajul inimii dedicate nu este numai pentru fetele nemăritate. Este și pentru femeile căsătorite. Poate că deja sunteți căsătorită, dar aveți oare inima curată? Îl ajutați pe soțul dumneavoastră să ajungă la țintă? Îl îndrumați către Dumnezeu și-L căutați pe Dumnezeu pentru el? Îl ajutați să-și împlinească viziunea pe care Dumnezeu i-a dat-o? Sunteți trup și suflet pentru Dumnezeu sau îl întoarceți pe soțul dumneavoastră de la premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu, pentru că nu aveți inima curată și doriți lucrurile acestei lumi?

Exact în acest moment Dumnezeu îmi arată cuvântul „*alegere*”. Există momente supreme alese de Dumnezeu când Dumnezeu vorbește unei inimi, apoi Duhul Sfânt oferă posibilitatea de a răspunde și de a fi transformată. Dumnezeu te va atinge dacă I te supui și zici: „Doamne, vreau să mă întorc. Vreau să mă calific pentru a fi ajutorul pentru un fiu al lui Dumnezeu. Vreau ca inima și buzele mele să fie transformate.”

Probabil că deja sunteți căsătoriți. (Bineînțeles, acest aspect poate fi aplicat atât bărbatului, cât și femeii.) Trebuie să dăm socoteală pentru viața noastră înaintea scaunului judecății lui Cristos. Pentru soții, Dumnezeu vă va cere socoteală dacă l-ați ajutat pe soțul dumneavoastră să ducă la îndeplinire calea pe care i-a arătat-o Dumnezeu sau dacă l-ați tras înapoi și l-ați împiedicat pentru că dorințele dumneavoastră nu erau în totalitate pentru Dumnezeu. În cazul unora,

dacă nu vă schimbați, soțul nu va nimeri ținta și veți fi responsabilă la scaunul de judecată a lui Cristos. Chiar în acest moment există har la dispoziția dumneavoastră pentru a vă schimba și a fi transformată. Dacă Dumnezeu vă vorbește, vă rog deschideți-vă inima și rugați-vă: „Doamne, vreau să mă schimb. Fă-mă ca Sara. Fă-mă ca Rebeca. Vreau să fiu ca Acsa. Doamne, vreau să fiu o Rut. Doresc să fiu o binecuvântare. Vreau să am inima curată.”

Inima dedicată Domnului înseamnă abilitatea de renunța la ceea ce ne este atât de drag, fie că este de natură spirituală, fie de natură pământească. Înseamnă să a avem o inimă atât de liberă încât dacă Dumnezeu ne cere să renunțăm la toate, să putem fi în stare să le dăm înapoi, prin har. Poate că Dumnezeu indică ceva anume din viața dumneavoastră, ceva ce poate nici nu am menționat. Lăsați acest moment să fie un punct de cotitură în viața dumneavoastră! Vă îndemn acum să-I spuneți Domnului: „*Da, Doamne. Acum Îți dau Ție acel lucru despre care vorbești.*”

Simt că are loc, chiar acum, o ungere pentru consacrare. Duhul Sfânt este aici pentru convingere și consacrare. Prin urmare, haideți să ne rugăm.

„*Doamne Isuse, îți cer har pentru fiecare persoană care și-a deschis inima și și-a ridicat mâinile spre Tine, pentru a primi chiar acum har să poată să renunțe la ceea ce Tu le arăți. Nu lăsa să fie vreun blocaj sau vreo piedică în viața lor, dar lasă-le să fie libere să fie slujitorii Domnului. Îți mulțumesc pentru că îți lași binecuvântarea peste fiecare și mai ales peste doamnele cărora le-ai vorbit astăzi și asupra fiecărei persoane care vrea să fie un adevărat hebronit. Dorim să intrăm în toate promisiunile Tale. Dorim să ne calificăm pentru a putea merge mai departe spre Sion. Preabunule Doamne, lasă binecuvântarea Ta peste fiecare. Îți mulțumesc, Doamne Isuse. Amin!*”

Rezumat al mesajului Hebronului

Mesajul Hebronului este cheia pentru a merge mai departe la Sion. Șilo, așa cum vă amintiți, a experimentat în timpul lucrării lui Iosua o mișcare minunată a Duhului Sfânt. Mulți au trecut Iordanul și au primit ceva de la Dumnezeu. Este valabil pentru foarte mulți și în ziua de azi. Numeroși bărbați și femei au umblat prin pustie, au trecut Iordanul și au ajuns la lucrări rodnice și la binecuvântări. Din păcate, din cauză că unele zone ale inimii nu au fost atinse de sabie, mulți au căzut în păcat ori s-au îndepărtat de la calea lor.

Un lucru rămâne valabil – dacă nu continuăm să mergem înainte în călătoria noastră, de fapt vom merge înapoi. Cheia pentru atingerea țintei este *să continuăm să răspundem* la ceea ce Dumnezeu ne arată în viața noastră. De fiecare dată când Îi spunem „da” lui Dumnezeu, în inima noastră are loc o transformare. Dar când Îi spunem „nu” lui Dumnezeu, încetăm să mai creștem. De fapt, regresăm! Mulți dintre israeliți au evitat sabia și s-au mulțumit cu un compromis și

cu traiul alături de dușmani. Nu numai că s-au oprit din a merge înainte spre Sion, dar au pierdut și binecuvântarea pe care au primit-o la Șilo. Țineți minte, chiar și atunci când ni se dă o „împărăție” sau binecuvântări, vom fi încercați pentru a vedea dacă suntem demni să le păstrăm. Saul și-ar fi păstrat pentru totdeauna împărăția dacă ar fi trecut testele. (Vezi *1 Sam.* 13:13-14.)

Hebronul era locul tăierii împrejur. Era locul celor cu inima dedicată total Domnului. Hebronul este locul în care întâlnim sabia, unde înfruntăm problemele ce ne dau târcoale. Dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să-și facă toată lucrarea în inimile noastre, vom merge mai departe spre Sion.

Hebronul reprezintă:

- **Despărțire și apoi înmulțire** – Avraam a trebuit să se despartă de familia și prietenii lui care nu aveau aceeași viziune și chemare.
- **Dedicare, o inimă curată** – Credințioșia în probleme umile, păstrarea unei atitudini corespunzătoare.
- **Suportarea perioadei neproductive** – Lipsa de rod face în inimile noastre *o purificare de adâncime*.
- **Tăierea împrejur** – Întâmpinând *orice* lucru cu care ne confruntă Cuvântul lui Dumnezeu.
- **Toate binecuvântările avraamice** – Sunt primite numai de cei cu inima curată.
- **Extindere** – La Hebron este o ungere pentru extindere.
- **Loc de refugiu** – Compasiune pentru cei săraci și în nevoi. A fi darnic.
- **Închinare pură** – Evitarea muzicii lumești, conducându-i pe alții în laudă și închinare curată.
- **Sacrificarea lui Isaac** – Renunțarea la cele mai iubite posesiuni, chiar la chemare sau lucrare, dacă Dumnezeu așa cere. Tot ce avem ne este, pur și simplu, *împrumutat* de către Dumnezeu.
- **Consacrarea sentimentelor** – Lăsați-L pe Dumnezeu să vă aleagă partenerul. De asemenea, după căsătorie trebuie să fim cu inimile curate pentru Dumnezeu pentru a-l putea ajuta pe partenerul nostru să-și îndeplinească chemarea. O soție neconsacrată îl poate împiedica pe soțul ei să ducă la îndeplinire chemarea lui Dumnezeu. La fel, bărbatul va răspunde lui Dumnezeu pentru că și-a ținut familia departe de ceea ce avea Dumnezeu mai bun.

C. DE LA HEBRON LA SION

Trăim vremurile de pe urmă. Această eră dispensațională a bisericii aproape s-a terminat. Călătoria lui Israel a fost lungă, mai ales prin pustie. Dacă L-

ar fi ascultat pe Domnul, ar fi putut fi mult mai scurtă, poate de doi ani. În aceste zile de pe urmă nu trebuie să ne așteptăm ca oamenilor să le ia mai mult timp pentru a ajunge la Iordanul lor și să-l treacă. Pentru conducătorii care au trebuit să lupte să-și croiască drum în aceste experiențe, a luat mult timp. Au trebuit să învețe toate greutățile pustiei. Totuși, există un sentiment al timpului lui Dumnezeu. Începând din 1973 biserica a trecut în *ziua Ispășirii*. Din acel moment, Dumnezeu a înfipt sabia circumciziei în inima poporului Său. Astfel, în aceste zile de pe urmă Dumnezeu Își va face biserica să străbată repede călătoria Din Egipt în Sion.

Avraam a fost întemeietorul Hebronului. Ca pelerin a locuit în Țara promisă la Hebron. Dar a avut viziunea Sionului, deși el nu a ajuns la Sionul cel pământesc. Nu a fost în grupul care putea merge la Sion, dar a avut viziunea (*Evr.* 11:9-10; 12:22). Avraam a avut o viziune a Sionului ceresc după care este făcut Sionul pământesc. Uneori oamenii au o viziune a dispensației dincolo de cea în care trăiesc.

Există un Ierusalim pământesc și în mijlocul lui se află Muntele Sfânt numit Sion. Este o copie după Ierusalimul ceresc cu Muntele Sion situat acolo (*Apoc.* 14:1-5). Ioan a descris acest oraș în *Apocalipsa* 21:10-11, ca strălucind de slava lui Dumnezeu și limpede ca și cristalul. În versetul 18 se vorbește despre aur pur, ca sticla curată. Gândul persistent este că nu are nici o *distorsiune*. Este absolut transparent. Dumnezeu caută să ne pregătească pentru Sion, deoarece este un loc unde trăiesc numai *cei transparenți*. În *Apocalipsa* 21:21 avem numărul doisprezece. Doisprezece este numărul guvernării, iar Sionul este un oraș locuit de cei care sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu. Sion vorbește foarte mult despre cărmuire. Sionul nu este pentru cei independenți sau cei fărădelege. Este pentru cei care au acceptat ȧrcul, frâul și jugul lui Dumnezeu. Este pentru cei guvernați de Dumnezeu.

Haideți să privim acum spre Sion mai în detaliu, deoarece, dacă ne uităm în Cuvântul lui Dumnezeu, aproape toate profețiile referitoare la biserica zilelor de pe urmă au de-a face cu fiii și fiicele *Sionului*.

Sionul a fost orașul lui David, omul după inima lui Dumnezeu. Sionul a fost luat de David după cea de-a treia ungere la Hebron. Domnul mi-a vorbit în mod constant cu privire la munca ce trebuie îndeplinită mai întâi în „hebronii” înainte să poată merge spre Sion.

Trei munți

Locuitorii care dețineau Sionul erau *iebusiții* și a fost nevoie de multă luptă pentru a-i scoate din pozițiile lor fortificate. În călătoria lui Israel au fost trei munți. Munții înseamnă putere, autoritate și poziție. Primul munte a fost *Sinai* care reprezintă botezul cu Duhul Sfânt. Pe Sinai nu erau locuitori care să trebuiască să fie învinși. Nu erau uriași, iar pentru a obține acest munte nu s-au purtat bătălii.

Primirea botezului cu Duhul Sfânt nu implică luptă. Din păcate, când ajungem la următorii doi munți, ei sunt locuiți. Când Caleb a spus despre Hebron: „Dă-mi acest munte”, avea de luptat cu puternicii fii ai lui Anac. Nu putem obține Hebronul fără să învingem câțiva uriași. Dar *Sionul* este mult mai greu de cucerit – este ultima fortăreață. Iebusiții rezistă până în pânzele albe.

Sionul – loc al unității

Iebusiții au fost ultimii din cele șapte neamuri care au ocupat Țara făgăduită și sunt acel fel de dușmani menționați în *Proverbele* 6:16-19. Al șaptelea inamic este „cel ce stârnește certuri între frați”. Ceea ce produce dezbinare este cel mai greu de învins. Dar Sionul, după ce a fost luat, a devenit un loc al unității. Devenim chiar inversul dușmanului pe care îl învingem. (Iebusiții sunt tipici pentru cei care creează disensiuni.) Astfel, după ce dușmanul a fost alungat, locul pe care îl avea a devenit unul al unității.

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui. Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie” (*Ps.* 133:1-3). Astfel a devenit muntele Sionului un loc de armonie binecuvântată.

Dacă urmărim acest lucru în Cuvântul lui Dumnezeu, vom vedea că orice domeniu în care obținem victorie, devine apoi cea mai mare putere a noastră. Când îi învingem pe iebusiți (dezbinarea), vom intra apoi în unitate cu frații. Această unitate este asemănată cu ungerea care a fost făcută lui Aaron și fiilor săi în *Exodul* 30:23-25. Această ungere este cea de care este nevoie pentru a sluji Domnului (*Exod.* 30:30).

Constituenții acestui ulei sunt foarte importanți. Ei sunt mirul – reprezintă supunerea sau moartea față de sine. Scorțișoara – reprezintă bunătate. Înseamnă să fii bun cu totul, să fii umplut cu bunătatea lui Dumnezeu și incapabil de mai face cuiva rău. Apoi mai era trestie mirositoare – echivalentă cu blândețea. David a zis: „Blândețea Ta m-a înălțat.” Apoi urma casia – care reprezintă smerenie și lacrimi. Ultimul ingredient era uleiul de măsline – semnificând pacea. Toate aceste virtuți trebuie lucrate în noi (supunerea, bunătatea, blândețea, smerenia și pacea). Acestea sunt ingredientele necesare unității.

Ah, dacă ar fi deasupra noastră o sticlură sau un corn și, pe măsură ce acel ulei minunat este turnat peste noi, să fim transformați instantaneu! Dar nu funcționează așa! Câteodată avem acea ungere și ne simțim atât de bine, dar apoi ungerea se ridică și suntem iarăși noi înșine. Dar Dumnezeu dorește să *dezvolte* aceste calități în viețile noastre.

Sionul – întruchiparea frumuseții

În *Psalzii* 50:2 se spune că Sionul este „întruchiparea frumuseții”. Un alt verset care se potrivește aici este *Psalzii* 48:2, unde se zice despre Sion că este „frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ”. Sionul prezintă gândul frumuseții, frumusețea lui Isus, întruchiparea frumuseții. Măsurile Sionului sunt perfecțiune întruchipată. Sionul este frumusețea lui Isus, strălucind prin sfinții Săi în întruchiparea frumuseții.

Se vorbește despre frumusețea perfectă și „singurătatea inimii”. David a fost împăratul Sionului. Bineînțeles, este un fel de împărat al împăraților. David a zis în *Psalzii* 27:4: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.” Aici vedem de unde vine perfecțiunea frumuseții. Vine de la unitatea inimii în care se găsește o singură dorință: să privească la frumusețea Domnului și să se minuneze de templul Său.

Sion – locuința preferată a lui Dumnezeu

Sionul este locuința lui Dumnezeu. De aceea nu poate fi mutată (*Ps.* 125:1). În 1974 prima posesiune pe care a recâștigat-o Israel când a devenit din nou un popor a fost Sionul. Au trebuit să aștepte un timp îndelungat pentru a obține cealaltă parte a Ierusalimului, dar au luat Sionul mai întâi. De asemenea, în ultimul asediu asupra Ierusalimului, chiar înainte de a doua venire a lui Cristos, Ierusalimul cade în mâinile dușmanilor, dar partea din oraș cu Sionul nu cade (*Zah.* 14:1-3).

„Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui” (*Ps.* 132:13). Cu toate că Sionul este un munte fizic, reprezintă și un munte spiritual. Este locuința Lui. *Psalzii* 87:2 ne arată ce gândește Dumnezeu despre Sion: „Domnul iubește porțile Sionului *mai mult* decât toate locașurile lui Iacov.” De aceea, oriunde ne-am uita în Israel, oricât ar fi fost binecuvântați de Dumnezeu, oricât s-ar fi rugat de Dumnezeu și ar fi primit binecuvântări de la Dumnezeu, Domnul preferă porțile Sionului mai mult decât orice locuință a lui Iacov. Tribul lui Efraim era binecuvântat în mod special datorită lui Iosif. Hebronul avea anumite binecuvântări speciale. Erau multe sinagogi și adunări pe tot cuprinsul țării, fiecare dintre ele având propria sa *evidențiere* și formă de închinare. Dar Sionul era preferat înaintea tuturor. Chemarea noastră este spre Sion.

A fi născut în Sion

În *Psalzii* 87 se menționează de trei ori ideea de a fi născut în Sion. „Iar despre Sion este zis: «Toți s-au născut în el»”. În Sion trebuie să aibă loc o naștere

spirituală. Nu o putem defini, dar ceva se naște înăuntru. Când Sionul se naște în noi, Sionul este casa noastră și destinația vieții. Nu ne putem îndepărta de el și nu putem să nu ajungem, pentru că suntem născuți pentru Sion. Este ceva ce trebuie să ia naștere în noi. Atitudini potrivite ne pregătesc pentru nașterea în Sion. Altfel, suntem născuți pentru una din celelalte locuințe ale lui Iacov sau poate chiar pe celălalt mal al Iordanului. Nu pot explica acest lucru, dar este ceva ce se naște în noi.

Când Dumnezeu așează aceasta în noi, nu avem liniște. Odihna noastră vine numai după ce am ajuns la Sion. Toate gândurile noastre sunt pentru Sion. De aceea trebuie să strigăm către Dumnezeu și să spunem: „Doamne, naște-mă în Sion. Doamne, ajută-mă să am parte de această naștere.” Este ceva creat în noi de Duhul Sfânt. Nu putem explica acest lucru, dar simțim că suntem făcuți pentru Sion.

Totuși, în ceea ce privește nașterea în Sion, este suveranitatea lui Dumnezeu. Reiese clar din *Scriptură* că Dumnezeu alege în Sion pe cine consideră El demn. Pavel a spus: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Cristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu” (*Evr.* 6:1-3). Pavel face aici o afirmație. Spune că putem merge spre desăvârșire numai dacă Dumnezeu în suveranitatea Sa ne arată har.

Problema cu suveranitatea lui Dumnezeu (Dumnezeul suprem care are ultimul cuvânt) este adevărată și în ceea ce privește răscumpărarea. Deși dorește ca fiecare să fie salvat, nu dă darul pocăinței tuturor, pentru că pe unii nu îi consideră demni. Trebuie să existe de la Dumnezeu un act suprem al noii nașteri pentru a intra în împărăția cerurilor. Dacă Dumnezeu nu dă acest dar, nimeni nu poate intra (*Ioan* 6:44; 6:65). Indiferent de ce face o persoană, ea poate intra în împărăția cerurilor doar dacă împărăția cerurilor s-a născut în ei. Pentru a extinde puțin ideea, nici un om nu poate ajunge la Sion (la desăvârșire) decât dacă Sionul este născut în el. Este o enigmă a *Scripturii* faptul că Dumnezeu cheamă și dorește ca toți să aibă viață veșnică și să împărtășească tot ce are El mai bun; și totuși, suveranitatea Lui este cea care hotărăște dacă o vor obține.

„Voi *nu* v-ați apropiat de un munte care se putea atinge” În *Evrei* 12:18-21, Pavel face referire la Muntele Sinai. În versetul 22 el zice: „Ci v-ați apropiat de muntele Sionului.” Pavel spune că noi nu suntem chemați spre Muntele Sinai, dar nici nu trebuie să rămânem în pustie. Și chemarea noastră cu siguranță nu este să rămânem la Șilo. Nu este nici măcar să rămânem în Hebron, deși mesajul Hebronului trebuie să devină o realitate pentru noi dacă vrem să fim gata pentru Sion. David a stat mai întâi în Hebron și a trebuit să *aștepte* ungerile înainte de a putea merge mai departe. Chemarea noastră finală este spre Muntele Sion.

Un număr imens de îngeri

Așa cum am amintit deja, Sionul este Ierusalimul ceresc. În Sionul ceresc există un mare număr de îngeri. Cred din toată inima că vom experimenta manifestări angelice în aceste zile din urmă. Vom avea nevoie de ele! Fără ele nu văd cum ne-am descurca. Dacă armata cerească nu mășăluiește, nu știu cum se va descurca armata pământească. Ce ne va aduce la Sion vor fi cele două armate mășăluind împreună. Când spunem că ajungem la Sion, vorbim despre pătrunderea în realitatea cerească, pe un tărâm al Duhului în timp ce noi încă suntem pe acest pământ.

Porția dublă

Sion este Biserica celor întâi născuți (*Evr.* 12:22). În textul original avem *plural*. Este un grup de oameni care primesc porție dublă. Se referă la o porție dublă din Duhul lui Dumnezeu, așa cum a cerut și Elisei (2 *Împ.* 2:9). Din nou, strigătul după o porție dublă este ceva care trebuie să fie *născut* în noi de către Dumnezeu. Nu putem să fim mulțumiți cu ungerea și lucrarea pe care le avem. Nu putem să fim mulțumiți nici cu adâncimea la care am ajuns până acum. Nu cerem o porție dublă din ceva ce *noi* deja avem, ci o porție dublă din ce a avut „Elisei” al nostru. Vrem o porție dublă din ce a avut Cristos. Isus a zis: „Va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl” (*Ioan* 14:12). Nimic sub o porție dublă nu va satisface nevoile Indiei sau Chinei. Nimic altceva nu ne va mulțumi dacă suntem biserica întâilor născuți.

„Duhurile celor drepti făcute desăvârșite”

Sion este rezidența celor al căror spirit a fost desăvârșit. Dumnezeu dorește să fim desăvârșiți în duh. Trebuie să fim precum acești locuitori cerești ai Sionului, al căror duh a fost desăvârșit. În urmă cu câțiva ani am văzut într-o viziune a doua venire a lui Cristos. L-am văzut pe Domnul coborând din cer împreună cu Biserica Sa, iar Biserica de pe pământ urcând să-L întâlnească pe Domnul. Am observat că Biserica cerească ce cobora și Biserica pământească ce se înălța erau la fel. Ambele grupuri erau pline de slavă și spiritele tuturor au fost făcute desăvârșite. Astfel, duhul nostru trebuie să fie perfect.

Calități pentru a veni la Sion

Doi psalmi ne oferă mai specific calitățile necesare pentru a urca pe Muntele Sion. Aceștia sunt Psalmul 15 și 24. În *Psalmii* 24:3 se întreabă: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?” Prezența lui Dumnezeu în toată splendoarea Sa are loc pe Muntele Sion. Aceasta este locuința Lui. David a pus chivotul pe acest mic delușor, după ce l-a luat de la iebusiți. Din acel moment, acel delușor a devenit sfânt, pentru că Dumnezeu a locuit acolo (2 *Sam.* 5:6-7; 1 *Cron.* 11:4-9; 16:1).

Strigătul lui David „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt” se aude și la profeți. „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” (Vezi *Is.* 33:14.) Cine dintre noi va putea sta pe pietre de foc; cine poate să rămână lângă un foc mistuitor? David a dat răspunsul în *Psalmii* 24:4: „Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.” În versetul 5 spune: „Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, *starea* după voia Lui dată de Dumnezeul mântuirii lui.” Nu este vorba despre neprihănirea noastră; este o neprihănire dată celor care tânjesc și însetează după ea (*Mat.* 5:6).

Psalmii 24:6 continuă „Iată partea de moștenire a celor ce-L *cheamă*, a celor ce *caută* Fața Ta, Dumnezeul lui Iacov.” Astfel neprihănirea și puritatea trebuie căutate cu atenție. Ezechiel prezintă situația foarte pe scurt: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (*Ezec.* 36:26-27). Dar apoi continuă: „Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel și iată ce voi face pentru ei” (36:37). Aceste lucruri nu vin automat, ele trebuie căutate. Dumnezeu trebuie permanent rugat.

Aceste binecuvântări nu vin la cei care fug de ele, ci la cei care strigă la Domnul cu sinceritate: „Oh, Doamne, arată-mi slava Ta.” Este pentru o generație care-L caută. Este pentru o generație care-și deschide porțile sufletului pentru ca Împăratul slavei să poată intra.

Sionul – pentru cei care sunt „autentici”

Este interesant de remarcat că toate celelalte triburi (Efraim, de exemplu) îi îndrumă pe oameni către Sion. Cei din Șilo îi îndrumă pe oameni spre Sion. Cred că este foarte interesant. Cei care au căzut și au alunecat, cei care *nu* sunt sinceri îi recunosc cu ușurință pe cei care sunt. *Falsul cunoaște originalul, mai mult decât originalul cunoaște falsul.* Celelalte triburi ale lui Israel, neconsacrate, căzute, îi îndreptau pe oameni spre Sion. Știau că cei din Sion sunt autentici.

Sionul – locul eliberării și al puterii extraordinare

Aș dori să fac o comparație între Hebron și Sion. „Și, pe muntele acesta, [Sion] înlătură marama care acoperă toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile” (*Is.* 25:7). Vă amintiți că Samson a luat porțile orașului Hebron. Hebron este asociat cu luarea porților orașului. Puterea Hebronului este pentru a câștiga orașe pentru Cristos. Dar puterea Sionului este pentru câștigarea *popoarelor* întregi. Aceasta este diferența între puterea Hebronului și puterea Sionului. La Sion există o putere care poate duce un popor către Dumnezeu. În *Obadia* 1:17 și 1:21 ni se spune clar că eliberarea vine de la Sion. Salvatorii [eliberatorii] vin din Sion. Există o mare diferență între a fi un *predicator* și a fi un *eliberator*. Generația noastră are nevoie de eliberatori. Mai observați în *Obadia* 1:17-21 că cei din Sion iau ceea ce tribul lui Esau a pierdut. Cu alte cuvinte, copiii Sionului vor cere posesiunile rămase de la cei care și-au vândut dreptul din naștere.

Unde ne aflăm în călătorie?

Cred că Dumnezeu ne dă chiar acum o viziune pentru mai departe! Cred că „naște” ceva în inimile noastre chiar acum! Ne arată unde suntem și întrebarea pe care trebuie să ne-o punem ca indivizi este „Doamne, unde mă aflu în călătorie?”

Cred că Dumnezeu ne va arăta unde suntem pe parcursul călătoriei dacă îi cerem aceasta cu sinceritate. Indiferent de locul în care ne aflăm în călătoria noastră, Dumnezeu dorește ca în interiorul nostru să ia naștere Sionul. Dumnezeu nu vrea numai să ne ofere o viziune a Sionului, ci dorește ca acesta să se *nască* în noi! Pentru că acest lucru este repetat de trei ori în Cuvântul lui Dumnezeu, ne atrage atenția asupra faptului că trebuie să ne naștem în Sion.

Știm că nu putem intra în Împărăția cerurilor fără să ne fi născut din nou. Faptele, lupta și efortul nu ne vor câștiga viața veșnică. Nu putem intra dacă nu experimentăm nașterea din nou. Și nici în Sion nu putem intra, decât dacă ne-am *născut* acolo. Dumnezeu ne cheamă la Sion, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să ne naștem acolo. Când suntem născuți din nou spre mântuire, suntem atrași de locurile cerești. Când ne-am născut în Sion, suntem atrași de Sion. Ceva din interiorul nostru este mai puternic decât noi, ne cheamă și ne aduce la Sion. Când se naște în noi, nu pot să explic, dar suntem atrași încolo. Nu putem sta nicăieri altundeva. Trebuie să plecăm spre Sion. Este ceva din noi ce ne trage pentru că suntem născuți în Sion.

Dumnezeu ne arată viziunea pe mai departe. Ni l-a arătat pe Șilo; ne-a dăruit înțelegerea Hebronului. Dar acum Dumnezeu zice: „Sionul este locuința pe care mi-am dorit-o. Este locul slavei Mele. Este locul în care îmi voi arăta puterea peste popoare. Sion este acolo unde voi da poporului meu porție dublă. Acolo voi avea un mare seceriș.”

Haideți să ne rugăm: „Doamne, *apreciem* ceea ce ai făcut pentru noi, dar există ceva în noi ce ne spune că nu putem rămâne aici. Destinul nostru este mai

presus de ceea ce am atins. Vrem să fim adevărați fii și fiice ale Sionului. Vrem să fim transparentți, chiar dacă trebuie să fim zdrobiți din nou și din nou. Oh, Doamne vrem să vorbim precum gura ta. Te rugăm să separi în inimile noastre grâul de neghină. Doamne Isuse, pune mâna Ta asupra fiecăruia. Modelează-ne în ceea ce trebuie să fim, astfel încât să fim o plăcere pentru tine. Doamne folosește-ne pentru slava Ta, în așa fel încât să vedem popoare întregi întoarse la Tine. Doamne îndeplinește-Ți lucrarea în noi pentru a ajunge la Sion în momentul ales de Tine. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că ai lăsat binecuvântările Tale să coboare asupra noastră. Doamne Isuse, vino mai aproape de noi ca să nu ne lași până când nu ajungem în Sion. Îți mulțumesc Doamne Isuse. Amin.”

D. CONCLUZII

Sion – sărbătoarea Corturilor

În concluzie, pe harta noastră (pagina 2) vom plasa la Sion sărbătoarea numărul 7, sărbătoarea Corturilor. David a fost omul care l-a adus pe Israel în odihna totală. El a cucerit Sionul, ultima fortăreață, a ridicat acolo un cort și a pus chivotul în el. Apoi slava lui Dumnezeu a acoperit acel delușor de la Sion. De atunci încoace mulți psalmi și profeți fac referire la Sion. În cele din urmă, după 443 de ani de la ieșirea lor din Egipt, au ajuns la destinație. Au fost *sădiți* pe muntele moștenirii lui Dumnezeu (*Exod. 15:17*). Au ajuns la odihnă; au ajuns la slavă (*Ps. 132:13-18*).

David a cucerit Sionul la 37 de ani. După aceea, el a mai trăit încă 33 de ani până când a murit la vârsta de 70 de ani. „David era în vârstă de treizeci de ani când s-a făcut împărat, și a domnit patruzeci de ani. La Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni și la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda. Împăratul a mers cu oamenii lui asupra Ierusalimului împotriva iebusiților, locuitorii țării. Ei au zis lui David: «Să nu intri aici, căci și orbii și ologii ți se vor împotrivi!» Prin aceasta voiau să spună că David nu va intra cu nici un chip aici. Dar David a pus mâna pe cetățuia Sionului: aceasta este cetatea lui David.” (Vezi *2 Sam. 5:4-7; 1 Cron. 11:1-9*.)

David a întărit fortăreața Sionului după a treia sa ungere la Hebron. De la Hebron s-a mutat la Ierusalim și a cucerit Sionul care se găsea în Ierusalim. De atunci încoace Ierusalimul, cu Sionul în mijloc, a fost capitala. David a ridicat un cort pe Sion și a dus acolo chivotul. „După ce au adus chivotul Domnului, l-au pus la locul lui în mijlocul cortului pe care-l ridicase David pentru chivot; și David a adus înaintea Domnului arderi de tot și jertfe de mulțumire” (*2 Sam. 6:17*).

„După ce au adus chivotul lui Dumnezeu, l-au pus în mijlocul cortului pe care-l întinsese David pentru el, și au adus înaintea lui Dumnezeu arderi de tot și jertfe de mulțumiri” (*1 Cron. 16:1*). David a scris mai târziu psalmul 15 și 24 și a întrebat: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la

locul Lui cel Sfânt?” Pentru a ajunge pe vârful acestui munte unde se află chivotul, trebuie să avem mâini curate și o inimă pură. Erau necesare calități anume pentru urcare, poposire și locuirea în acest loc sfânt! Țineți minte că mulți dintre sfinții care chiar au urcat pe acest munte erau leviți (*1 Cron. 16:4-6*). Acesta era tribul care a stat de partea lui Dumnezeu, chiar împotriva familiei și prietenilor, pentru a face ce e mai bine (*Exod. 32:26-27*).

Sionul este echivalent cu Sfânta Sfintelor, pentru că de obicei acolo era pus chivotul. În acel moment exista în Israel un aranjament neobișnuit pentru închinarea lui Israel. Cortul lui Moise a fost la Ghibeon (*2 Cron. 1:2-6*). Dar *Sfânta Sfintelor* (chivotul) a fost la Sion. Astfel putem spune că închinarea în *curtea exterioară* și *locul sfânt* a fost în Ghibeon, dar închinarea în Sfânta Sfintelor a fost în Sion.

În al patrulea an al domniei lui Solomon a început construirea templului (*1 Împ. 6:1; 6:38*), care a fost terminată șapte ani mai târziu, după un total de 487 ani de când Israel a ieșit din Egipt. Am putea spune că David l-a adus pe Israel la odihnă, unitate și slavă. Dar Solomon a ajutat la aducerea acestei glorii neamurilor. Atunci când a dedicat templul în timpul sărbătorii corturilor a adus chivotul de la Sion la templu (*1 Împ. 8:1-11*). Popoare au venit să fie martore înțelepciunii și să vadă slava care se afla în templul lui Solomon (*1 Împ. 10:1-9; 4:29-31*). Aș mai adăuga doar că *ținta* călătoriei noastre este să ajungem la glorie, maturitate și odihnă. Apoi trebuie să aducem acea victorie și slavă popoarelor lumii. Amin.

E. EPILOG

Pentru a încheia această carte pe tema călătoriei de la Egipt la Sion, autorul ar dori să povestească o viziune care i-a fost dată la începutul lucrării sale cu mai bine de 40 de ani în urmă.

Stătea pe podiumul unei biserici mici în una din suburbiile Londrei, așteptând să fie chemat să vorbească. În acel moment nu avea un mesaj de la Dumnezeu și căuta unul cu înfrigurare. Pe când se ruga, i-a fost dată următoarea viziune.

A văzut un om ce cobora pe cărarea care ducea spre o frumoasă vale în aparență plină de bucurie. Soarele strălucea, păsărelele cântau și totul părea așa de viu. Era minunat. Apoi cărarea s-a oprit la poalele unui munte și omul a început să urce pe munte. Era abrupt, dar omul persevera și, în cele din urmă, cărarea a ajuns la un platou.

În partea stângă era o altă vale minunată, mult mai frumoasă decât prima. În acea vale erau mulți oameni și când l-au văzut pe om i-au strigat: „Vino în valea noastră pentru că avem binecuvântarea lui Dumnezeu.” Apoi o voce a răsunat din înalt: „Ce spun ei este adevărat, dar coboară în vale și acolo vei rămâne. Urcă mai sus.”

L-a văzut pe om continuând să urce pe cărarea care de acum devenise foarte abruptă. În cele din urmă a ajuns la un alt platou unde era o altă vale mult mai minunată decât primele două. Și în această vale erau mulți oameni și la fel i-au strigat călătorului: „Coboară în valea noastră pentru că noi cu adevărat avem binecuvântarea Domnului”. Dar din nou s-a auzit vocea din înalt: „Ce spun ei este adevărat, dar coboară în vale și acolo vei rămâne. Urcă mai sus.”

Apoi l-a văzut pe călătorul nostru pornind mai departe, cățărându-se din nou. Dar de această dată urcarea era mult mai dificilă. Din când în când era nevoie să meargă în genunchi. Cărarea devenise greu de recunoscut; totuși el persevera. În cele din urmă, după mult efort, a ajuns pe vârful muntelui. Acolo doar goliciunea muntelui l-a salutat. Pe când aștepta cu răbdare, a venit însuși Domnul.

Contemplând această viziune de-a lungul anilor, Domnul mi-a dăruit mai multă lumină. Prima vale este valea mântuirii, plină de bucurie și lumină. Este așa cum a descris-o împăratul David „bucuria mântuirii Tale”. Cea de-a doua vale semnifică experiența botezului cu Duhul Sfânt. Dar nu trebuie să ne facem din asta un scop. Este la fel cu Muntele Sinai unde Domnul a vorbit fiilor lui Israel, zicându-le: „Ați locuit destulă vreme în muntele acesta” (Deut. 1:6). A treia vale este cea a sărbătorii finale, sărbătoarea Corturilor sau glorioasa trezire din zilele de pe urmă. La fel, nici aceasta nu trebuie să fie scopul nostru sau odihna noastră; trebuie să ne străduim să ajungem la locuri mai înalte și, prin harul lui Dumnezeu, pe vârful muntelui. Acolo Îl vom găsi pe Isus.

Dragilor, lăsați-L pe Cristos să fie ținta noastră, nu numai binecuvântările Lui. Să fim printre cei care „Îl câștigă pe Cristos”, așa cum a zis Pavel în Filipeni 3:8. Sperăm că această viziune, care mie și soției mele ne-a adus multe binecuvântări și încurajări de-a lungul anilor, vă va da putere și inspirație să continuați să mergeți spre semnul înaltei chemări a lui Dumnezeu, care este părtășie intimă cu Domnul nostru Isus Cristos. Amin!

[coperta 2]:

DESPRE CARTE

Călătoria fiilor lui Israel este o istorisire despre marea putere a lui Dumnezeu pentru a aduce un popor pe „Pământul Făgăduinței” lor. Acest pelerinaj este o alegorie care descrie călătoria poporului ales de Dumnezeu și felul în care aceștia intră în țară pentru a-și cere moștenirea. De la convertirea lor din Egipt, prin sângele mielului, la trecerea Mării Roșii (botezul în apă), sunt aduși la Muntele Sinai (botezul cu Duhul Sfânt) și apoi sunt conduși prin pustie până ajung la traversarea râului Iordan (circumcizie spirituală). De acolo, pe măsură ce își

înfrâng toți dușmanii din afara și dinăuntrul țării, intră în final în adevărata odihnă atunci când urcă pe Muntele Sion, locuința lui Dumnezeu.

Această analiză practică, dar profundă, a călătoriei fiilor lui Israel pune la dispoziția cititorului o descriere exactă, pătrunzătoare a călătoriei și cuceririi făgăduitei țări a Canaanului. Este istoria unui popor care s-a confruntat cu numeroase obstacole în timpul călătoriei lor spre țara unde „curge lapte și miere”. Dar, este o istorie a păcii, deoarece izbânda asupra dușmanilor sufletului este obținută prin puterea și ajutorul unui Dumnezeu credincios și milostiv.

Aplicând adevăruri de azi, Brian J. Bailey explorează evenimentele acestei călătorii, oferind explicații profunde și pline de înțeles care ne ajută să înțelegem semnificația unei asemenea călătorii. Și mai important este faptul că, printr-un discernământ ascuțit și revelație divină, el ne oferă o hartă detaliată pe care să o urmăm în propria noastră viață, pe măsură ce și noi ne chinuim să facem această lungă călătorie către „desăvârșirea omului, la adevărata statură a plinătății lui Cristos”.

Călătoria fiilor lui Israel ne arată cine este Dumnezeu și cum este omul. Pe măsură ce urmărim îndeaproape aspectele acestei călătorii, vedem că personalitatea și lucrările lui Dumnezeu sunt clar subliniate. Vedem un Dumnezeu iubitor, milostiv și îndelung răbdător. Dar de-a lungul acestei călătorii, El mai este descris și ca un Dumnezeu sfânt, atotputernic și suveran, care îi răsplătește cu „plinătatea Sa” numai pe cei care se califică. El devine un salvator numai pentru cei care sunt dornici să renunțe la necredință și la cârcotire și pentru cei care trec peste încercările din pustie și sunt gata să fie circumciși spiritual în minte și în inimă după trecerea peste Iordan. Odată ajunși acolo, El le este salvator numai aceluia care sunt dornici să-și alunge dușmanii unul câte unul pentru a putea stăpâni țara.

Și omul este definit cu acuratețe și examinat în acest studiu limpede. Prin vise, viziuni și pătrunderi profetice, Brian Bailey ne arată deschis nebunia de a ne împotrivi vreunei încercări poruncite de Dumnezeu atunci când acestea ne ies în cale. Și în repetate rânduri, pe parcursul tuturor paginilor acestei descrieri provocatoare a călătoriei, suntem îndemnați, provocați și avertizați să mergem spre ceea ce are Dumnezeu mai înalt și mai bun pentru viața noastră.

Călătoria fiilor lui Israel este plină de lecții spirituale despre cum pot creștinii să ducă o viață victorioasă și să ajungă la *odihna* lui Dumnezeu. Ne mai arată limpede viața „abundentă” la care putem ajunge și ce înseamnă trăirea creștină la maxim. Pentru că însăși căutarea acestei vieți abundente este cea care ne aduce într-o relație apropiată cu Cristos și ne face folositoare propria noastră călătorie prin pustie.

Suntem siguri că acest studiu, care conține hărți, tabele, schițe și imagini va deveni un ajutor neprețuit pentru toți cei care doresc să descătușeze comorile fără sfârșit descoperite prin această călătorie dificilă spre Muntele Sion.

Traducerea ilustratelor:

Pag. 11: NOU-NĂSCUTUL MOISE

Pag. 30: MOISE ȘI AARON STAU ÎNAINTEA LUI FARAON

Pag. 35: EGIPTENII ÎL IMPLORĂ PE MOISE SĂ PLECE

Pag. 38: UCIDERA ÎNTÂIULUI NĂSCUT

Pag. 42: FARAON ȘI ARMATELE SALE ÎNECAȚI ÎN MAREA ROȘIE

Pag. 52: MOISE LOVIND STÂNCA

Pag. 58: MOISE COBOARĂ DE PE SINAI

Pag. 61: MOISE SPARGE TABLELE LEGII

Pag. 70: ÎNTOARCEREA ISCOADELOR DIN ȚARA FĂGĂDUINȚEI

Pag. 74: CORE, DATAN ȘI ABIRAM SUNT JUDECAȚI

Pag. 81: ÎNGERUL CARE SE ÎMPOTRIVEȘTE LUI BALAAM

Pag. 102: SURPAREA ZIDURILOR IERIHONULUI

Dumnezeu are o cheie specială pentru învingerea fiecărei fortărețe a vieții noastre.

Pag. 106: DISTRUGEREA AMORIȚILOR

Din păcate, Israel nu i-a distrus pe toți amoriții.

Judecătorii 1:34-36

Pag. 109: IOSUA INCENDIAZĂ CETATEA AI

Împăratul cetății Ai a fost unul dintre cei treizeci și unu de împărați pe care Iosua i-a nimicit.

Pag. 111: ACAN ESTE OMORÂT CU PIETRE DIN CAUZA LĂCOMIEI SALE

Uneori, o întreagă adunare este ținută în urmă de o singură persoană.

Pag. 132: ATINGEREA VÂRFULUI